

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BENEATH SERIES BOOK ONE

BENEATH THIS MASK

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

beneath this
M A S K

Everyone is hiding
something. . .

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MEGHAN MARCH

beneath this
MASK

MEGHAN MARCH

Telif hakkı© 2014 by Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: © Sarah Hansen, Okay Creations, www.okaycreations.com

Fotoğraf: © Merydolla

Editör: Madison Seidler, www.madisonseidler.com

İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com

contents

Bölüm 1: Charlotte
Bölüm 2: Simon
Bölüm 3: Charlie
Bölüm 4: Simon
Bölüm 5: Charlie
Bölüm 6: Charlie
Bölüm 7: Simon
Bölüm 8: Charlie
Bölüm 9: Charlie
Bölüm 10: Simon
Bölüm 11: Charlie
Bölüm 12: Charlie
Bölüm 13: Simon
Bölüm 14: Charlie
Bölüm 15: Charlie
Bölüm 16: Simon
Bölüm 17: Charlie
Bölüm 18: Charlie
Bölüm 19: Charlie
Bölüm 20: Simon
Bölüm 21: Charlie
Bölüm 22: Simon
23. Bölüm: Charlie
Bölüm 24: Charlie
25. Bölüm: Simon
26. Bölüm: Charlie
27. Bölüm: Simon
28. Bölüm: Charlie
Bölüm 29: Charlie

[Bölüm 30: Simon](#)
[31. Bölüm: Charlie](#)
[32. Bölüm: Charlie](#)
[Bölüm 33: Simon](#)
[34. Bölüm: Charlie](#)
[Bölüm 35: Simon](#)
[Bölüm 36: Charlie](#)
[Bölüm 37: Simon](#)
[Bölüm 38: Charlie](#)
[39. Bölüm: Simon](#)
[40. Bölüm: Charlie](#)
[Bölüm 41: Simon](#)
[42. Bölüm: Charlie](#)
[Bölüm 43: Charlie](#)
[Bölüm 44: Simon](#)
[Bölüm 45: Charlie](#)
[Bölüm 46: Simon](#)
[Sonsöz: Charlie](#)
[Teşekkürleri](#)

1 charlotte

tanık kürsüsünden indiğimde derim yüzülmüş ve içim boşaltılmış, içim dışıma çıkarılmış gibi hissediyordum. Aynaya her baktığımda gördüğüm babamın delici su rengi bakışlarıyla karşılaşmayı reddettim. Onun yerine, lacivert ince çizgili Armani takım ceketinin kollarına ve mahkeme salonunun uğultulu floresan ışığında göz kırpan gösterişli elmas kol düğmelerine odaklandım. Babam bir generaldi ve yanında saati bin dolarlık savunma avukatlarından oluşan bir ordu vardı. Gerçi onu kurtaramazlardı. Jüri üyelerinin yüzlerindeki tiksinti, yapabilecekleri tüm karmaşık savunmalardan daha yüksek sesle konuşuyordu. Sallanan ahşap kapıdan içeri süzıldüm ve en sevdiği Chanel takım elbisesi ve zevkli altın takılarıyla, ayak bileklerini kavuşturmuş ve ellerini kavuşturmuş bir şekilde oturan anneme baktım. Lisette Agoston, erkeğinin yanında duran bir kadının mükemmel bir resmiydi. Yanındaki koltuğa oturmamı bekliyordu. İfadeyi vermek ve acımasız çapraz sorguya katlanmak için saatler önce ellerim terleyerek ve midem bulanarak boşalttığım koltuğa. Ama bunu yapamazdım. Artık oturup destekleyici, naif bir kız çocuğu olamazdım. Bu yüzden yürümeye devam ettim. Aval aval bakan basın mensuplarına ya da kurbanların küçümseyici alaylarına bakmadım. Ağır, oymalı ahşap kapıyı iterek açtım ve yalanlarla dolu olmayan ilk derin nefesimi aldım.

İşim bitmişti.

Onlarla işim

bitmişti.

Bu hayatla.

Her şeyle.

Her şey titizlikle kurgulanmış bir peri masalıydı ve ben bu masalın iç yüzünü göremeyecek kadar kör ve güvenilmezdim. *Ben bitmişim.* İçimi yakan bir utanç kapladı. ABD Savcı Yardımcısı'nın sözleri kulaklarımda çınladı:

Ayrıcalıklı hayatınızın bedelinin başkalarının hayalleriyle ödendiğini fark etmek nasıl bir duygu?

İtiraz, kesici sözleri engellemek için çok geç geldi. Ama hiçbir itiraz onun haklı olduğu gerçeğini silemezdi. Hayatımın bedeli ödenmişti.

on binlerce masum kurbanın zor kazanılmış birikimlerinden aktarılan paralarla. Bernie Madoff'u geçin. Alistair Agoston daha iyi bir yol buldu. Katlanarak daha karmaşık ve yıkıcı, çünkü şema çökmeye başladığı anda 125 milyar dolar buhar olup uçtu. Ya da yüzlerce offshore hesapta. Kimse tam olarak emin değildi. Babam hiçbir şeyi kabul etmedi ama Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu ile Adalet Bakanlığı tarafından yöneltilen onlarca suçlama, hayatının geri kalanını federal hapisanede geçirmesini sağlayacaktı.

Ve az önce maruz kaldığım çarmıhtan sonra, Asistan'ın Savcı, turuncu bir tulum içinde ona katılmam gerektiğini düşündü. Eğer babana güvenmek bir suç olsaydı, bu konuda da haklı olurdu.

Adliyeden çıktım, bağırان muhabirlerin arasından mermer merdivenlerden koşarak indim, yüzüme tuttukları mikrofon ve kameralardan kaçtım.

"Charlotte, biliyor muydun-"

"Charlotte, para nerede?"

"Charlotte, suçlanıyor musun? Anlaşma mı yaptın?"

Bekleyen bir taksiye atlayıp kapıyı çarpana kadar sorularla beni hırpaladılar.

"Doğu 60. ve 3. cadde, lütfen." Planım basitti: taksicinin beni evden birkaç blok ötede indirmesini sağlamak ve görünmeden ya da tanınmadan binamızın servis girişine gizlice girmek. Çilek sarısı saçlarım -çilek ağırlıklı- çok dikkat çekiciydi. Bu şehirden çıkar çıkmaz ilk kaybolan şey o olacaktı. Çantamı göğsüme bastırdım. Geleceğim, Atlanta'ya tek gidişlik bir bilet, son varış noktama kaybolabileceğim yer, içine sıkışmıştı. Hayatımda ilk kez ekonomi sınıfında uçuyordum ve bundan gurur duymuyordum. Saçlarımı düşük bir topuz yaptım ve çantamdan kocaman bir güneş gözlüğü ile bir eşarp çıkardım. Araba yavaşlayıp durana kadar başımı eğerek biraz gizlendim. Taksiciye birkaç banknot atarak taksiden indim.

Servis asansörü elli bir kat yukarı çıktı ve çatı katında durdu. İçeri girmek için gereken kodu yazarken ellerim titredi. Kapıyı iterek açtım ve ailemin Manhattan'daki evi olan ultra-modern alana adım attım. Kaçınılmaz suçlu kararı çıktıktan sonra, FBI'ın bulup dondurmaya başardığı diğer yetersiz varlıklarla birlikte federal hükümetin malı olacaktı. Kaçışımı finanse etmek için, 20.000 dolar değerindeki tasarruf bonolarını nakde çevirmiştim.

İlk Komünyon İncil'imini içinde buldum. Kurtuluşumun iyi bir kitapta bulunmasının ironisi üzerinde durmamaya çalıştım.

Tek çantam çoktan hazırlanmıştı ama sıradan bir gözlemci gömme dolabımdan bir şey aldığımı asla anlayamazdı. Annemin ısrarla giymemi istediği tasarımcı takımları ve couture elbiselerin bulunduğu raflara dokunulmamıştı. Manolos ve Louboutin raflarına dokunulmamıştı. Onların benim geleceğimdiki yeri yoktu. Bir daha asla takım elbise giyip Agoston Investments'a ya da başka bir saygın şirkete girmeyecektim. Asla Wharton'a başvurup MBA yapamayacaktım. Safça, kendimi hayır işlerine adanarak babamın günahlarını bir şekilde telafi edebileceğimi düşünmüştüm. Yeni kazandığım finans diplomamı iyi bir amaç için kullanacaktım. Son iki ayda ziyaret ettiğim her kuruluştan kovulmuştum. Kimse beni istemiyordu. Ve onları suçlayamazdım. Ben de soyadımı taşıyan kimseye güvenmezdim.

Son reddediliştten sonra bir karara vardım: Diplomamı asla kendi çıkarlarım için kullanmayacaktım. Asla. Bunu hak etmemiştim. Kendim kazanmış olabilirdim ama bundan vicdanım rahat bir şekilde nasıl faydalanabilirdim? Bu kararla birlikte acı bir gerçek de ortaya çıktı: Sonsuza dek bir şüphe bulutu altında izleneceğim bu şehirde bir geleceğim yoktu. Böylece kaçışımı planlamaya başladım.

Siyah Saint Laurent yün blazer ceketimi ve V yaka elbisemi çıkardım ve uygun yerlerine astım. Bir çift siyah skinny jean, bir American Apparel atlet ve kapüşonlu sweatshirt ve dolabımın en altında sakladığım kaçak siyah Chucks ayakkabılarımı giydim. Bu yeni bendim. Bu çatı katına bir daha adım atmayacak olan bendim. Giyindikten sonra cep telefonumu şifonyerin üzerine bıraktım, omzuma siyah bir spor çantası aldım ve mutfaktan geçerek personel girişine yöneldim. Uygun görünüyordu. Ön kapıdan bir şekilde girip arka kapıdan farklı bir kişi olarak çıkıyordum.

Yirmi iki yıl boyunca hayatımın bir parçası olan temizlikçi Juanita kapıyı kapattı. Kıyafetlerime ve çantama dikkatle baktı. "Peki nereye gittiğini sanıyorsun, hmmm?"

"Başka bir yere." Ona nereye gittiğimi söylemek istesem de söyleyemedim. İnandırıcı bir inkâra sahip olmasını istiyordum.

Beni yumuşak, tanıdık kollarıyla sardı ve sarıldı. Lisette Agoston sarılmazdı. Ve benim *yardıma* sarıldığımı görse utanırdı. New York'un taşrasından bir tesisatçının kızına göre, sınıfçı bir kaltak olmakta hiç zorlanmamıştı.

"Bundan kaçamazsın, tatlım."

Onu belki de son kez serbest bırakmaktan nefret ederek geri çekildim ve onun nazik kahverengi gözleriyle karşılaştım. "Biliyorum. Ama deneyebilirim."

Çantamın cebinden mühürlü bir zarf çıkardım ve ona uzattım. "Annemin bunu aldığından emin olabilir misin?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Kendimi bir kez daha onun kollarına attım. Kâğıttan yanağını öptüm ve biriken gözyaşlarımı kırıptırdım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Geri çekildi ve çatlamış elleriyle yüzümü kavradı. "Charlotte, babanın kızı olman onun gibi olmanı gerektirmez."

Başımı salladım. Çünkü haklılığını kanıtlamak için benimle zamanın sonuna kadar tartışabilirdi. Ama bu konuda yanılıyordu. Ben babamın kızıydım. Onun kanından. Onun izinden gitmem için onun suretinde yetiştirilmiştim. Eğer o böyle bir kötülük yapabiliyorsa, ben ne yapabilirdim? Bunu asla öğrenmek istemedim. Yanağını bir kez daha öptüm ve bildiğim tek hayatı geride bırakarak kapıyı açtım.

Bir yıl sonra.

New Orleans, Louisiana.

"Mandy'nin adını kıkına dövme yaptırmak aklına gelen en kötü fikir. Bu da bir şeydir." Nate ve ben Derek'i Voodoo Ink'e kadar takip ederken metalik bir ding sesi duyuldu ve soğuk bir hava hücumu beni çarptı, umarım onu bundan vazgeçirebilirdim. Hem gezegen tarihindeki en kötü sağdıç olacaktım hem de Mandy kıkıma tekmeyi basacaktı. Bunun benim hatamla sonuçlanmamasının hiçbir yolu yoktu.

Flaş çizimler siyah duvarları kaplamıştı. Beyaz, kırmızı ve siyah boyayla girdap gibi dönen tavanda minik ışık iğneleri parıldıyordu. Kıyamete benzeyen bir gökyüzünde milyonlarca yıldız gibi görünüyordlardı. Burası ürkütücüydü ama olağanüstü bir üne sahipti.

"Buna bayılacak dostum. Ben kadını tanıyım," dedi Derek, kelimeleri bulanıklaşarak. Omuz silktim, buranın onun sarhoş kıkına dövme yapmayı reddedeceğini umuyordum.

Dar kot pantolon ve dar beyaz bir atlet giymiş minyon bir kadın koridordan çıkıp tezgâhın arkasında durdu. Saçları sırtının ortasından aşağıya doğru dalgalar halinde sarkıyordu. Siyah düğümlerin arasına koyu kırmızı ve mora boyanmış bölümler serpiştirilmişti. Dövmeler omuzlarından başlayıp bileklerine kadar devam ediyordu. Bazıları kelimeler, bazıları ise karmaşık siyah ve gri çizimlerdi. Daha da fazlası parlak renkli, girdaplı tasarımlardı. Gözlerini kısmış, bizi süzüyordu. Bizi onun bakış açısından hayal ettim: kot pantolon giymiş ve kısmen düğmeleri açık elbise gömlekleri giymiş üç adam - zar zor kaçtığımız striptizciler sayesinde. Muhtemelen dangalak gibi görünüyorduk. Ve içimizden biri kıkına dövme yaptırmak istiyordu. Evet. Tam bir dangalak.

"Sizin için ne yapabilirim beyler?" Başını eğdi ve Derek'in bekleme odasındaki sandalyelerden birine tökezlemesini izledi. Onu geri çektim ve sabitledim.

"Tam buraya bir dövme yaptırmak istiyorum." Derek kışının sağ tarafını tokatladı. "Gelinimin adı." Kadın başını diğer tarafa doğru eğdi.

"Bunun nesi sana iyi bir fikir gibi geliyor?" diye sordu. "Buna bayılacak."

Kadın dudaklarını büzdü. "Şüpheli." İlk kez bana baktı. "Bekârlığa veda partisi mi?"

Başımı salladım, dilim tutulmuştu. Su rengi gözleri beni mızrakladı. Bu renk gözleri daha önce hiç görmemiştim. Yüz hatları narindi, yüksek elmacık kemikleri ve hafif kalkık bir burnu vardı. Koyu ve canlı saçları kremi, soluk teniyle çelişiyor gibiydi. Saçlar, gözler ve dövmelelerin birleşimi çarpıcıydı, zaten tükettiğim bir düzine kadar içkiden daha sarhoş ediciydi. Ailemin bana dayattığı mükemmel tıraşlı ve manikürlü kadınların tam zıttıydı. O... Kafamda bile aptalca gelmeyen bir kelime düşünemiyordum.

"Korkarım size yardımcı olamayız. Sarhoş insanlar için katı bir 'aptalca fikir yok' dövme politikamız var."

"Hadi ama... böyle yapma," dedi Derek.

Nate ekledi, "Bourbon'dan iki blok ötedesiniz. Her zaman sarhoş insanlara dövme yaptırmak zorundasınız."

Duvardaki tabelayı işaret etti. Şöyle yazıyordu: *NOLA Yapılacaklar Listesi: 1. Dövme yaptır. 2. Sarhoş olun.*

"Biz titiziz. Yarın kusman bittikten sonra gel. Eğer hala müstakbel karının ismini kışına yazdırmak istiyorsan, Delilah ya da Con bunu seve seve yapacaktır. İyi geceler." Gülümsüyormuş gibi yaptı ve kapıya doğru başını salladı. Kovulmuştuk.

Derek mızmızlandı ama Nate onu dışarı çıkarırken peşinden gitti. Ayaklarım siyah-beyaz kareli muşamba zemine yapışmıştı. Alkolün etkisiyle bile bir düşünce aklımdan çıkmıyordu: Onun adını öğrenmeden gidemezdim.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Daralan bakışları üzerime dikildi ve arkasını dönmeye başladı. *Hayır.* Adını öğrenmeden gitmesine izin veremezdim. Sarhoşluktan kaynaklanan bir dürtü olabilirdi ama yine de bir dürtüydü. Tezgâhın karşısına uzandım ve bileğini yakaladım. Dondu kaldı.

"Burada bir sorunumuz mu var Lee?" Soluk Jimi Hendrix tişörtü ve yırtık kot pantolon giymiş, boynundan bileklerine kadar dövmele, uzun boylu sarışın bir adam arka odadan çıktı. *Lee*'nin yanında durdu ve bir kolunu *Lee*'ye dolayarak onu kendine çekti. Bu hareket o kadar sahipleniciydi ki sarhoş kırım bile bunu fark edemedi. Bileğini bıraktım.

"Sorun değil. Sadece adını öğrenmek istedim."

Bir kaşını kaldırdı. Mürekkebin altında hâlâ, spor müdürünün ofisini bastığı için hazırlık okulumuzdan kovulan serseriydi. Eğer doğru hatırlıyorsam, o gösteriden sonra askeri okula gitmişti. Constantine Leahy. Hay sikeyim.

"Sorun yok, Con. Ben iyiyim. Sadece gidiyordum." İkinci bir kovulma. Ve patladı.

Con bana baktı, gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ön kolumun iç tarafındaki dövmeye baktı. "Veterinerler için ücretsiz rötuş yapıyoruz. İstedğin zaman gel, onlara bahşış vermeye başlamadan önce." Çenesini tabelaya doğru salladı. Onun beline dolanan eline baktım. Rol olamayacak kadar tanıdıktı. Mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı. Tamamen mürekkep ve siktir git tavırları.

"Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım." Döndüm ve uzaklaştım. Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. O bana göre değildi. Ama o gözler...

"Mağara adamı gibi davranmak gerçekten gerekli miydi?" Patronum, arkadaşım ve bazen de seks arkadaşım olan Con'a kucağından inerken sordum.

"Bana seni alıp eve götürmeye çalışmadığını söyleyemezsin."

"Belki de ben istedim." Anlaşmamız tamamen açıktı. Tek kural vardı: Eğer başka biriyle birlikteysen, tekrar bir araya gelmeden önce test yaptırman gerekiyordu. Sanırım bu Con için benim kuralımdı. Benim henüz test yaptırmam gerekmemişti ama o düzenli olarak başka kadınlarla eve gidiyordu. Kıskançlık hissetmedim. Con'u ara sıra kendimi birine yakın hissetmek için kullanıyordum ve onun çok iyi sevişiyor olması beni incitmiyordu. New York'tan ayrıldığımdan beri bana sıradan bir şekilde dokunan tek erkek oydu. Ev fikrini beynimin arkasına ittim. Ne de olsa artık evim değildi. Eski hayatımı düşünmeden günler geçiriyordum. Bu oynadığım bir oyundu. Hatırlamadan ne kadar dayanabilirdim? Bu konuda gittikçe daha iyi oluyordum. Seks, içki ve dövmeler yardımcı oluyordu. Gerçi son zamanlarda denklemin seks kısmında biraz zayıf kalmıştım; Con'la birlikte olmayalı iki aydan fazla olmuştu.

"Evet, doğru. Tam olarak senin tipin değildi."

"Gerçekten mi?" Kapıyı işaret ettim. "Sen de benim gördüğüm adamı mı gördün? Çünkü o her kadının tipiydi." Uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçları ustaca dağılmış, çenesinde biraz kirli sakal ve parlayan ela gözleri vardı. Kordonlu ön kolunun iç tarafındaki askeri mürekkep de oldukça sıcaktı.

"Senin için biraz düz kenarlı, Lee. Güven bana. Ayrıca, yeni tanıştığın bir adamla buradan ayrılmayı düşünmemelisin bile. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum." Con kaşlarını çatarak bana baktı.

Kendimi suçlu hissederek ve onun haklı olduğunu bilerek yüzümü buruşturdum. Geçmişim hakkında mümkün olduğunca az yalan söyleme arayışında, insanların dikkat çekmeme nedenlerim hakkında istedikleri varsayımı yapmalarına izin verdim. Con'un varsayımı: Tacizci bir erkek arkadaşımдан kaçırıyordum. Bazı günler bunun doğru olmasını diledim.

Sonra da kendime acıdığım ve berbat durumumun hırpalanmış bir kadınıniki kadar kötü olduğunu düşündüğüm için kendi kıcıma tekmeyi basmak istedim. Ayrıca, acınmayı hak etmiyordum. Kendimden bile.

Saate baktım. "Dışarı çıkmam umurunda mı? Yarın erken bir vardiyada çalışacağım."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti. "Çok fazla çalışıyorsun. Keşke bana izin versen..." Başımı çevirdiğimde ifadesi kesildi. Bu sayılamayacak kadar çok kez yaptığımız bir konuşmaydı. "Köpeğini al ve buradan git, Lee." Con bana Lee diyen tek kişiydi. Bir erkeğin adıyla seslenemeyecek kadar seksi olduğumu iddia ediyordu. *Her neyse*. Neyse ki, *durumumu* göz önünde bulundurarak bana el altından ödeme yapmış ve kimliğimi görmek istememişti. Bu yüzden bana ne isterse onu demesine izin verdim.

Sırıttım. "Teşekkürler patron." Islık çaldım ve o da ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

"Tanrım, lanet olsun. Buna gerek var mıydı?" "Bu beni engellediğin içindi."

Con gözlerini devirdi, çünkü benim kır köpeğim arka odadan koşar adımlarla çıkmıştı. Başı tezgâhın arkasına kadar geldi ve kalçalarının üzerinde otuz santim boyunda durdu. Huck ve ben New Orleans'a bir yıl önce aynı gün gelmiştik ya da bana öyle söylenmişti. Onunla Crescent City'deki üçüncü günümde tanışmıştım. O, Humane Society of New Orleans'ın en yeni sakiniydi ve ben de onların en yeni gönüllüsüydim. Otuz kiloluk ayı yavrusu görünümlü yavruya bir kez baktım ve fahri büyükannem ve ev sahibim Harriet'e evcil hayvana izin vermesi için yalvardım. O da kabul etmişti. Kontrplak ve eski lastik yığınının üzerinde Mississippi'de yüzerken bulunduğunu öğrendiğimde, onun benim kendi Huckleberry Finn'im olduğunu anlamıştım. Hızlı bir şekilde bir yıl ve 130 kilo daha ilerledik ve Huck ve ben ayrılmaz olduk. Anlayabildiğim kadarıyla o bir İngiliz Mastiff'i ile Danua kırmasıydı. Başka hangi kombinasyonun böyle bir canavar üretebileceğinden emin değildim. O benim bebeğim, koruyucum ve kurduğum yeni ailenin yeri doldurulamaz bir parçasıydı. Ne yazık ki, çılgın iş programım nedeniyle gönüllülüğüm kısıtlanmıştı.

Con kıcıma bir şaplak attı ve Huck hafifçe hırladı. "Kes şunu, it. Lanet olası kanepemde uyumana izin verdim." Con elini uzattı ve Huck ona kafa attı. Con, Huck'ın tanımadığı biri olsaydı o eli kaybedip kaybetmeyeceğini merak ettim. Test etmek istemediğim bir teoriydi bu.

"O zaman git buradan kızım. Yarın görüşürüz." Con eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Dinlenme odasından çantamı aldım ve arka kapıdan çıktım. Soluk mavi Schwinn'imın zincirlerini çözdüm ve Huck'ın tasmaını bağladım. Görünüşü ve tasma yasası uğruna bu rezillige katlandı. Cuma gecesinin yoğun kalabalığını göz önünde bulundurarak bisiklete binmek yerine yürümeyi tercih ettim. En sevdiğim sosisli sandviç satıcısı Jimmy, Bourbon ve St. Louis'in köşesine kurulmuştu. Ben insan kalabalığının arasından sıyrılırken sırtı ve maşasını salladı.

"Her zamankinden ister misiniz, Bayan Charlie?"

"Evet, efendim. Bir tane her şeyli, bir tane de sade."

Bana bir sosisliyi sarılı, diğerini de açık olarak uzattı. Huck ayaklarımın dibine oturmuş, avuçlarını yalıyordu; bu işin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Kendi sosislisini baş döndürücü iki ısırıkta mideye indirdi.

Başımı salladım. "Bir gün yemeğinin tadını çıkarmayı öğreneceksin, yemin ederim." Jimmy'ye baktım. "İyi geceler. Yarın görüşürüz."

"Bu bir randevu, Bayan Charlie. Emin olmak için, bu bir randevu."

Bisikletimi ittim ve sarhoş cümbüşçüler Kızıldeniz gibi dağıldılar. Huck'la seyahat ederken bu sık rastlanan bir durumdu. Uzun adımları tam bir hayvanlar kralı gibiydi ve acımasız görünüyordu, bu yüzden kimse bizi rahatsız etmedi.

Yarım mil sonra anahtarlarımı çıkardım ve gizli bahçe vahama giden geçidi kapatan dar ferforje kapının kilidini açtım. Tamam, Harriet'in gizli bahçesi ama kullanmama izin verdi. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra Huck'ın tasmaını çözdüm ve o da kendisine ayrılan çimenlik alana doğru koşmaya başladı. İşini hallettikten sonra, 500 metrekarelik daireme çıkan ferforje spiral merdivenden çıktık. Parke zeminler, mutfak denebilecek bir alan, ufacık bir banyo ve tavanı boydan boya kaplayan tavan pencereleri vardı. Küçük ve mütevazı olabilirdi ama benimdi. Aslında yine Harriet'indi ama o bana kiralamıştı. Bu kadın benim kendi iyilik perimdi. Üniversitedeki çılgın en iyi arkadaşımın büyükannesiydi. Annemin, *dövmeleri* olduğu ve daha da kötüsü *Demokrat* olduğu için arkadaşlık etmemem için yalvardığı kişi. Lena Zwiers aslında daha çok sosyalistti ama bunu anneme söylememiştim. Üniversiteden sonra Barış Gönüllüleri'nde görev almayı tercih etmişti ve şimdi Madagaskar'da yaşıyordu. Lena -uzak mesafeden de olsa- harika bir arkadaş olmanın ötesinde, Harriet'e evi kiralamama izin vermesi için yalvarmıştı. Atlanta'dan yeni gelmişim ve yeni siyah saçlarımla

saçlarım hala ucuz boya kokuyordu, beni kollarını açarak kabul etmişti. Makul bir kira ödedim ama Harriet bana bir kiracıdan fazlasıymışım gibi davrandı. Mahallede birkaç dükkânı olan kurnaz bir iş kadını olan Harriet, zamanını resim yaparak ve sanatını sergilemek için ülkeyi gezerek geçirmeyi tercih ediyordu. Dükkânların yönetimini güvendiği çalışanlarına devretmişti ve onlardan biri *beni* işe almayı kabul etmişti - Harriet'in ev sahibim olmasına rağmen. Bu yüzden yarın sabah erkenden Dirty Dog'daki eski kıyafet ve tuhafıye dükkanına gitmem gerekiyordu. Saate baktım ve iç çektim. Çok az uyuduğum bir gece daha olacaktı.

Göz kapaklarımdaki ağır siyah göz kalemini temizledim ve yatağıma kıvrılmadan önce yüz kremimi sürdüm. Halının üzerinde uyuyan Huck'ın kürkünü karıştırmak için bir elimi uzattım. Diğer elimle, tavan penceresinden gelen loş ışığın ortaya çıkardığı kolumdaki mürekkebi izledim. İğnenin derime vızıldadığı her çizgide, eski hayatımdan bir adım daha uzaklaşıyordum. Dövmeler bir zamanlar olduğum kızı gizlemek için kamuflajdan daha fazlası haline gelmişti; onlar asla geri dönmeyeceğimin bir ilanıydı. Daha önce yaşadığım hayata bir daha asla uyum sağlayamayacağımdan emin olmak için kendimi kalıcı olarak işaretlemiştim. Babamın kızı olarak her gün yüzleşmektense kaçtığım hayat. FBI tarafından sürekli sorgulanmak ve Adalet Bakanlığı'nın eninde sonunda kürsüde söylediğim doğrulara rağmen babamın suçlarından bir şekilde sorumlu olduğuma karar vermesi ihtimaliyle yüzleşmektense. Kaçmanın korkakça olduğunu rahatlıkla kabul edebilirdim, ama en azından kaçarak kendime bir tür geleceğe sahip olma şansı vermiştim. Her nefesimin incelenip didik didik edilmeyeceği bir gelecek. Her dövme, yeni bene doğru ilerlemek için bilinçli ve kasıtlı bir seçimdi. Beni mükemmel bir sosyete prensesi olarak yetiştiren annemin direktiflerine karşı isyan etmek için her zaman yanan küçük kıvılcımı almış ve alevleri körüklemiştim. İşin ironik yanı, sahte bir kimliğe bürünmüş olsam da sonunda gerçek beni keşfediyordum. Tek yapmam gereken yirmi iki yıldır taktığım at gözlüklerini çıkarmaktı.

4 *simon*

Cumartesi öğleden sonra saat dörtte Voodoo Ink'in kapısını iterek açtım. Sabahı akşamdan kalma ve zavallı bir halde geçirmiştım, önceki geceden aklımda kalan tek bir düşünce canımı sıkıyordu: O kızın hatırladığım kadar çarpıcı olmasına imkân yoktu. Bira gözlüğü, tekila gözlüğü, kasırga gözlüğü ve diğer her türlü gözlüğü takmıştım. Ama merakım beni yenmişti. Bir önceki geceden kalma sarhoşluk dürtüm beynimin peşini bırakmadığı bir ipti. Bilmek zorundaydım.

Tıpkı dün geceki gibi zil çaldı ve içeri adımımı attığımda serin bir klima sesi duydum. Burası terk edilmişti ve ayıkken bile hâlâ ürkütücü görünüyordu. Kapıya şöyle bir bakınca yeni açıldığını ve gece ikiye kadar açık kalacağını anladım. Sarhoşlara dövme yapmama kuralının bu kadar geç saate kadar açık kalmalarını sağlayacak kadar müşteriye nasıl sağladığını anlayamıyordum. Benim işim ya da sorunum değil. Çene hizasında sarı ve pembe saçlı, 50'ler tarzı pembe ve turuncu puantiyeli bir elbise giymiş bir kadın tezgâhta oturuyordu.

Lee değil.

Ve evet, girdiğimiz son iki bardan sonra bile adını hatırlıyordum.

"Selam yakışıklı. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Etrafıma bakındım ama başka kimseyi göremedim. Hayal kırıklığına uğramıştım ama denemeye değerdı. Solmuş dövmeme bir göz attım. Yolculuğu faydalı bir hale getirebilirdim.

"Con gaziler için rötuş yapmaktan bahsetmişti." Deniz Harp Okulu'ndan mezun olduktan kısa bir süre sonra yaptırdığım üç çatallı mızrak ve çapanın artık donuk bir griye dönüştüğü ön kolumu uzattım.

Kadın tezgâhın üzerindeki randevu defterini çevirip açtı ve turuncu tırnaklı elini uzattı. "Ben Delilah, sizin için bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Hizmetleriniz için teşekkür ederim." Elini sıktım ve onu küçük odalardan birine kadar takip ettim.

Perde. "Şu anda burada sadece ben varım," diye açıkladı. "Araya girenler olabilir ama iyi bir zaman seçtiniz, çünkü işler genellikle daha geç saatlere kadar devam etmez."

Neredeyse Lee'yi soracaktım ama dilimi tuttum.

Sessizliğim karşısında Delilah'nın gözleri kısıldı. "Bunun, bana asılmaya kalkarsan seni mahvetmeyeceğim anlamına geldiğini sanma. Benim sevdiğim türden bir donanıma sahip değilsin."

Ciddi ifadesi karşısında gülümsememi tuttum. "Not edildi, hanımefendi." İşe koyuldu.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, rötuşlanmış dövmeden oldukça memnundum. İlk yaptırdığım zamankinden daha iyi görünüyordu. Delilah'la konuştuk ve o da benim için başka bir dövme hazırladı. Yıllardır yaptırmayı düşündüğüm ama bir türlü zaman ayıramadığım bir dövme. Bu bir anma dövmesiydi. Ezbere bildiğim tarihlerin bir listesi ve kaybettiğim kardeşlerimin çağrı işaretleri. Basit bir yazı. Süslü bir şey değildi. Ama çok gecikmişti. Transfer kağıdını sol kürek kemiğime yerleştirebilmesi için tişörtümü çıkarıyordum ki bir kapının kapandığını ve muşamba zeminde çivi tıkırtısı gibi bir ses duydum. Ve sonra *onun* sesini duydum.

"Üzgünüm geciktim, Delilah! Huck at arabalarından birinin peşine düştü ve beni bisikletimden çekti. Lanet olası kotum yırtıldı ve lanet olası ilk yardım çantasına ihtiyacım var."

Delilah hemen harekete geçti ama ben yerimde kaldım.

"Tatlım, dizine bak. Ve ellerine. Ahh. Kendini temizle. Ben hallederim. Sadece içeri giriyorum." Delilah'nın sesi alçaldı. "Ve eğer erkeklerden hoşlansaydım... sana şunu söyleyeyim..."

Biri homurdandı. "Bunu söylediğini o kadar çok duydum ki... sence de bi-meraklı değil misin?"

Dikkatim onların konuşmalarından dağılmıştı ki, tıkırdayan tırnaklar küçük odanın kapısında kocaman bir köpek olarak belirdi. Siyah ve kahverengi girdaplı kürkü kısa, kalın ve sıktı. Devasa, koyu kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Huck! Gel buraya, bebeğim. Çık oradan." Lee'nin sesi dumanlı bir alto ve çok seksiydi.

Kafasını odaya doğru uzattı. "Affedersin-" Geri çekildi. "Sensin."

Ağzımın kenarlarında beliren sırıtmaya engel olamadım. Sadece yüz­süz bir müşteri değildim. Bildiğim iyi oldu.

"Ve sensin. Lee, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Aslında Charlie. Bana Lee diyen tek kişi Con."

Elimi uzattım. "Simon."

Jestime karşılık vermek için elini uzattı ama avucunun tabanındaki kızgın kırmızı sıyrıkları gördüm ve küçük elini benimkine doğru çevirdim. "Muhtemelen bununla ilgilenmelisin."

Burnunu kaşıdı. "Biliyorum. Ama üzerine o yakıcı şeyi döktüğümde çok acıyacak. Önce kendimi toparlamaya çalışıyorum." Tam aramıza yerleşmek için hareket eden köpeğe baktı. "Ve Huck'ı arka odaya götürmem gerekiyor. Dolaşmasına izin vermeyi sevmiyorum. Müşterilerin ödünü koparıyor."

"Kabaca bir midilli büyüklüğünde olduğu için nedenini anlayabiliyorum." Sahibesinin elini elimde tutarken köpek bana bakıyordu. "Sana dokunduğum için beni parçalayacak mı?"

Tüylü deve doğru gülümsedi. "Eğer senin bir tehdit olduğunu düşündüyse, muhtemelen. Eğer seni tanıyorsa, belki de tanımıyordur. Ama seni tanımıyorum, bu yüzden seni köpeğimle tanıştırmayacağım. Bildiğim kadarıyla, ürkütücü bir sapık olabilirsin." Beni aşağı yukarı süzdü ve gömleksiz olduğumu fark ettim. Bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce sol göğüs kasımın üzerindeki dövme yi... ve göğsümün geri kalanını... ve karın kaslarımı... inceliyordu. Eğer kadınlar hakkında bir şeyler bilseydim, ki bu herhangi bir erkek için tartışılabilirdi, ilgileniyor gibi göründüğünü söyledim.

Elini bıraktım ve ön kolumu ters çevirdim. "Rötuşum için geri geldim. Delilah da bana bir tane daha ayarlayacak."

"Harika işler çıkarıyor. Eminim memnun kalacaksın." Charlie içine çekti ve uzun bir nefes verdi. "Sanırım gidip temizlensem iyi olacak. Hadi, Huck."

Arkasını döndü ve köpek de onu takip etti. Cevabımı almıştım.

Hatırladığım kadar muhteşemdi.

Çalışanlar tuvaletindeki lavabonun altından devasa ilk yardım çantasını çıkardım. Adama yalan söylememiştim. *Simon'a*. O boku ellerime ve dizlerime dökmeyi gerçekten istemiyordum. Çok acıtacaktı ve Juanita çocukken yaptığı gibi üfleyp acıyı azaltacak biri değildi. *Lanet olsun. İki gün üst üste*. Ama Juanita düşüncesini bir kenara itemiyordum. Onu özledim. Halk kütüphanesine seyrek uğrayarak onun hayatını elimden geldiğince takip ediyordum. En azından orada yaptığım aramalar ve internette gezinmeler bana kadar takip edilemiyordu. Ancak kütüphane Huck dostu olmadığından ve onu hemen hemen her yere götürdüğümünden, onu istediğim kadar yakından takip edemiyordum. Huck'ın varlığı altı ay kadar önce kıl payı atlattığım bir kazayı önledi ve ondan sonra bir tür güvenlik battaniyesi haline geldi. O olmasaydı, belki de... Şehir merkezindeki NOLA City Bark'ın tasmaşız köpek parkındaki umumi tuvalete doğru beni iten bir serserinin yanağıma attığı tuğla sıyrığını hatırlayarak ürperdim.

Huck ve ben bir gece kapanışa kadar kalmıştık ve eve doğru yola çıkmadan önce bir mola vermek için tuvalete girmiştik. Uzaklaşırken onu bağlamadığım için kendime kızıyordum çünkü tuvaletten çıktığımda dört buçuk dönümlük parkın diğer tarafını keşfe çıkmıştı. Onu geri çağırmak için ağzımı bile açmadan, yüzüm tuğla duvara çarptı. Tutuşuna karşı mücadele etmeye başlamadan önce bir süre şoktan felç olmuştum. Acımasız eller vücudumda gezinip kıyafetlerimi yırtarken, ekşi nefesi omzumun üzerinden geçiyordu. Söyledikleri anlaşılmıyordu; tek duyabildiğim kulaklarıma dolan kandı. Ellerimin derisini kazıyarak duvara doğru ittim ve sesimi buldum. Ne bağırdığım hakkında hiçbir fikrim yok ama Huck bize doğru hızla geldi, yavru köpek havlaması derin ve vahşi bir şeye dönüştü. Adam, yüz kiloluk canavarın dişlerini göstererek üzerine doğru geldiğini görünce tökezleyerek geri çekildi ve çitlere doğru koşarak Huck'ın

çeneleri ona ulaşabilirdi. Dizlerimin üzerine çökmüştüm, adrenalin pompalıyor, ciğerlerim kabarıyordu. Huck, yanıma koşup beni diğer olası tehditlere karşı korumaya başlamadan önce sadece birkaç dakika çitlere doğru havlamıştı. Sadakatini daha önce de göstermişti ama o gün... Uzun bir nefes aldım ve hatırladığım tek şey kıl payı kurtulduğum yavru köpeğime minnettar olarak anılardan sıyrıldım.

Daha mutlu düşüncelere, Juanita'ya döndüm. New Jersey'de kızı ve damadıyla birlikte yaşıyordu. Artık tam zamanlı olarak evde kalan bir büyükanneydi. Ailesiyle daha önce geçirebildiği sınırlı zaman yerine istediği kadar zaman geçirebildiği için mutluydum. Sosyal ağ hesapları sevgili torunlarının ve birlikte geçirdikleri tüm eğlencenin fotoğraflarıyla doluydu. Bu bana çocukluğumu hatırlattı. Beni kır evimizdeki ormanda doğa yürüyüşlerine çıkaran ve yazları Hamptons'da yüzmeye götüren oydu. En güzel anılarımın hepsinde merkezi bir rol oynamıştı. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Böylesi daha iyiydi. Birkaç yıl bekleyip tozun dumana karışmasını bekleyecek ve sonra onunla iletişime geçecektim.

Takip ettiğim bir diğer kişi de annemdi. Gerçi takip edilecek pek bir şey yoktu. Benim kadar başarılı olmasa da o da saklanmaya başlamıştı. Eminim çok korktuğu için şehir dışına, büyükanmem ve büyükbabamla yaşamaya gitmişti. Görünüşe göre zengin arkadaşları ona sırtını dönmüştü. Çoğunun babamla birlikte yatırım yaparak milyonlar kaybettiği düşünülürse şaşırtıcı değildi. Tüm birikimlerini kaybeden insanlara göre kayıplarını daha kolay telafi etmiş olabilirlerdi ama bu onları daha mutlu etmiyordu. Okuduğum her makaleye göre, babam hâlâ paranın nereye gittiğine dair tek bir bilgi kırıntısı bile vermemişti. Aldığı ceza federal hapishanede birden fazla ömre denk geliyordu. Onun için iyi bir şey olmadıkça, asla konuşmayacaktı. Bir de uzak durduğum haberler vardı; nerede olduğuma dair spekülasyonlar yapanlar. Önde gelen hipotez, babamın İsviçre'deki haksız kazançlarıyla yaşadığımdı. Ne zaman kazara bu makalelerden birine rastlasam, derin bir nefes alır ve kendime gerçekte nerede olduğumu bilselerdi spekülasyon yapmayacaklarını hatırlatırdım. Sonra Voodoo'ya geri döner ve bir dövme daha yaptırırdım. Daha fazla kamuflaj. Arkasına saklanabileceğim başka bir maske. Henüz yüz piercingi aşamasına geçmemiştim ama haberlere bakılırsa o yöne doğru gidiyor olabilirdim. Renkli lens almayı düşünmediğim için de kendime kızdım. Gözlerim çok lanetliydi.

dikkat çekmemek için. Ama artık çok geçti. Birdenbire kahverengi gözlerle ortaya çıkarsam insanlar çok daha fazla soru soracaktı.

Siyah dar kot pantolonumu çıkarıp dizimdeki ve ellerimdeki kumları temizledim. Ham deriyi kâğıt havluyla kuruladıktan sonra antiseptiği sıyrıkların üzerine dökerken tısladım.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Siktir, çok acıyor," diye mırıldandım.

Kapı çatırdayarak açıldı. Kıpırdamadan durdum. Simon şu anda tanga giymiş kıcı mı inceliyordu? Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce beni rahatsız etmedi. Adam yapılıydı ve kraker yediği için onu yatağımdan atmazdım.

"Kahretsin, Lee. İşte işe gittiğimde görmek istediğim şey bu." Sert bir el sağ kık yanağıma kavradı ve Con'un başı omzumun üzerinden aşağı eğildi. "Çok uzun zaman oldu bebeğim. Seni eve götürmem gerek." Boynumu öptü. "Seni benim-ne sikime sokacağım?"

Beni döndürdü ve elimi tuttu. "Ne oldu lan? Biri sana el mi attı? Seni itip kakmak mı? Geçen seferki gibi miydi-"

"Hayır! Öyle bir şey değil." Con, Delilah ve Dirty Dog'daki patronum Yvonne "Yve" Santos, cinsel saldırı istatistiği olmayı kıl payı kaçırdığını bilen tek kişilerdi. Harriet çok fazla endişelenirdi. Ve bu dördünün dışında anlatabileceğim başka kimse yoktu. Bazıları için iç karartıcı bir düşünce belki ama bu benim seçimimdi. Ne kadar az insanı içeri alırsam, o kadar az insana yalan söylemek zorunda kalırdım. Gerçek ailemden daha değerli hale gelmişlerdi ve onları beslediğim yarı doğrulardan ve düpedüz yalanlardan daha iyisini hak ediyorlardı. Con'un endişeli mavi bakışlarıyla karşılaştım. "Huck bir arabayı kovalamak istediğine karar verdi. Bisikletimden düştüm."

Con banyonun kapısından dışarı, dinlenme odasındaki kanepenin tamamını kaplayan Huck'ın horladığı yere baktı. "Lanet köpek."

"Evet."

"Belki de eve gitmelisin." Omurgam sertleşti.

"Sadece birkaç sıyrık. Ben iyiyim. Ayrıca, paraya ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Çünkü inatçısın ve bu kadar çok çalışmak zorunda kalmamak için sana daha fazla ödeme yapmama izin vermiyorsun."

"Çünkü kendimi fahişe gibi hissederim." Bu konuşmayı yüzlerce kez yapmıştık. Eğer bana yatmadan önce ödediğinden daha fazla öderse, verdiğim hizmetin karşılığını alıyormuşum gibi hissederdim. Bilirsiniz, yukarıda ve ötesinde.

"Dediğim gibi, inatçı." Kıcımlı tokatladı. "Ama o tangayı sevdim. Ne dersin? İstersen bu gece benimle eve gelir misin?"

Açıklanamaz bir şekilde, aklım sadece birkaç duvar ötedeki adama gitti. Duraksadım. "Umm... Bilmiyorum... Sonra sorar mısın?"

Dinlenme odasının köşesine ve derme çatma ofisine doğru ilerlemeden önce bana çenesini salladı. Con dövmele kötü bir çocuk gibi görünebilirdi ama anladığım kadarıyla aslında oldukça zeki bir iş adamıydı.

Bir saat sonra Simon yeni dövmesinin parasını ödemek için kasaya geldi. Delilah'nın odasında gömleksiz oturduğu süre boyunca omzumun üzerinden gizli bakışlar attığını umuyordum. Ama ne zaman ona doğru baksam, gözleri benimkilere kayıyordu. Yeşil, kahverengi, altın ve grinin nasıl bir araya geldiğini anlayabilmek için yakından görmek istediğim yoğun, değerlendirici ela gözler. Ona olan çekiciliğimi anlamıyordum. Evet, bakması güzeldi. Ama pek çok erkek de öyleydi. Keskin kasları ve kendine iyi baktığını gösteren karın kasları vardı. Ama yine de pek çok erkek öyleydi. Mesela Con. Ama benim için Con rahatlık demektir, bir gece için birine yakın olmak çünkü dokunulma hissini özlemiştim. Simon'da ise... merak ve şehvet alev alev yanıyordu. Ellerinin tenimde nasıl hissettireceğini bilmek istiyordum. Beni çırılçıplak soyup parmaklarıyla mürekkep çizgilerini takip edip etmeyeceğini... ve sonra dilini. Kıyafetlerimin altına sıkıştırdığım küçük sürprizleri beğenecek miydi? Con onları hiç görmemişti ve ben de cesaretini kabul ettikten sonra Delilah'ya gizlilik yemini etmiştim. Simon tezgâhın önünde durduğunda minderli taburemde kayıyor, düşüncelerimin yarattığı ağrıyı dindirmeye çalışıyordum.

Bir an konuşmadı, sadece beni inceledi. Göz temasını kesmeden yıpranmış kotunun arka cebinden cüzdanını çıkardı.

"Ara veriyor musun?"

Sorusu beni gerçekliğe geri döndürdü. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

İki avucunu da yara izli, grafiti kaplı yüzeye bastırdı ve bana doğru eğildi. "Benimle akşam yemeği ye. Bu gece."

Konuşmak için ağzımı açtım ama gezegendeki en boktan zamanlamaya sahipmiş gibi görünen Con dinlenme odasından çıktı ve arkamda durdu. "Meclis üyesi, geri döndüğünüzü fark etmemiştim." Con'un sesinde tanımlayamadığım bir şey vardı. Kıskançlık değildi. Başka bir şeydi. Simon'ın ön koluna bakmış olmalıydı, çünkü "Rötuş yaptırdığına sevindim. Bunun için ücret almayacağım. Yolunuza gitmekte özgürsünüz."

Con'a dönüp "*ne oluyor lan*" der gibi baktım. Davranışları tamamen yanlıştı. Kapıdan giren her müşteriye kibar davranmıyor olabilirdi ama genellikle kimseyi dışarı atmaya çalışmazdı.

"Ben de yeni bir tane aldım. Charlie ile anlaşıcağım, Constantine." Simon'ın sesi inatçı bir ton taşıyordu.

Belli ki burada benim bilmediğim bir geçmiş vardı. Ve sonra Con'un sözleri beynimde somutlaştı. Meclis üyesi mi?

"Babamın eski kongre koltuğu için kampanya başlattığı söylenen birinin daha fazla haber olması garip görünüyor." Con bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Yoksa seni geri getiren başka bir şey -ya da biri-mi?"

Con'un karnına bir dirsek sapladım. Kolunu bıraktı. Döndüm ve ona fısıldayarak bağırdım. "Hıyarlığı bırak ve bölgene işeyen şu hurdalık köpeği numarasını bırak. Bu saçmalık bize sökmez, bunu sen de biliyorsun."

"Lee... Ben

sadece..."

"Sadece ne?"

İçini çekti. "Karışman gereken türden bir adam değil." Con yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, "Dikkat çekmemenin bir nedeni olduğunu biliyorum ve Simon Duchesne ile görünmek iyi bir fikir olmayabilir."

Damarlarımda dolaşan sıcaklık buza dönüştü. Con haklıydı. Neden bu kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama haklıydı. Ne olursa olsun, benim için araya girmesine ihtiyacım yoktu. Son bir yıldır kendi başımın çaresine bakıyordum ve bunu yapmaya devam edecektim.

Bir elimi göğsüne bastırdım. "Sorun yok. Ben hallederim, Con." Bir süre bana baktı ve sonra dönüp gitti.

Arkamı döndüm ve Simon Duchesne ile yüzleştim. Meclis üyesi. Bir kongre üyesinin oğlu. Söylentilere göre kongre adayı. Charlotte Agoston'ken annemin çıkmam için ağzının suyunu akıtacağı türden bir adam. Charlie Stone'un anonimliğini sürdürmesi için sınırların dışında ve tehlikeli olan türden bir adam. Onunla görülmenin ve tanınmanın olası sonuçları zihnimde aşırı hızlı bir şekilde oynuyordu. New Orleans'ı ve aşık olduğum bu geçici aileyi terk etmek zorunda kalacaktım. Bu riske değmezdi.

"Üzgünüm, yapamam."

Gözleri kısıldı. "Con yüzünden mi? Onunla birliktesin."

Kiminle birlikte olduğum Simon Duchesne'i ilgilendirmezdi ama yine de ona söyledim. "Hayır. Sorun o değıl. Biz ... birlikte değıliz, birlikte."

Beni incelemeye devam etti. "O zaman neden? Çünkü son bir saat içinde her durup bana baktığında seni görmemiş gibi davranmayacağım."

Gerçekten de yakalanmıştım. Kendini beğenmiş. "Bakması güzel birisin, hepsi bu. Bu seninle yemek yemek istediğim anlamına gelmez."

"Peki. O zaman nefesimi boşa harcamayacağım." Dört yüz dolarlık banknot uzattı. "Delilah'a söyle üstü kalsın."

Uzaklaşmak için arkasını döndü ve benim gülünç kalbim battı. Verdiğim gülünç tepki için kendimi azarlayamadan geri döndü ve cebinden bir şey çıkardı. Bir kartvizit. Tezgâhın üzerine bıraktı. "Eğer fikrini değıştirirsen, Charlie."

Geçen Cumartesi gecesi Con 'u geri çevirdim. Bunu ilk kez yapıyordum. Bütün hafta boyunca aramızda süren garip gerginlik göz önüne alındığında, hafta sonunun geri kalanını boş geçirdiğim için daha da minnettardım. Ayrıca, üç haftadır kendime ait bir Cumartesi gecem olmamıştı. Ve ardından koca bir Pazar günü? Çok uzun zaman olmuştu. Şimdi tek istediğim Dirty Dog'daki vardiyamın bir an *önce bitmesiydi*.

Saate baktım. Daha yirmi dakika vardı. Yedinci kez eski konser tişörtlerinden oluşan bir rafı yeniden düzenlerken iç çektim. Maaşım bu hafta biraz azalacaktı çünkü sahip olmam gereken bir Black Sabbath Heaven + Hell Tour tişörtü vardı. Çok sık savurganlık yapmazdım, aslında hiç yapmazdım ama bu tişört, arkasındaki şarkı sözleri nedeniyle çok ironikti. Kör olmuş gözler ve çalınmış rüyalarla ilgili kısım düşüncelerimi Manhattan'a geri gönderdi. Şarkı eski hayatımın çoğunu özetliyordu. Bunu giymek bir başka küçük isyan olacaktı. Saate tekrar baktım. Saat beş yeterince hızlı gelmiyordu.

Salyalı bir tenis topu kafamın yan tarafına çarptı. "Ne oluyor be?" Topu yerden aldım ve etrafta Huck'ı aradım. Ama tek gördüğüm Yve'nin bana gözlerini devirdiğiydi.

"Senin derdin ne kızım? Bütün gün kışını sürüyorsun ve saate bakıyorsun. Ateşli bir randevun mu var?"

Nefesim göğsümde sıkıştı. Ateşli bir randevu tam olarak sahip olmadığım şeydi. Önemsiz çekmecemin dibine gömdüğüm kartviziti düşündüm. Onu neden sakladığımdan hâlâ emin değildim, ama şimdi onu çekmecedan her çıkardığımda aynı hızla geri koyduğumdan, kartvizitin kenarları yıpranmıştı. Simon'ın içimde uyandırdığı kararsızlıktan nefret ediyordum.

"Dünyadan Charlie'ye..."

Kahretsin. Sorusuna cevap vermemiştim. "Hayır, ateşli bir randevu yok." En iyi kararına rağmen paylaşmaya karar verdim. Belki Yve kışma tekmeyi basardı,

Artık hayatıma devam edebilir ve onu düşünmeyi bırakabilirdim. Derin bir nefes aldım ve ekledim, "Ama... bir adam var..."

Yve dirseklerini kasa olarak kullanılan cam kasaya dayadı ve parmaklarını dikleştirdi. "Yve'ye her şeyi anlat."

Ben de anlattım. Voodoo'ya iki kez gelişini, bana nasıl çıkma teklif ettiğini ve Con'un nasıl tepki verdiğini anlattım.

"Yani, ateşli bir adam seni yemeğe davet etti ve sen onu reddettin, neden? Constantine kıskançlık krizine girdiği için mi?"

"Aslında kıskançlık değildi. Daha çok korumacılıktı... sanırım."

"Nasıl istersen öyle de, ama ben hep Con'la olan seks arkadaşlığının ikinizden birinin kalbinin kırılmasıyla sonuçlanacağını düşünmüşümdür."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Umm... ne? Hayır. Con ve benim aramda öyle bir şey yok. Yani, sadece hayır."

"Sen nasıl istersen. Peki bu adamı aramamanın gerçek nedeni ne?"

İçim burkuldu çünkü ona *gerçek* nedeni söyleyemezdim. Ama ona gerçeğin en azından bir kısmını söyleyebilirdim. "Çünkü Simon, Simon Duchesne'dir. Şu anda belediye meclisi üyesi, eski bir kongre üyesinin oğlu, muhtemelen Kongre'ye aday olacak?"

Mükemmel manikürlü bir tırnağını cama vurdu. "Ve?" "Ve-ve, bana bak." Dövmelerimi işaret ettim. Dövmelerim

Omuzlarımın üstünden geçip kollarımdan ve yanlarımdan aşağı inerek bileklerimde ve kalçalarımda durdu. Göğsümde ya da ellerimde bir parça yoktu ama yine de. Yürüyen bir sanat eseri idim. Kameraları riske atabilsem bile, bir politikacı için tam olarak birincil kol şekeri malzemesi sayılmazdım. Ama birinin kol şekeri olmak istemezdim ya da olmama izin vermezdim. "Tam olarak onun tipi değilim."

"*Sana* çıkma teklif etti. Yani senin onun tipi *olduğunu* düşünüyor. Ayrıca, iyi kızların kötü erkeklerden hoşlandığına dair o eski kural iki taraf için de geçerli, şekerim. O iyi bir çocuk ve sen de oldukça kötü bir kızsın." Durakladı. "Ondan etkilenmediğin için teklifini kabul etmek istemediğine dair bir şey söylemediğini fark ettim."

Elimi asılı gömleklerin olduğu rafta gezdirdim. "Nasıl etkilenmem? Yani, adam muhteşem. O gittikten sonra yeni bir külot bulmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

Yve omuz silkti. "Öyleyse onu bir gezintiye çıkar. Bu onu tutmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Sen inersin, o da kötü kız zevkini alır, kimse de zarar görmez."

Allah kahretsin. "Mantıklı konuşmaktan nefret ediyorum."

"O zaman git buradan kızım. Gidip ganimet çağrını al. Ben kapatırım. Zaten sakın bir gece oldu."

Böylece Huck ve ben gittik.

Kartını bulmak için ıvır zıvır çekmecemi karıştırırken ellerim terlemişti. *Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum.* Eğer sadece bir kaşıntıyı gidermek için olsaydı, Con'a gidebilirdim. Ama bundan daha fazlasıydı. Bu Simon'a özgü bir şeydi - doğuştan gelen bir özgüven, *bana atabileceğiniz her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlüyüm* havası yayıyordu - ve bu beni içine çekti.

Buruşuk beyaz kâğıt parçasını bulup, milyonuncu kezmiş gibi görünen bir şekilde taradım. Cep numarasını kontrollü telefonuma girdim ve telefon çaldığında elimi Huck'ın kürküne gömdüm. Ortaokuldan beri bir erkeği ararken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Telefon ikinci, üçüncü ve dördüncü kez çaldığında midem bulandı. Ve sonra Simon'ın sesi mesaj bırakmamı istedi. *Kahretsin.* Ne diyeceğimi bilemedim ama aptalca bir nedenden dolayı telefonu kapatmadım. Voodoo'dan Charlie olduğuma ve teklifini kabul etmek istediğime dair bir şeyler mırıldandım ve numaramı söyledim. Telefonumu mutfak tezgahının üzerine bıraktım ve iki elimle yüzümü ovaladım. Ne kadar da anti-klimaktik.

Huck kalçama kafa attı ve kapıya doğru yürüdü. Haklıydı. Muhteşem bir Mayıs sonu akşamıydı ve bahçedeki vahada oturmak için mükemmeldi. Bir şişe ucuz kırmızı şarabın mantarını açtım ve bir bardak aldım.

Kendimi bistro masasına yerleştirdim, cömert bir porsiyon doldurdum ve aşağıya getirdiğim kitabı açtım.

Huck çimlerin üzerinde yuvarlanıyordu, dört uzun bacağı da havadaydı. Kuyruğunu ısırmaya çalışırken başı yana doğru eğilmişti. Çılgın köpek. Kitabı bir kenara itip yanına yere çöktüm ve ilk kadeh şarabımı yudumlarken göğsünü ve karnını kaşımaya başladım.

Mahallede en sevdiğim seslerden birini duyduğumda Huck'ın yanında yatıyordum - bir düğün geçit törenini işaret eden sousaphone, davul ve bando. İlk başta sessizdi, ritimler durgun akşamın içinde gürlüyordu ve gittikçe daha da yükseldi. Sokağıma doğru geldiklerini fark ettiğimde gerçekten başım döndü. Yerden kalktım ve kapının anahtarlarını almak için daireme koştum. Masanın yanında durup kadehime biraz daha şarap doldurdum.

Lanet olası bir turist gibi izlemek istiyordum.

Huck topuklarımın üzerindeyken kapıya giden dar tuğla geçitten aşağı kaydım. Sıkışarak dışarı çıktım ve onu içeri kilitledim. Hoşnutsuzluğunu homurdanarak dile getirdi ama ben çoktan sokakta bana doğru yürüyen ve dans eden düğün davetlilerinin oluşturduğu kalabalığın büyüüne kapılmıştım. Komşular ve turistler kaldırımlara dizilmiş, fotoğraf çekiyor ve kalabalığı alkışlıyorlardı. Gelinin şemsiyesi havada zıplıyor, kenarlarından narin beyaz tüyler süzülüyordu. Orkestra durdu ve gürültülü bir melodiye başladı. Düğün ekibi ve konuklar eşlerini kaptı ve mendiller uçuşarak çılgınca dans etti. Damat gelini kollarına aldı ve baş döndürücü daireler çizerek döndürdü.

Bu benim asla itiraf edemeyeceğim gizli bir fantezimdi. Asla olmayacak bir şey için duyduğum pişmanlığı yuttum ve mutlu çifte odaklandım. Damat... tanıdık geliyordu ama onu çıkaramıyordum. Şarabımı yudumladım ve onu daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. *Onu* görür görmez anladım.

Simon.

Mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir smokin giymiş, gri saçlı bir kadına caddenin ortasında gösterişli bir vals yaptırıyordu. Onu son gördüğümde giydiği kot pantolon ve sade tişört gitmişti. Siyah kravatıyla tam bir Güneyli beyefendi-politikacı gibi görünüyordu. Birbiriyle uyumlu deniz köpüğü yeşili elbiseler giymiş birkaç kadın, sanki Gianni'nin tasarladığı son Versace elbisesiymiş gibi onu izliyordu. *Nedimeler.* Simon'ı, gecenin sonunda şüphesiz onlardan birini ya da daha fazlasını çivileme fırsatına sahip olacak basmakalıp sağdıç olarak düşünmek içimde bir kıskançlık dalgası yarattı. Birden kendimi gülünç hissettim. Kadehimdeki dokuz dolarlık şaraba, eşimin kazağına, dar, soluk gri skinny jean'ime ve iki dolarlık parmak arası terliklerime baktım. Bir an için, o kaltakları utandıracak gardırobumun bir kısmının hâlâ bende olmasını diledim. Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. *Hayır. Bu ben değilim. Ve bir daha asla ben olmayacağım.*

Onu aramamalıydım. O aptal mesajı bırakmamalıydım. Onun dünyasına asla ait olamazdım. Ve dahası, oraya ait olmak istemiyordum. *Ait değildim.*

Geçit törenine sırtımı döndüm, içim içime sığmıyordu ve anahtarımı kilide sokmak için uğraştım. Elim titriyordu ve küçük anahtar deliğini kaçırıp duruyordum. İri, bronzlaşmış bir el benimkinin üzerine kapandı. İkinci bir el parmaklıkları kavradı ve beni kollarının çemberine hapsetti.

Siyah ceketinin kolundan görünen beyaz elbise gömleğine ve monogramlı gümüş kol düğmesine baktım.

Kulağıma doğru konuştu, sesi alçak ve çakıllı idi. "Seni görmeye devam edersem, bunu bir işaret olarak kabul edeceğim."

Yutkundum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Huck hırladı ama ben elimi uzatıp parmaklıkların arasından başını okşadım. Sustu ve kapıya yaslanarak yattı. Şarabımı dökmemeye dikkat ederek Simon'ın kollarında döndüm ve ona baktım. Beş-dört yaşındaydım, tam olarak *kısa* sayılmazdım ama o beni küçeleştiriyordu, özellikle de bu kadar yakın olduğumuzda. Benden neredeyse bir karış daha uzun olmalıydı ve geniş omuzları görüş alanımı doldurduğu için ondan başka bir şey göremiyordum.

Yüzü yerine, tertemiz beyaz smokin gömleğindeki siyah çivilere odaklandım ve boğazımı temizledim.

"Tam olarak neyin işareti?"

Kapının parmaklıklarını serbest bıraktı ve çenemi yukarı doğru eğerek gözleriyle buluşmamı sağladı.

"Emin değilim. Belki de sadece kendi şansımıdır çünkü seni tekrar görmek istedim." "Benimle akşam yemeği ye" diye eklemekten önce durakladı.

Zoraki bir kahkaha attım. "Sanırım şu anda biraz meşgulsün." Kalabalık yavaş da olsa yeniden hareketlenmeye başlamıştı ama düğüne katılmazsa geride kalacaktı.

Omzunun üzerinden baktı ve başını salladı. "Daha sonra. Resepsiyondan sonra.

Benimle bir yerde buluş."

Başımı salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Charlie-"

Biri "Duchesne, gidelim!" diye bağırınca sözleri kesildi.

Döndüm ve anahtarımı kilide soktum. Geri çekilirken Simon'ın ateşi sönmüştü.

"Canavar köpeğe bakarak burada yaşadığını tahmin ediyorum."

Cevap vermedim. Kapıyı çekip açtım ve içeri girdim. Huck'ın etrafında manevra yapıp kapıyı yüzüne kapattığımda Simon beni durdurmaya çalışmadı.

Demir parmaklıklarımın arkasından nihayet ona tekrar bakacak cesareti buldum. Ela gözleri içimi yakıyordu.

"Seni tekrar görmek istiyorum. Sadece akşam yemeği. Ya da içki. Seçim senin." "Bence gitmelisin. Arkadaşlarını kaybediyorsun."

"Ben yetişirim. Sadece bana numaranı ver. Lütfen, Charlie."

Başımı salladım. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyordu. "Belki sonra görüşürüz, Simon." Arkamı döndüm ve dar koridorumdan geçerek bahçemdeki vahanın güvenliğine doğru yürüdüm.

7 *simon*

Resepsiyonda sarhoş olmayı düşündüm ama o adam olmak istemedim. Ayrıca, yapabileceğim yanlış adımları yakalamak için yanıp sönen çok fazla kamera vardı. Ben de kadeh kaldırdım. Zevkli, içten. Derek ve ben ailemin Garden District'teki evini onunkinden ayıran çitlere tırmanacak yaşa geldiğimizden beri arkadaştık. Ailelerimiz arasındaki yakın bağ göz önüne alındığında, ailem geçit törenine olmasa da düğüne katılmıştı. Babam diz protezi ameliyatından iki hafta sonra çıkmıştı ve yaz boyunca Bar Harbor'daki evde iyileşecekti. Bu da onların aşk hayatıma karışmalarından kurtulacağım anlamına geliyordu.

-iki ay boyunca. Onları ölesiye seviyordum ama onlar da benim bir yuva kurmam için acımasızca uğraşıyorlardı. Babamın siyasi kariyerime katkı sağlayacak bir kadın bulmam konusundaki nasihatleri en yakın viski şişesini bulmam için yeterliydi. Ben bir varlık istemiyordum; bir en iyi arkadaş, bir sevgili, bir eş, güvенеbileceğim ve birlikte bir aile kurabileceğim birini istiyordum. Otuz bir yaşındayken arkadaşlarım eşleşiyordu ve aklıma bunu benim de istediğim geldi. Bugün değil, belki bu yıl bile değil, ama öngörülebilir bir gelecekte. Ama kesinlikle aradığım *kişiyi* bulana kadar durulmayacaktım. Bayat ve klişeydi ama evlilik işini sadece bir kez yapmayı planlıyordum. Bu yüzden onu bulana kadar bekleyecektim.

Bugün beni dışlayan kadını hayal ettim. *Charlie'yi*. Onu tanıımıyordum ya da hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama onu tanıma şansına sahip olmak istiyordum. Belirsiz bir duyguydu ama zorunlu görünüyordu. Onun çekip gitmesine izin vermek istemiyordum, ama açıkça istenmediğim bir yere geri dönecek türden bir adam da değildim. Tanıdığım diğer kadınlardan o kadar farklıydı ki. Tavrını bir zırh gibi kuşanmıştı, birinin ona meydan okumasına cesaret ediyordu, böylece ona siktirip gitmesini söyleyebilecekti. Bunu bu kadar çekici bulmamalıydım, özellikle de en son defolup gitmesini söylediği kişi ben olduğum için. Ama öyleydi. Kim olduğu konusunda hiç özür dilemiyordu ve bu çok seksiydi. *Ve hayatıma devam etmem gerekiyordu.*

İçimi çektim ve o viskiyi aramak için bara yöneldim.

Barmen üç parmağımı doldururken ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve tanımadığım bir numaradan cevapsız bir arama ve sesli mesaj olduğunu fark ettim. Kavanoza bir bahşış atarak içkimi aldım ve resepsiyonun gürültüsünden uzaklaşmak için lobiye yöneldim. Mesajda onun sesini duyar duymaz neredeyse bardağımı düşürüyordum. Cevapsız aramanın saatine baktım. *Geçit töreninden önce.*

İçimi bir heyecan dalgası kapladı, hemen ardından da şaşkınlık geldi. Beni bugün onu görmeden *önce* aramıştı. Kapının yanındaki banka çöktüm. Aklım almıyordu. Mesajı bırakmasıyla geçit töreni arasında bir saatten az zaman geçmişti. Belli ki bir şey olmuştu ve bu da onun tam bir sekiz çizmesine neden olmuştu. Saate baktım. En az bir saat daha kalmam gerekiyordu ama sonra onu bulacak ve cevaplarımı alacaktım. Ona olan hayranlığımı bir kenara bırakmaya hazırdım ama o topu tekrar benim sahama atmıştı. Bu iş henüz bitmemişti.

Şarap şişesini bitirmiş ve eşimin kazağıyla birlikte giymek üzere bir çift ipliksi lila pamuklu pijama pantolon giymiştim. Sütyenimi çalışma masasının üstüne atmıştım. Hayatımın geri kalanını sütyen giymeden geçirebilseydim, geçirirdim. Ama çift D'nin hemen altında olan göğüslerimle bu bir seçenek değildi. Bazı günler o B-cup kızlara imreniyordum. Saçımı dağınık bir şekilde topuz yapmıştım ve ikinci bir şişe açıp açmamayı tartışıyordum. Sabah akşamdan kalma olacaktım ama çalışmak zorunda değildim, neden olmasındı ki? Simon Duchesne'e elveda diyecektim. *Neden hâlâ onu düşünüyorum ki?* Kendime zihinsel bir tekme attım. *Yeter artık.*

Tirbuşona uzandığım sırada zilim çaldı. Saate baktım. Cumartesi gecesi saat 11:30'du. Kimin umurunda? Tekrar çaldı ve küçük alanı geçip duvarımdaki eski dahili telefona yöneldim.

"Evet?"

"Ben Simon." Sanki düşüncelerim onu çağırmıştı. Bu şehirdeki büyüye lanet olsun.

Sertçe nefes aldım, meme uçlarım onun karanlık, gürleyen sesiyle dikleşti. *Hayır beden, beyin bu kararı çoktan verdi.* Ama azarlamanın bir anlamı yoktu. Onun yanında kendime güvenemeyeceğim açıktı. Ya da onun sesine.

Dahili telefonun düğmesine tekrar bastım. "Git buradan, Simon." "Mesajını aldım."

Oh kahretsin. Tabii ki almıştı. Şarabı bitirmek az önceki hatalı kararımı unutmama yardımcı olmuştu. Şimdi de ona yüz yüze bir fırça borçluydum sanırım. Ne de olsa sarhoş bir hava trafik kontrolöründen daha fazla karışık sinyal gönderiyordum.

"Dur bakalım." Parmak arası terliklerimi giydim ve Huck'ı içeride bıraktım.

Sokak lambalarının loş ışığında kapıya yaslandığını görebiliyordum, papyonu, ceket ve gömleğinin üst dört çivisi yoktu. Kollarını sıvamıştı ve ön kolunun iç kısmındaki çapa ve üç çatallı mızrağı görebiliyordum. Ona defolup gitmesini söylemeye hazırdım ama mürekkebine bakınca

Kendinden emin tavrıyla kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Onun kamusal kişiliği varlığım için tehlikeli olsa da, altındaki adamın tadına bakmak için tehlikeyle flört etmeye değebileceğini düşünmeden edemedim. Bir süre gökyüzüne baktım, ilahi bir rehberlik arıyordum. Hiçbir şey bulamayınca Simon'a döndüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Ses tonum pek de misafirperver değildi. Eğer onu kaçırmama izin verirse, Simon Duchesne'in baştan çıkarıcılığından kurtulmuş olacaktım.

"Beni sen aradın."

"Aramamalıyım."

"Bunu yaptığına sevindim." Aramızdaki parmaklıklardan rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. *Üzgünüm Simon*, diye düşündüm, *parmaklıklar olmasa bile aşılmaz duvarlar hep olacak.*

Aklıma bir düşünce geldi. "Sarhoş musun?"

Simon gülererek "Hayır," diye cevap verdi. "Sen sarhoş musun?" "Biraz." En azından bu konuda dürüst olabilirdim.

Yüzüne kışkırtıcı bir gülümseme yayıldı ve gamzelerinin parıltısını yakaladım. *Lanet olsun. Hadi dünya, bana bir kemik at.*

"Beni içeri davet edecek misin?" Soruyu kaşlarını kaldırarak noktaladı.

"Etmemeliyim." Kendi kendime ekledim, *gerçekten, gerçekten yapmamalıyım.*

"Sırf yapmaması gerektiğini düşündüğü için bir şeyler yapmayan bir kıza benzemiyorsun."

Ayaklarımın altındaki engebeli kaldırım taşlarına baktım. "Beni tanıyormuş gibi davranma."

"Tanımak istiyorum."

"Neden?" Umutsuzca cevaplanmasını istediğim bir soruydu bu. Hâlâ onu çekici bulmamın nedenlerini çözmeye çalışıyordum. Belki de aramızdaki bu çılgınca şey her neyse dile getirebilir ve gizemi benim için çözebilirdi.

Parmaklıkların arasından uzandı ve uçuşan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Sen sadece... sende bir şeyler var."

Kahretsin. Derin bir nefes aldım ve kendime düşünmek için bir an vererek yavaşça nefesimi verdim. Nihayetinde, buna karar veren onun dürüstlüğü oldu. Burada eşit derecede dengesizdik. Muhtemelen bundan pişman olacaktım ama... ne

Lanet olsun. Kilidi çevirdim ve kapıyı açtım. Nedense yanlış hissetmedim. Yve'nin tavsiyesini düşündüm. Bir gece. Onu sistemimden çıkaracaktım. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Bu geceyi çalabilir ve zarar görmeden çıkabilirdim.

Planım şekillenirken kalbim küt küt atıyordu. Simon'ı iç avluya götürürken kendimi yavaş yürümeye zorladım ve o da bahçedeki vahayı görmek için durakladı. Büyüleyiciydi. Mahallenin ortasında gizli bir mücevher. Tuğla duvarlar, kalın İspanyol yosunu ve diriliş eğrelti otu örtüleriyle kaplı devasa bir canlı meşeyi çevreliyordu. Dallardan peri ışıkları ve güneş enerjisiyle çalışan Çin fenerleri sarkıyordu. Fıskiyelerin ve koi havuzunun tıngırtısı şehrin gürültüsünün ötesindeki tek sestti. Küçük havuzun mavi suyu ışıkları ve yıldızları yansıtıyordu.

"Burası inanılmaz bir yer." Simon yavaş bir daire çizerek vahayı ve daireme çıkan spiral merdivenleri inceledi.

Planım çılgıncaydı ama ihtiyacım olan mahremiyete sahiptim; Harriet San Francisco'da bir sanat sergisindeydi. Simon deli olduğumu düşünecekti ama kafamın içinde bu işi yürütebilmemin tek yolu buydu. Aynı seviyede olmamızı istiyordum ve onun parlak siyah elbise ayakkabıları, ütülü beyaz gömleği ve smokin pantolonu bana geçmişimi ve şu anki durumlarımız arasındaki ışık yıllarını hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Atletimin eteğine uzanıp onu başımın üzerinden çekiştirirken ellerim titredi. Parmak uçlarımdan sarkmasına ve yere doğru süzülmesine izin verdim. Simon yüzünü bana döndüğünde cesaretim kırıldı ama devam ettim. Parmak arası terliklerimi çıkardım ve pijama pantolonumun belini başparmaklarımla yakalayıp aşağı çektim. Gözleri komik bir şekilde genişledi ve çıplaklığımı görünce çenesi gevşedi. Saçımdaki lastiği çektim ve dalgaların omuzlarıma düşmesine izin verdim. Siyah, kırmızı ve mor saç telleri göğüslerimi örtüyor ve göğüs uçlarımdaki altın halkaları gizliyordu. Kendimi onun bakış açısından hayal etmeye çalıştım. Omuzlarımdan bileklerime kadar mürekkeplenmişim. Sol yanımda, kaburgalarım boyunca bir yazı. Diğer yanımda soyut bir anka kuşu. Bacaklarım soluk beyazdı ama iğneden etkilenmemişlerdi. Ona her şeyimi sunuyordum, geçici de olsa özüm kadar soyunmuşum. Döndüm ve sıçrama havuzuna adım attım, ılık su göğsüme kadar yükseliyordu. Saçlarım yüzeyde yüzyüyor, sonra dibe batıyor ve bana yapışıyordu.

"İçeri geliyor musun?" Sesimin titrememesinden gurur duyuyordum. Hareket etmemişti ve yüz ifadesini okuyamadım. Ama onun da benim kadar çıplak olmasını istiyordum; statüsü ve konumuyla ilgili tüm kanıtlar bu küçük evin dışında kalsın istiyordum.

baloncuk yaratıyordum. Bu gece için ne geçmiş ne de gelecek olsun istedim. Sadece şu anı istedim. Bu anı. Onunla birlikte.

"Charlie-"

Arkama yaslandım ve ellerimle suya basarken vücudumun yüzeye çıkmasına izin verdim. Almak zorunda bırakıldığım senkronize yüzme derslerinin işe yarayacağını hiç düşünmemiştim ama yüzerken gösterdiğim zarafet yanıldığımı kanıtladı.

"Düşünme Simon. Sadece soyun."

Alt dudağını beyaz dişlerinin arasından çekiştirdi ve kemerine uzanıp çözmeden önce bir an tereddüt etti. Pantolonunun düğmelerini açtı ve fermuarını indirdi. Etkili hareketleri karşısında büyülenmiş bir halde onu izledim. Pantolonunu yere itti ve kalın ereksiyonunun gerdiği dar siyah boxer külotunu ortaya çıkardı. *Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.*

Gömleğinden kalan çivileri çıkardı ve omuz silkerek yere düşürdü, ardından beyaz atletinin arkasından bir avuç tutup başının üzerine çekti. Gömleğin altında geniş omuzları ve belirgin kasları vardı. Gözlerimin dalgalanan karın kaslarından göbeğinden başlayıp iç çamaşırının gri bandında kaybolan koyu renk saç izine doğru gezinmesine izin verdim. Başparmaklarını boxer külotunun üst kısmına geçirdiğinde kalçalarının mükemmel V'sini gizledi ve gözlerim onunkilere kaydı. Onu utanmadan süzmem karşısında sırtıyordu. Her ne kadar aşağı bakmak istesem de bakışlarını üzerimde tuttum. Hafifçe eğildi ve külotundan çıkmaya başladığını anladım. Havuzun son birkaç metresini geçti, suya girdi ve bana doğru geldi. Ben uzak uca doğru kulaç attım, o da beni takip etti.

"Ne oyunu oynuyorsun, Charlie?"

"Oyun değil. Sadece... bu." Kollarımı iki yana açarak her şeyi işaret ettim. Çünkü kendimi çok fazla ifşa etmeden başka türlü açıklayamazdım.

Beni köşeye sıkıştırarak, tıpkı daha önce kapıda yaptığı gibi, kollarının çemberine hapsetti. Uzanıp avuçlarımı göğsüne dayadım ve işaret parmağımla göğüs kaslarına kazınmış pusulanın izini sürdüm. Tenlerimiz başka hiçbir yere değmiyordu ama benimkiler onu karşımda hissetme ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Daha da yaklaştım ama omuzlarımı kavrayarak beni geri çekti.

Soru sorarcasına başımı kaldırdım.

"Bana bir mesaj bıraktın, sonra yüzüme bir kapı çarptın, sonra önümde soyundun ve beni çıplak yüzmeye davet ettin. Sana ayak uyduramıyorum. Daha fazla ilerlemeden burada neler döndüğünü öğrenmem gerek."

Sırtımı havuzun kenarına yasladım ve beton dudağın omurgama batmasına izin verdim. Aceleyle kurguladığım plan buraya kadarmış. Deneyimli bir baştan çıkarıcı değildim. Yüz ifademdeki yenilgiyi okumuş olmalı ki, "İlgilenmediğimi söylemiyorum. Çırılçıplağım ve seni istediğimi saklayamam. Ama bilmem gerek... neden şimdi? Ne değişti?"

Suya baktım, havuz ışıklarının açık olmasını diledim, böylece beni hâlâ istediğinden emin olacaktım. Ama onun önünde çırılçıplak soyunarak attığım adımı düşünürsek, sanırım ona en azından bir açıklama borçluydum.

"Bu gece için senin sen, benim de ben olmamın umurumda olmadığına karar verdim. Risk almaya ve ne olacağını görmeye karar verdim." Cevabım belirsiz ve içeriksizdi ama yeterli olacağını umuyordum. Bacaklarımın arasında ısı titreşti ve meme uçlarım neredeyse acı verici bir şekilde boncuk boncuk oldu. Onu istiyordum. Şimdi istiyordum.

Ama o y u m u ş a m a d ı . "Benim kim olduğum ya da senin kim olduğun önemli değil.

Bu gece ya da başka bir gece. Biz sadece insanız."

Bir homurtu tuttum. Zar zor. Gerçekte kim olduğumu bilseydi bu havuzda olmazdı. Onun gibi biri için zehir gibiydim. Herkes için.

Simon çenemi yukarı kaldırarak beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Bu gece seni becerirsem, işimiz biter bitmez beni kışımın üstüne mi atacaksın ve bir daha beni hiç aramayacak mısın?"

Dudağımı ısırđım. Lanet olsun. Bir politikacı yerine lanet olası bir sorgucu olmalıydı. Ama ona yalan söylemeyecektim. En azından bu konuda. "Muhtemelen."

Çenemi bıraktı ve geri çekildi. "O zaman, hayır." Başını iki yana salladı. "Bu olmayacak. Bu gece olmaz." Döndü ve merdivenlere doğru ilerledi. Havuzdan çıkarken solgun, kaslı poposunu gözümün önüne getirdim. Suya baktım, içimi sıcak bir aşağılanma duygusu kapladı. *Ne halt ediyordum ben?* Yüzeyin daha da altına, çeneme kadar battım. Örtünmem gerekiyordu. Giysilerin hıştısını duydum ve onun havlu olmadan nasıl kurulandığını merak ettim. Ama merakımı gidermek için başımı kaldırıp bakmadım. Bu gece zaten bir kez merakıma yenik düşmüştüm ve beni getirdiği yer burasıydı. Kendi utancımın havuzunda.

Boğazını temizledi ve sonunda kafamı kaldırıp baktım. Smokin pantolonunu giymişti ve gömleğinin düğmeleri kısmen ilikliydi. Elinde sırlıklam olmuş beyaz atletini tutuyordu. *Bir soru cevaplandı.*

Ela gözleri beni delip geçti. "Numaram sende var. Hızlı bir sikişten fazlasını istediğinde beni ara."

Ve sonra gitmişti.

Bütün Pazar gününü kızgınlık ve utanç arasında gidip gelerek geçirdim. Akşamdan kalmalıgım da pek yardımcı olmadı. Simon gittikten sonra ikinci şişe şarabın mantarını açtım ve hem utancımı hem de arzumu bastırdım. Pazartesi günü geldiğinde, ucuz atlattığıma karar vermişim. Bu bir zayıflık anıydı. Çekip gittiği için ondan nefret etmek istiyordum ama nedense bu ona saygı duymamı sağladı. Bana onun gerçek karakteri hakkında bir fikir verdi. Çoğu erkeğin teklif ettiğim şeyi kabul edeceğini, sevişmekten mutlu olacağını ve sonra da suçluluk duymadan çekip gideceğini varsaymak zorundaydım. Ama Simon Duchesne öyle değildi. Hızlı bir sikişten daha fazlasını istiyordu. Ama ben daha fazlasını yapabilecek durumda değildim. Ne şimdi, ne de öngörülebilir gelecekte. Yoksa öyle miydim?

Daha önce karışık sinyaller veriyorsam, şimdi duygularım kır evimizdeki rüzgar gülü gibi dönüyordu. Aslında eski malikane. Federaller tarafından açık artırmaya çıkarıldığından beri. *Lanet olsun*. Bugün bunu düşünmüyordum.

Dirty Dog'a doğru süzıldüm, bisikletimi park ettim ve arka kapının yanındaki tahliye borusuna zincirledim. Huck'ı itaat okuluna götürmeyi ciddi ciddi düşünüyordum. Konu at arabalarına gelince giderek cesaretleniyordu. Yani seçeneklerim arasında itaat okulu, tasmaını tutarken bisiklete binmemek ya da onu bütün gün vahada tembellik etmesi için evde bırakmak vardı. Ama onun benim olduğum yerde olmayı tercih ettiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Takım elbiseli siyah saçlı bir adam görmem ve Simon'ı düşünerek dikkatimin dağılması da yardımcı olmamıştı.

Arka kapıyı açtığımda dükkân sessizdi ve Huck koşar adımlarla içeri girdi. Genellikle Yve her gün işe benden önce gelirdi. Belki de kendi tavsiyesine uyup dışarı çıkmış ve bu gece için kendine bir erkek bulmuştu. Geçmiş hakkında ketumdu ama son ilişkisinin iyi bitmediğine dair bir his vardı içimde. Adamdan sadece 'eski' olarak bahsediyordu, bu yüzden adını bile bilmiyordum. New Orleans'a geldiğim sıralarda bittiğini tahmin ediyordum, çünkü çalıştığımız ilk birkaç ay boyunca mesafeliydi.

birlikte. Klasik rock ve punk gruplarına olan ortak sevgimizi keşfettiğimiz geçen Eylül ayına kadar pek yakınlaşmamıştık. Caza saygı duyan ve zydeco ile eğlenen bir şehirde, klasik rock ve punk çalma listesinin en üstünde yer almıyordu. Gardını biraz indirdikten sonra Bourbon Caddesi'nde turistlerle birlikte bar alışverişine çıkmıştık. Arkadaşlığımız Pat O'Brien'da birbirimizin saçlarını tutarken pekişmişti. Bir Crescent City yerlisi olarak Yve bu rezilliği asla kabul etmezdi ve ben de gizlilik yemini etmiştim.

Geniş ve memnun bir gülümsemeyle on beş dakika geç geldi.

"Bu sabah kesinlikle biriyle yattın, değil mi?" diye sordum.

Gülümsemesi, eğer mümkünse, daha da genişledi. "Tabii ki yattım. Con'un yatakta bir aygır olduğunu bana hiç söylememiştin."

Ummm. Bu da ne?

Bön bön baktım. "Ciddi misin? Yani... bu da ne?"

Benim şaşkın bakışlarımı fark ettiğinde, kedigil gülümsemesi soldu. "Oh, kahretsin. Onunla arkadaşlığınızın bittiğini sanıyordum. Öyle olduğunu düşünseydim asla yapmazdım..."

Bir elimi kaldırdım. "Sorun değil. Kıskanmıyorum. Sadece... şaşırdım." Ve kıskanmadım. Bir sızı bile hissetmedim. Sanki vücudum Con Leahy'den vazgeçmiş ve yeni birini istiyordu. İsmi veremeyeceğim birini.

"Simon Duchesne ile ne oldu?" Yve sordu.

Tamam, belki de isimsiz kalmayacaktı.

"Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. **Hiçbir** şey." Kendi kendime ekledim,

Kendimi ona doğru attım ve onu çıplak gördüm. Ve Tanrım... Yve tezgâha yaslandı. "Bu çok fazla 'hiçbir şey'

Bunun gerçek olması için tek bir cümle yeter. Dökül kızım."

"Yapmak zorunda mıyım?" Mızımız ses tonumdan irkildim. Hiç çekici değildi. "Bu cevaptan sonra, evet, var." Kollarını kavuşturdu ve

Kehribar rengi bakışlarıyla beni süzüyordu. Altın sarısı tenine ve kıvrırcık koyu renk saçlarına baktım. Pembe ve deniz mavisi platformları olan deniz mavisi askılı bir elbise giymişti.

"Bugün çok tatlı görünüyorsun bu arada."

Gözlerini kısmıştı. "Dökül. Şimdi."

Gözlerimi devirdim ve anlattım. Cumartesi gecesi olanları anlatmayı bitirdiğimde ağzı açık kalmıştı.

"Gördüğünüz gibi, aşağılayıcı bir karmaşaydı. Ve o kurşundan kurtulduğum için daha iyiyim."

Ağzını kapattı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Lanet olsun. Sadece sen, Charlie. Sadece sen 'tek gecelik' ilişki yaşamana izin vermeyecek bir adam bulabilirsin. Senin ıslak külotunu büken bu adamı görmeliyim." Tezgâhın arkasına geçti ve yazmaya başladı. Sadece Google'da onu aradığını tahmin edebiliyordum. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

"Vay anasını. İşte bu bir erkek. Lanet olsun, siyah kravat takabiliyor mu? Ve üniformalı..." Kendini yelpazeledi. Yumruklarımı sıktım, avuçlarıma batan tırnaklarımın acısını kucakladım. Okumaya başladı. "Simon Jefferson Duchesne. Otuz bir yaşında. Mezun olduğu Annapolis'teki Birleşik Devletler Deniz Harp Okulu'nda bir yıl öğretmenlik yaptıktan sonra, iki yıl önce Donanma'dan onurlu bir şekilde terhis edilen yüksek madalyalı savaş pilotu. Jefferson Duchesne ve Margaret LeBlanc Duchesne'in tek oğlu. Kıdemli Bay Duchesne, Louisiana'nın 2^{nci} Kongre Bölgesi'nde on altı yıl kongre üyesi olarak görev yaptıktan sonra vali adayı olmak için koltuğunu bıraktı. Valilik yarışında yenilgiye uğradıktan sonra, küçük bir Mississippi Nehri nakliye şirketi olan Southern Cross Logistics'i satın aldı ve bu şirketi son on yılda büyüterek Fortune 500 sıralamasına soktu. Genç Bay Duchesne şu anda Southern Cross'un başkan yardımcılığının yanı sıra NOLA Belediye Meclisi'nin A Bölgesi'nde meclis üyesi olarak görev yapıyor. Bu sonbaharda babasının kongre üyeliği için görevdeki adaya meydan okumak üzere adaylığını açıklayacağı söyleniyor."

Bu bilginin ana hatlarını biliyordum ama ayrıntıları duyunca Sadece farklılıklarımızı vurgulayarak, neden ondan uzak durmamın daha iyi olduğunu bir kez daha hatırlattı. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştım. Sonra devam etti.

"Simon Duchesne'e hayır etkinliklerinde sık sık uzun süredir arkadaşı olan Vanessa Frost eşlik ediyor. Çiftin durumuyla ilgili söylentiler oldukça fazla ve herkes Bay Duchesne'in kampanya dönemine başlamadan önce soruyu sorup sormayacağı konusunda spekülasyon yapıyor. Bayan Frost, Louisiana Steel Products'ın CEO'su Royce Frost ile Bennett tekstil imparatorluğunun varisi merhum Amelia Bennett Frost'un kızıdır..."

Kulaklarıma hücum eden kanın uğultusu Yve'nin bundan sonra söyleyeceklerini bastırdı. Biri karnıma yumruk atmış gibi hissederek nefes verdim. Uzun süreli arkadaş mı? Soruyu sormak mı? Lanet olası bir varis mi? Ne oluyor lan? Peki neden Cumartesi gecesi arka bahçemde çıplaktı? *Ve ben neden bu kadar kızgıyım?*

Öfkemi ve hayal kırıklığımı bir kenara ittim. Kendime bir kurşundan kaçtığımı *bildiğimi* söyledim. Aldatılan erkeklerle takılmazdım. Ama onu resmetmek istediğim gibi aldatan bir pislik olsaydı, neden çivileme ve kefaletle serbest bırakma fırsatına atlamasındı? Simon Duchesne'le ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Charlie." Dikkatim tekrar Yve'ye döndü. "Sakin ol. Bunların hepsi sosyete sayfalarında çıkan dedikodular. Gerçeği kim bilebilir ki? Bence eylemler bu saçmalıklardan daha yüksek sesle konuşur." Monitörü işaret etti.

"Bunun bir önemi yok. Cumartesi gecesi olanlar bir anormallikti. Bir daha tekrarlanmayacak. Zaten muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim." Neden bu son cümleyi ekleme ihtiyacı hissetmişim? Sanki onu tekrar görmek istiyormuşum gibi? Ugh.

Vardiyamın geri kalanı yavaş geçti ve saat beşte kapandığımızda çıkmak için hazırlanıyordum. Pazartesi günleri yoğun değildi, bu yüzden mağaza hâlâ açıkken kapanışa hazırlanabiliyorduk. Tasmaşını yakasına taktığımda Huck patilerinin üzerinde zıplıyor ve dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Ben de oldukça heyecanlıydım çünkü gecenin geri kalanında boş vaktim vardı. Huck'ın aşırı enerjisinin farkında olarak, ilk yardım gerektirecek başka bir karşılaşma riskine girmektense bisikletimle yürümeye karar verdim. Mağazadan yedi blok, evden de üç blok uzaktaydık ki kıyamet koptu.

Dikkatim dağılmıştı, Yve'nin daha önce bana okuduğu her şeyi düşünüyordum. Sonra başımı çevirdim ve tüm sahnenin ağır çekimde ortaya çıkışını izledim: arabanın köşeyi dönüşünü, Huck'ın tasmasını ihmalkâr tutuşumdan çekip peşinden sokağa fırlayışını, sokak süpürme aracının dar yoldan aşağıya doğru kayışını.

Kamyon Huck'ın gövdesine ve arka bacaklarına çarpıp onu caddenin diğer tarafındaki kaldırıma doğru savururken çığlık attım. Bisikletimi bıraktım ve yola doğru koştum, kendime çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Parçalanmış vücudu oluğa yayılmıştı, göğsü kabarıyordu ve bir kan gölü oluşup caddeye akıyordu. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve arka bacak kemiklerinden birinin derinin altından çıktığını ve yan tarafında bir yarık olduğunu görünce kusmamak için kendimi zor tuttum. Kürkü tekrar yaranın üzerine kapattım, içine bakmayı midem kaldırmıyordu. Kamyon durmamıştı,

arkasındaki araba da yoktu. Araba gitmişti. Mahalle'nin sokakları nadiren boş olurdu, ama tabii ki şimdi... birine çok ihtiyacım olduğu bir zamanda, ıssızdı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve hâlâ vücudumda asılı duran çantamı karıştırdım. Telefonumu çıkardım ve tuşlara bastım. Dört numaram vardı. İçlerinden biri cevap vermeliydi. Çaldı. Bir kere. İki kez. Ve sonra biri açtı.

"Charlie?"

Duymayı beklediğim bir ses değildi. Ama umurumda değildi. "Charlie? Nefes aldığını duyabiliyorum."

"Sana ihtiyacım var. Şimdi. Lütfen. Yardım et bana." Kelimeler hıçkırıklarımın boğduğu kopuk hecelerdi.

Simon'ın tavrındaki değışikliğı telefonda neredeyse hissedebiliyordum.

"Neredesin? Ne oldu? Arabama biniyorum. Nereye gittiğimi söyle."

Kafamı kaldırdım. "Toulouse ve Dauphine'in köşesi. Huck'a araba çarptı. İhtiyacım var..." Huck'ın gözleri onun adını duyunca açıldığında sözlerim kesildi. "Lütfen. Acele et."

"Ben yoldayım. Çok uzakta değilim. Beş dakika içinde orada olurum. Sadece nefes al, Charlie."

Huck irkildi ve ben de telefonu çantama geri koydum.

Huck'ın başını okşadım ve onunla alçak, yatıştırıcı bir tonda konuştum. Arka bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ve tekrar inledi, nefes alış verişleri hızlandı. Onu sabit tutmaya çalıştım. İri kahverengi gözleri benimkilere bakıyordu. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum. İyi olacaksın. Yemin ederim."

Simon yalan söyledi. Beş dakikadan kısa bir süre içinde oradaydı ama yine de sonsuzluk gibi geliyordu. Yüzüm Huck'ın boynuna gömülmüş, onu hareketsiz tutmaya çalışıyor, acı dolu iniltilerini dinliyordum. Yanımdaki sokakta bir araç sarsılarak durmadan önce bir motor sesi duydum. Kapı açıldı ama kafamı kaldırıp bakmadım. Gözlerimi Huck'ınkilere kilitledim. Omzuma dokunan bir el beni sersemliğimden kurtardı.

"Charlie, bir saniye geri çekil." Simon'ın elinde gri bir kargo battaniyesi vardı. "Onu arkaya kaldırmak için battaniyeyi altına almamız gerekiyor. Bunu birlikte yapacağız, tamam mı?"

Huck'ın başına doğru ilerledim ve Simon battaniyeyi yere serdi. "Kahretsin," diye nefes aldı. "Onu hareket ettirmeden önce yaralarını sarmamız gerekiyor." Simon takım elbise ceketini çıkarıp Huck'ın etrafına sardı. elbisesi gömleğı ve kravatı Huck'ın vücudunu saran bir turnike haline geldi.

Arka ayakları. "Bir köpeğe hiç pansuman yapmadım ama elimden gelenin en iyisi bu." Battaniyeyi Huck'ın vücudunun altına sererek onu mümkün olduğunca az sarsmaya çalıştı. Huck inledi ve hareket etmeye çalıştı. "Kıpırdama dostum."

Simon ayağa kalktı ve arabadaki bir düğmeye basmak için döndü. BMW X5'inin bagaj kapağı kalktı. Üzerinde sadece beyaz bir tişört ve takım elbise pantolonu olan Simon yanıma çömeldi. Huck'ın kafasına doğru başını salladı. "Kafasını sen al. Biraz dar olacak ama arka koltuk aşağıda. Onu bindirir bindirmez koltuğun üzerine tırman ve onu sakın tutmaya çalış. Onu çok fazla zıplatmadan olabildiğince hızlı bir şekilde oraya götüreceğim. Anladın mı?" Cevap vermeyince omzumu tuttu ve beni sarstı. "Charlie, benimle misin?"

"Evet." Başımı
salladım. "Tamam.
Hadi yapalım şu işi."

Huck'ı beceriksizce cipe bindirdik ve her sızlanışında kalbim sıkışıyordu. Yerleştikten sonra yanına oturabilmek için koltuğun arkasına tırmandım. Simon arabayı vites taktı ve Bluetooth sistemini çalıştırdı. Aramasını ancak yarım yamalak dinleyebildim ama Huck'ın durumunu birilerine aktarıyor gibiydi. Bir arama daha yaptı ama Huck'ın iniltileri dışında her şeye sağırdım. Uzun dakikalar sonra beyaz ve ten rengi büyük bir binanın önünde durduk ve üç kadınla önlüklü bir adam bir köpek sedyesi taşıyarak dışarı fırladılar. Simon bagaj kapağını açtı ve adam diğerlerine emirler yağdırmaya başladı. Huck'ı arabadan çıkarırlarken onları takip etmeye çalıştığımda güçlü bir kol ortama dolandı.

"Hadi, gidelim," dedi ve beni geri çekip yan kapıdan dışarı çıkardı.

Binaya girdiğimizde gözlerim etrafı taradı ama Huck çoktan gitmişti. Simon'ın hâlâ belime sarılı olan ve beni dik tutan kolunu çekiştirdim.

"Nerede o? Onu nereye götürdüler?"

Resepsiyondaki bir kadın cevap verdi. "Onu tekrar ameliyata aldılar. Emin ellerde, hanımefendi." Tezgâhın üzerinden bir pano uzattı. "Onun için bazı formlar doldurmanızı istiyorum ve" diye duraksadı, "bir kredi kartına ihtiyacım olacak."

Dudağımı ısırdım. "Kredi kartım yok." Formlara baktım. *Kahretsin*. Acil servise gitmek gibi bir şeydi bu. Bir yıldır uzak durmaktan mutlu olduğum bir şeydi bu çünkü radara yakalanmamak için çok çalışıyordum.

Simon elindeki panoyu itti. "Jack-Dr. Richelieu'ya onu Richelieu'ya onu Duchesne hesabına eklemesi için talimat verdim."

Kadının gözleri irileşti. "Elbette, Bay Duchesne. Özür dilerim."

Simon başıyla onu onayladı ve beni banyoya götürerek ikimizin de ellerindeki kanı yıkamasını sağladı. Durumun ciddiyeti, giderden akan kırmızı suyun girdabıyla daha da vurgulandı. Nefes alışım hızlandı ve başım dönmeye başladı. Simon beni bekleme alanına yönlendirirken bir kez daha koluyla sardı ve beni bir sandalyeye itti. Önümde çömeldi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Charlie, nefes almalısın. Hiperventilasyon geçireceksin ve seni acile götürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Birleştirilmiş ellerimize baktım. Adamın elleri büyüktü, bronzlaşmışlardı ve parmak eklemlerinde küçük beyaz yara izleri vardı. Bir politikacının ellerine benzemiyorlardı. Benimkiler onun avuçlarında çocuksu görünüyordu. Tırnaklarım siyaha boyanmış kısa ovalerdi. Başparmakları bileklerimde ileri geri geziniyordu, mürekkebin bittiği ve işaretsiz derinin başladığı yerde.

Nefes alış verişimi onunkine uydurdum, yavaş ve ritmik. Ellerimi sıktı ve ben de gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim. Seni aramaya bile çalışmıyordum. Yani seni nasıl aradığımı bile bilmiyorum. Ben-" Ellerimi tekrar sıktı ve ben sustum.

"Sorun değil. Anlıyorum. Kendini toparlamış olsaydın ilk arayacağın kişi ben olmazdım."

"Hayır, öyle demek istemedim... Sadece seni rahatsız etmemeliydim demek istedim." Ona içten olduğunu umduğum bir bakış attım. "Ama gelmene gerçekten çok sevindim. Ben... ben onsuz ne yapardım bilmiyorum. O sadece bir bebek." Yeni bir gözyaşı dalgası döküldü ve Simon ellerimi bırakıp başparmaklarıyla sildi.

"Jack Huck için elinden gelen her şeyi yapacak. Söz veriyorum. O en iyilerden biri; aksi takdirde onu buraya getirmezdin." Durakladı ve başparmağıyla bir gözyaşı daha yakaladı. "Beni aradığına sevindim. Ödümü kopardın ama aradığın kişinin ben olmama sevindim. İsteyerek yapmamış olsan bile."

"Sana her şeyi geri ödeyeceğim. Söz veriyorum. Kredi kartı kullanmıyorum ama nakit param var. Evimde. Sana her kuruşunu geri ödeyeceğim, yemin ederim." Yalan söylemediğimi umuyordum. Çünkü bunun ucuz olmayacağını biliyordum. Bu

Muhtemelen acil durum fonumu silip süpürecekti. Ama umurumda değildi. Huck'ın iyi olduğundan emin olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

"Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Jack eski bir dostumuz; bunu halledeceğiz." Ayağa kalktı, gerindi ve yanımdaki sandalyeye oturup kolunu omuzlarıma doladı. "Bir süre bekleyeceğiz, bu yüzden neden sakinleşmeye çalışmıyorsun, tamam mı?" Başımı onun sağlam omzuna yaslamak çok kolaydı. Gerginliğimin bir kısmının akıp gittiğini hissettim ama Huck'ın sokakta yatarkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

İki saat sonra bekleme odasında volta atıyordum. Tek bir kelime bile okumadan neredeyse tüm dergileri karıştırmıştım. Kliniğin arka tarafındaki kapı açıldı ve siyah önlüklü bir adam dışarı çıktı. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu ve klasik anlamda yakışıklıydı; sarı saçları ve çarpıcı yeşil gözleri vardı. Ama nasıl görüldüğü umurumda bile değildi, tek umursadığım cebinin üzerindeki kırmızı işlemeli isimdi. *Dr. Richelieu*.

Simon ayağa kalktı ve elini uzattı. Veteriner elini sıktı. "Huck nasıl?"

Odayı geçtim ve veterineri yaklaşmak için Simon'ın yanına doğru ilerledim. "Lütfen. O nasıl?"

"Neden biraz buraya gelmiyorsun?" Bekleme odasına bağlı küçük bir özel odayı işaret etti.

"Neden? Sorun ne? Lütfen-" Sözlerim kesildi ve Simon'ı içeri kadar takip ederken içime bir korku yayıldı.

"Bırak Jack bize anlatsın. Tamam mı Charlie?"

Oturmayı reddettim, bu yüzden Simon yanımda durdu ve veteriner kapalı kapıya yaslandı. "Ameliyatı atlattı. Şu anda iyileşme sürecinde."

Rahatlama anlık olarak korkuyu bastırdı ama daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. 'Ameliyatı atlattı' kulağa pek umut verici gelmiyordu. "Ve?"

"Bacağı ciddi şekilde kırılmıştı ve paslanmaz çelik bir plakayı doğrudan kemiğe vidalamak zorunda kaldım. Boyu nedeniyle elimizdeki tek seçenek buydu. İyi tarafı, aksi halde yürüyebileceğinden biraz daha erken yürüyebilecek olması. Ayrıca yoğun iç kanaması vardı ama durdurmayı başardık. Onu en az bir hafta burada tutmak istiyorum, böylece iyileşmesinin ilk aşamasını izleyebileceğiz. Sert bir darbe almış. Çok şanslı."

Tökezleyerek bir sandalyeye oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. İyi olacağı için çok heyecanlıydım ama saatler süren bekleyiş enerjimi tüketmişti.

"Gerçekten iyi olacak mı?" Bir kez daha sormam gerektiğini hissettim, sadece duymak istediğim kelimeleri onunkilerin üzerine bindirmediğimden emin olmak için.

Veteriner başıyla onayladı. "Genç, sağlıklı ve tam bir savaşçı. Öngörülemeyen komplikasyonlar dışında, iyi olacak."

"Onu görebilir miyim?" diye sordum.

Dr. Richelieu başını salladı. "Sadece birkaç dakikalığına. Kendine daha fazla zarar vermemesi için onu sakinleştirici veriyoruz."

Bizi kliniğin içinden geçirerek at ahırlarına benzeyen geniş bir odaya götürdü. Huck zemini kaplayan kalın bir battaniye yığınının üzerine yan yatmış, burnunda bir oksijen kanülü vardı. Veteriner zincirli kapıyı açtı ve ben de diz çöküp Huck'ın ipeksi kulağını okşadım. Tüylü alnını öpüp ayağa kalkmadan önce birkaç dakika boyunca ona saçma sapan şeyler fısıldadım.

"Sabah tekrar gelebilir miyim?"

"Ne zaman istersen. Ve herhangi bir sorunuz olursa, Simon'da cep numaram var. Beni aramaktan çekinme. Eğer bir işlem yapıyorsam, işim biter bitmez sizi ararım."

"Peki bir değişiklik olursa bizi arayacak mısınız?" Simon sordu.

"Kesinlikle, dostum. O emin ellerde. Bütün gece onu izleyeceğiz ve durumunda herhangi bir değişiklik olursa hemen sizi arayacağız."

Düşündükçe ürperiyor ve en kötüsünü atlattığımızı umuyordum. Üzüntüyle eve, boş daireme gitmeyi düşündüm. Harriet hâlâ ortalıkta yoktu, bu yüzden onunla birlikte kalamazdım. Yalnızlık konusunda ne kadar iyi olsam da, bu gece gerçekten yalnız kalmak istemiyordum.

Kimi arayıp kanepesinde yatmak için yalvaracağımı düşünürken zihnim dönüp duruyordu. Con'la aramız hâlâ kötüydü, o yüzden geriye Delilah ya da Yve kalıyordu. Delilah kardeşiyle, Yve ise yalnız yaşıyordu. Ama bildiğim kadarıyla Yve hâlâ Con'la birlikte olabilirdi. *Lanet olsun*. Simon cipine binmeme yardım ettikten sonra kaputun etrafından dolanıp sürücü koltuğuna oturdu. Fransız Mahallesi'ne doğru gitmediğimizi fark ettiğimizde hâlâ sınırlı olasılıklarımı düşünüyordum.

"Ben şu tarafta oturuyorum." Aracın arka tarafını işaret ettim.

"Biliyorum." Simon arabayı geri çevirmedi; sadece St. Charles Caddesi'ne devam etti.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Üçüncü Cadde'ye doğru ilerledik ve Garden District'in kalbine girdiğimizde yavaşladık. Dikiz aynasındaki bir düğmeye bastı ve üzeri çiçeklerle süslü zarif yeşil çitin bir bölümünün kayarak açıldığı bir araba yoluna döndü.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" Simon düğmeye tekrar bastı ve çit arkamızdan kapandı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem evlerden birinin yan tarafındaki garaja yanaştığımızda bir düğmeye daha bastı. Hamptons'daki pek çok ev kadar büyüktü ve benzer bir Neoklasik İtalyan tarzında inşa edilmişti ama bu konumuzun dışındaydı.

"Benim evim. Dürüst olmak gerekirse, ailemin evi. Ama ben de burada yaşıyorum."

Önce hangi gerçeğe karşı çıkacağımı bilemedim, bu yüzden ikisini de ele aldım. "Hâlâ ailenle mi yaşıyorsun? Neden beni eve götürmedin?"

Sürücü kapısını açtı ve her iki sorumu da duymazdan gelerek araçtan indi. Yolcu kapısını açıp emniyet kemerimi çözdüğünde hâlâ kekeliyordum.

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Ne oluyor Simon?" Kaşlarını çattı, yüz hatları garajın loş ışığında kararmaya başlamıştı.

"Bu gece yalnız kalmana gerek yok. Ve açıklanamaz bir nedenden ötürü sana yardım etmek istiyorum. O yüzden bir dakikalığına bu kadar huysuz ve bağımsız olmayı bırak ve bana izin ver."

Ona ters ters baktım. "Bana ne yapacağımı söyleme. Ve önce sormadan beni kaçıрма."

Elini yüzünde gezdirdi. "Tamam. Seni eve götüreceğim." Arabaya doğru yürüdü ve sürücü kapısını tekrar açtı. Ama ben çoktan inmiştim. Çok haklıydı; bu gece yalnız kalmak istemiyordum.

Simon iki elini arabanın tavanına vurduktan sonra kabin içinden açık yolcu kapısının dışında durduğum yere baktı. "Hep böyle inatçı mısın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Elimde değil." Sürücü kapısını ikinci kez çarparak kapattı ve kaputun etrafından dolanıp beni elimden tuttu.

"Haydi, kadın." Beni garajdan çıkardı ve ana eve doğru gitmediğimizde kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ben misafirhanede kalıyorum."

Sırıttım. "Yani sadece ailenle mi yaşıyorsun? Bunun için biraz yaşlı değil misin?"

Elimi çekişirdi. "İnan bana, Donanma'dan ayrıldığımda kendi evimi satın alacaktım. Aileme sessizlik yemini ettiğimi söylediğimi sanırdınız. Dehşete düştüklerini söylemek hafif kalır. Eve taşınmayı reddettiğimde, babam misafirhaneyi yeniletti ve annem de beni buna ikna etti. 'Seyahat ederken evde birinin olması onları çok daha iyi hissettirecekti. Ben askerdeyken benimle geçirecekleri çok zamanı kaçırmışlardı. Pes etmek daha kolaydı."

"Tam bir ana kuzususun, değil mi?"

"Her iyi Güneyli çocuk gibi. Sporu, avlanmayı, balık tutmayı, hızlı arabaları ve hızlı kadınları severim ama annemi severim."

Hafifçe gülümsedim ama içimden gelmiyordu. Onun bu ifadesi bana kendi annemle olan ilişkiyi düşündürdü, ki bu ilişki böylesine saf bir duygu için fazla berbattı.

Malikânenin çok küçük bir kısmı büyüklüğündeki evin ön kapısından içeri girdik ve Simon bana döndü. "Hey, Huck iyi olacak. Jack en iyilerden biridir."

Sessizliğimi Huck için endişelendiğim şeklinde algılamıştı ve içimi suçluluk duygusu kapladı; iki dakikamı yavrum için endişelenmeden geçirmiştim. Kötü bir evlat ve kötü bir köpek annesiydim.

"Teşekkür ederim. Tekrar teşekkür ederim. Her şey için." Başımı çevirip fuayenin koyu renk panelli iç kısmına ve tepede asılı duran kristal avizeye baktım. Geniş, pırıl pırıl ahşap bir merdiven kıvrıla kıvrıla ikinci kata çıkıyordu. Aptal aptal durdum. Üzerimdeki kiri tertemiz mobilyalara bulaştırmak istemiyordum.

"Duşa ne dersin?" Simon sordu.

"Bu harika olurdu," diye başladım ama kan bulaşmış gömleğime bakmak için durakladım. "Ama başka kıyafetim yok."

"Senin için bir şeyler bulacağım. Biraz büyük olabilir ama bu gece için iş görür."

"Umm... tamam. Teşekkürler."

Simon merdivenleri çıkarken onu takip ettim, kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Sessizliğe ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi ve sessizliği

anlamsız konuşmalar. Bir banyoya işaret etti ve suyu açıp sıcaklığı ayarlamak için cam muhafazayı açtı.

"Bir dakika bekle."

Gitti ve elinde kabarık beyaz bir bornoz, bir tişört ve boxer'la döndü. Onları tezgâhın üzerine yığıdı.

"Teşekkürler," diye tekrar fısıldadım. Beni hızla buharla dolan beyaz ve altın rengi banyoda yalnız bırakırken kapıyı kapattı. Soyundum ve duşa girdim. Suyun üzerimden akıp gitmesine, saçlarımı ve tenimi ıslatmasına izin verdim. Beni bir arada tutan her ne güç varsa, kir ve Huck'ın kanından kalan izlerle birlikte yıkanıp gitmişti. Kendimi fayans döşeli zemine bıraktım, kollarımı dizlerime doladım ve kendimi bıraktım.

10 *simon*

banyo kapısının önünde durdum ve Charlie'nin içimi burkan hıçkırıklarını dinledim. İki elimle enseme kavradım ve onun mahremiyetini daha fazla ihlal etmek istemediğim için geri çekildim. Omuzlarının kambur duruşunu görmekten nefret ediyordum. Çenesini dik tutup beni başından savmasını tercih ederdim. Bir şeyler, herhangi bir şey yapmak isteyerek Jack'i aradım. Bana Huck'ın durumunun iyi olduğunu ve iyileşme süreci uzun sürecek olsa da muhtemelen yeni gibi olacağını söyledi. Charlie'nin iyiliği için haklı olmasını umuyordum. Köpeğe çoğu insanın bir çocuğa davrandığı gibi davranıyordu. Köpek beslemeyen biri için bu garip gelebilirdi ama annemin Pekine'sinin üzerine titrediği ve babamın da ölünceye kadar retriever'larına baktığı düşünülürse, bu benim için yeni bir şey değildi. Hatta Quarter'daki evsizler bile bu duyguyu kendi lehlerine çevirmiş, yufka yürekli turistlerin ellerinden para koparmak için zavallı görünümlü köpekleri kullanmışlardı.

Ama Charlie için daha fazlası var gibiydi. O bir gizemdi, soğuk bir muamma. Google çağında, hayatımla ilgili her şey birkaç tuşa basarak herkesin tüketimine açıldı. Soyadını bilmiyordum ama bilseydim ne bulacağımı merak ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında ondan bir şeyler öğrenmeyi tercih ederdim. Ama bu pek mümkün görünmüyordu. Sadece bir gece ya da daha azıyla ilgilendiğini açıkça itiraf etmişti. Ama ondaki bir şey beni bunu keşfetmeye itti... aramızdaki her neyse.

Önümde rahatça soyunduğu gece neredeyse bir ergen gibi pantolonuma boşalacaktım. Bana vücudunu göstermeye istekliydi ama ben daha fazlasını istiyordum. Bu rahatsız edici bir duyguydu. Normalde kadınları kendinden uzaklaştıran bendim. Charlie bir avuç gün içinde beni yıllardır reddedildiğimden daha fazla reddetmişti. Küstah olmaya çalışmıyordum, sadece gerçek buydu. Önce bir kongre üyesinin oğluydum, sonra bir saldırı uçağında donanma pilotuydum, ki bu tam bir kadın mıknatısıydı. Son olarak, aile hanedanlığındaki yerini almak üzere evine dönen madalyalı bir gaziydim. Ve

Ailemin bana ittiği eski sosyete kızları kollarımda soldu. Kendimi bu durumlardan dikkatlice kurtardım çünkü şehrin önde gelen ailelerinin kızları bir yüzük beklerken ben bir gece bile kalmadım.

Öyleyse Charlie kendi yöntemimi bana karşı kullandığında neden bu kadar sinirlenmiştim?

Muhtemelen geceyi burada geçirmemek için kendime göre nedenlerim vardı ve bu nedenlerin ara sıra bunu yapmak istememekle hiçbir ilgisi yoktu. Misafir odalarından birine yöneldim ve yatağın altını çevirdim. Huck hakkındaki endişesi göz önüne alındığında, hareketlerimin tuhaf değil de centilmence görünmesini umuyordum.

Beyaz bornozunun içinde boğulmak üzereyken banyodan çıkan Charlie'yle koridorda karşılaştım. Giysileri kolunun altında bir bohçaya sarılmıştı ve diğer elinden benim gömleğim ve boxerım sarkıyordu. Lanet olsun. Bu, bornozun altında çıplak olduğu anlamına geliyordu. Bu düşüncüyü bir kenara ittim ve elimdeki iki bardak burbonla misafir odasını işaret ettim.

Beni odaya kadar takip etti, ben de bir bardağı komodinin üzerine koydum. Charlie giysi bohçasını şifonyerin üzerine koydu. Tişörtünü ve boxerını yatağın ucuna serdi.

"Uyumana yardımcı olması için bir içki istersin diye düşündüm," dedim.

"Teşekkür ederim." Bardağı aldı ve yudumladı. Sanat eserlerine bakarak odayı inceledi. "Burası senin odan değil."

"Hayır. Misafir odası."

Yüzünü bana döndü. "İçgüdülerimin tamamen yanlış olmadığını bilmek güzel. Cezanne'ın meyveleri pek senin tarzın gibi görünmüyor." Bardağıyla duvardaki natürmort tabloyu işaret etti.

Gözlerim kısıldı ve bir kez daha bu kadının görüldüğünden çok daha fazlası olduğu hissine kapıldım. Burbonunun geri kalanını içti ve ben de söyleyecek bir şeyler aradım; en uygun gerçeğe ulaştım.

"Jack'i aradım ve Huck'ı kontrol ettim. Hâlâ iyi durumda."

Omuzları bir süre gerildi, sonra gevşedi. "Tekrar teşekkür ederim. Ben de bunu yapabilmek için senden numarasını isteyecektim."

"Alacağından emin olacağım." Aramızdaki sessizlik ağır ve garip bir şekilde uzadı. "O zaman seni biraz uyumaya bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım."

Kapıyı kapatışımı izledi ama aniden ayrılışımla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Koridordan kendi odama doğru yürürken, bir kadının geceyi yatağında geçirmesine izin veremeyecek kadar berbat durumda olmamayı diledim. Çünkü

Charlie'yi istediğim yer orasıydı, tek yaptığım onu yakınımnda tutarak endişesinin bir kısmını alıp yerine huzur vermek olsa bile. Bana izin vereceğinden değil. Henüz izin vermedi.

Derin bir nefes aldım ve kapımı kapatırken yavaşça nefesimi verdim. Sabah, yıllardır ertelediğim aramayı yapacaktım. Vakit gelmişti.

11 charlie

Gece sonsuzdu. Uyku nöbetlerim Huck'ın sokak süpürgesiyle çarpışması ve sonrasındaki her şeyin görüntüleriyle bölündü. Sonra düzensiz zihnim rüyalarım ailemden kesitler ve babamın kurbanlarının öfkeli yüzlerini ekliyordu ve ben sarsılarak uyanıyordum. Bitkin bir halde boş beyaz tavana bakıp düşüncelerimi temizlemeye çalışıyordum ki bir bağırış ve ardından yüksek sesli bir inilti duydum.

Simon'dı.

Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Yorganı arkaya attım ve onun tişörtünü ve boxer'ını giyerek koridordan yatak odasına doğru yürüdüm. Kapı kapalıydı.

"Simon?" Fısıldadım. Başka bir acı inilti ve karışık kelimeler. Korku beni sardı. Düşünmedim; kapıyı açtım ve içeri süzıldüm. Açık perdelerin arasından sızan sabahın ilk ışıkları onun çarpık yüzünü aydınlatıyordu. Elleriyle çarşafı sıkarak yorganın üzerinde çırpınıyordu.

"Hayır. Siktir. Hayır."

Bir kâbus. Bu anlayabileceğim bir şeydi. Yatağın yan tarafına geçtim, tek düşüncem onu uyandırmak ve uykusuna musallat olan her türlü dehşetten kurtarmaktı. Omzunu salladım.

"Simon, uyan." Elleri çarşafı bıraktı ve omuzlarımı kavradı, beni yatağa çekti ve ben onun altında sıkışana kadar ikimizi de yuvarladı. Tutuşunun verdiği acıyla irkildim. Kasları esniyor ve kenetleniyordu. Korku içimde kabardı.

"Simon."

Cevap vermediğinde ve tutuşu sıkılaştığında, saf içgüdüyle hareket ettim -Uzandım ve yüzüne bir tokat attım. Gözleri birden açıldı ve bana baktı, gözlerini kırıştırtıyordu ve kafası karışmıştı. Altından kurtulmak için kıpırdandım ve beni tuttuğunu fark ettiğinde gözleri kocaman oldu. Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Lanet olsun. Charlie. Burada ne halt ediyorsun?"

"Bırak beni," dedim.

Simon yuvarlandı ve sırt üstü düştü.

Göğsü inip kalkmaya devam etti ve parmaklarını saçlarına gömdü. "Tanrım, lanet olsun. İnanamıyorum..." Bana baktı, gözleri çılgına dönmüştü. "Ben... ben seni incittim mi?"

Cevap vermedim, sadece beni tuttuğu yerdeki omuzlarımı ovuşturdum. "İyi olacağım."

"Tanrım. Bu şu anlama geliyor. Seni incittim." Doğrulup bana doğru uzandı. Refleks olarak irkildim. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Ben-"

Doğruldu ve yataktan kaydım, bacaklarım biraz titriyordu. "Sorun değil. Seni yalnız bırakmalıydım. Bu benim hatam."

Simon yataktan fırladı ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Çok özür dilerim. I..." Yumruklarını sıkarak tavana baktı. "Ben... siktir. Seni eve götüreceğim."

Başımı salladım. "Sorun yok." Kapıya doğru yöneldim. "Ben yatağıma döneceğim."

"Charlie, bekle. Açıklamama izin ver-"

"Bana bir açıklama borçlu değilsin. Sorun değil."

Odayı geçti ve ben de arkamdan kapının kolunu aradım.

"Tanrım. Benden çok korkuyorsun. Çünkü seni incittim."

Başımı tekrar salladım. "Sorun yok, Simon."

"Siktir. Lütfen, bırak da açıklayayım." Saate baktı. "Saat neredeyse altı oldu ve ben yatağa dönmeyeceğim. Eğer senin için de uygunsa, biraz kahve yapayım ve sana az önce neler olduğunu anlatayım." Durakladı. "Birine anlatmamın zamanı gelmişti."

Bu çok gizemliydi.

Bir çift USNA eşofmanına uzandı ve kaslı bacaklarını içine soktu. Kendime başka tarafa bakmamı ve giyinmesi için onu yalnız bırakmamı söylerken bile gözlerim ona dikilmişti ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Ödümü koparmış olmasına rağmen yine de ona çekilmiştim. Simon'ın dış görünüşü mükemmelliği haykırıyordu ama belki de iç dünyasının o kadar da mükemmel olmadığı fikri daha da ilgimi çekiyordu.

Onu mutfığa kadar takip ettim ve kahvaltı köşesindeki masaya oturdum. Çekirdekleri öğütmesini ve kahve makinesini demlemeye hazırlamasını izledim. Tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim hakkımda ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu önsöz vermeden.

"Yeterince," dedim, düşünürken bile *yeterince değil*.

"Donanmada olduğumu biliyorsun. Sonsuz Özgürlük Operasyonu'nda Süper Hornet uçurdum. Kokpitte altı yılımı görevlerde geçirdim. Neredeyse hepsi çok gizliydi." Ellerinin topuklarını gözlerine sürdü. "Gençtim, ukalaydım ve yenilmez olduğumu düşünüyordum. Ta ki kardeşlerimden ilkinin vurulduğunu görene kadar. İnsanın kırılğanlığına dair asla unutamayacağınız bir dersti bu. Yıllar içinde altı tane daha kaybettim ve onlardan biri de ben olmalıydım."

Nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Ben de vermedim.

Sesi perişan bir halde devam etti. "Size hikâyenin tamamını anlatamam ama kardeşim olarak gördüğüm bir adamın, ben daha tepki vermeden karadan havaya bir füzenin üzerime kilitlendiğini söyleyebilirim. Kingman füzeye doğru uçtu, en azından fırlatmak için zamanı olsun diye kuyruk yüzgeçlerinden biriyle yakalamaya çalıştı ama yanlış hesap yaptı. Günlerdir durmaksızın görev uçuruyorduk ve hepimiz yorgunluktan bitap düşmüştük. Onun bir ateş topu içinde patlayışını izledim. Ve bunun olduğunu görmeden duramıyorum. Benim hatamdı. Aletlerimi yanlış okumuştum.

-Orada olduğumuzu, bizi rahatça vurabilecekleri bir yerde olduğumuzu bile bilmiyordu ve bedelini ödeyen de o oldu. Hiç tanıyamadığı bir kızı oldu ve ben de onun karısını dul bıraktım."

Sözlerini bitirdiğinde ela gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Sürahiye karıştırmak için döndü, iki fincan doldururken elleri titriyordu. Buzdolabına uzandı ve kremayı çıkardı. "Kahvenizi nasıl alırsınız?"

Duygusal bir itiraftan sonra çok sıradan bir soruydu. Ama kabul ettim.

"Sade, lütfen."

Kahvesine krema ve şeker koydu, iki fincanı da masaya bıraktı ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

Bariz soruyu sormaya karar verdim.

"TSSB'niz var mı?"

"Resmi olarak değil."

"Peki... bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Donanmanın beni görmek zorunda bıraktığı tüm psikiyatristlere doğru cevapları verdiğim anlamına geliyor."

"Yani sen..."

"Yalan mı? Evet." Kahvesinden bir yudum aldı.

Sersemlemiştim, kupamı dudaklarıma götürmüştüm, içemiyordum. Evet, itiraf karşısında afallamıştım ama daha çok bu kadar açık ve dürüst olması karşısında afallamıştım.

benimleydi. Çok az tanıdığı biriyle. *Ona karşı asla bu kadar dürüst olamayacak biriyle.*

Bir sonraki sorum beni tam bir ikiyeüzlü gibi hissettirdi. "Neden bu konuda dürüst olmadın? Neden sana yardım etmelerine izin vermedin?"

Cevap vermeden önce bir süre gözlerini kapadı. "Sicilimde bırakacağı kara leke yüzünden. Ve damgalanma. Kimsenin kırıldığımı bilmesini istemedim."

Elimdeki bardağı gürültüyle masaya bıraktım. Lanet olsun. Dürüstlüğü içimi parçaladı. Beni sendeletti.

"Oh." Gülünç derecede gereksiz bir kelimeydi ama elimde hiçbir şey yoktu.

Başka.

"Ve şimdi, bu konuda bir şeyler yapmamın zamanı geldi. Çünkü bu zamana kadar

Dört yıldır bir kadınla dolu dolu bir gece geçirmedi. Bir kabus gördüğümde onu çok korkutacağımdan korktuğum için birine sarılarak uykuya dalmama izin vermedim. Bu sabah olduğu gibi."

"Neden şimdi?" diye sordum.

Simon başını kaldırdı ve bakışları yoğunluğuyla beni hapsetti. "Çünkü bütün bir geceyi seninle geçirmek istiyorum."

Gözlerim kocaman oldu.

"Bir geceden fazla," diye ekledi. "Ah," dedim tekrar.

Göğsümde, kalbimin iki kat hızlı çarptığı yerde bir sızı hissettim. Acımasız dürüstlüğü, lejyonlarca cazibenin yapamadığını yaptı - duvarlarımı yıktı. Sağduyumu yerle bir etti. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım, titreyen ellerimi gizlemek için kupamı sıktım. Sanki beni derinden sarımsamış gibi kahvesini içmeye devam etti. Kafamda tek bir düşünce yankılandı: İşler karışmak üzereydi.

12 charlie

Kapıya üç kez sertçe vuruldu ve bir kadın seslendi: "Simon, ışığının açık olduğunu gördüm. Umarım kahven vardır!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Simon, ayağa kalkıp kahve makinesine doğru ilerlerken.

Ufak tefek, siyah saçlı bir kasırga mutfığa girdi. Ellili yaşlarında görünüyordu ve siyah yoga pantolonu, siyah fermuarlı bir ceket ve sıcak pembe spor ayakkabılar giymişti. Düz saçları çenesine kadar uzanıyordu. Ela gözleri ve burnunun açısı onun Simon'ın annesi olduğunu hemen ele veriyordu.

"Oh. Merhaba! Bölmek istemezdim," dedi Simon ona bir kupa uzatırken.

Bizi onun bakış açısından hayal ettim ve irkildim. Bu, samimi bir ertesi sabah gibi görünüyordu. Simon gömleksizdi ve üzerinde sadece kalçalarına kadar inen bir eşofman vardı. Ben de onun gömleğini ve boxer şortunu giymiştim. En hafif tabiriyle garipti. Ama Bayan Duchesne hiçbir sorun yokmuş gibi davrandı.

Mükemmel manikürlü tırnakları olan küçük bir el uzattı. "Ben Margaret Duchesne."

"Ch-Charlie Stone." Elini sıktım, resmi selamına karşılık neredeyse ona gerçek adımı verdiğimi fark ettiğimde biraz boğuldum. *Bu aile bana ne yapıyor böyle?*

"Sizinle tanışmak bir zevk. Simon'ın ailesinden çok az kişiyle tanışma fırsatımız oluyor-" "Anne," diye araya girdi Simon.

Elimi bırakıp Simon'la konuşmadan önce sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim. Yoga dersime gidiyorum ve seni birkaç gündür görmedim. Yakın zamanda bir akşam yemeği yemeliyiz. Maine'e gitmeden önce zamanımız azalıyor. Gitmeden önce yapmamız gereken çok şey var." Tekrar bana döndü. "Peki Charlie, söyle bana, senin halkın kim? Ne iş yapıyorsun?"

"Ummm... Ben... uh..." Kekeleydim.

"Anne, bunun için çok erken. Charlie'yi başka bir zaman sorgulayabilirsin. Eminim yakında onu tekrar göreceksin."

Vay be. İşlerin karmaşıklaşacağını düşünürken, ebeveynlerle tanışma senaryosunu ve onların soracağı soruları hesaba katmamıştım bile.

"Bu çok hoş Simon." Gülümsemesi içten ve misafirperverdi, onu dövmelerle kaplı, çılgın yatak kafalı bir adamla tanıştırmış olsaydım anneminki gibi gergin ve sahte olmayacaktı. "O zaman sizi yalnız bırakayım."

"Zaten Jack Richelieu'nun ofisine geri dönmemiz gerekiyor. Charlie'nin köpeği dün ameliyat oldu."

Gözleri kocaman ve sempatik bir hal aldı. "Ah, zavalıcık. Seni tuttuğum için çok üzgünüm. Bebeğini görmek için sabırsızlandığınızı biliyorum."

Huck'ı düşününce kalbim sıkıştı. Yatakta uyanık yatarken kliniği arayabileceğim dakikaları sayıyordum. Saate bir göz attım. Hâlâ çok erkendi. Planım sözlü bilgi almak, üstümü değiştirmek için eve koşmak ve sonra da pedal çevirerek oraya gitmekti. *Kahretsin, bisikletim.* Yolun kenarında bırakmıştım. *Lanet olsun.* Tarih oldu.

Margaret Simon'ın yanağını öpmek için parmak uçlarında dengede durdu. "İyi sabahlar. Jack'e selamımı söyle ve şehirden ayrılmadan önce Minka'yı onu görmeye getireceğimizi söyle." Ve sonra gitmişti. Gerçekten de siyah saçlı bir kasırgaydı.

Bir gün önceki kot pantolonumu giydim ve sütyenimi taktım, ama Simon'ın tişörtünü giydim, çünkü benimki çöp kutusuna doğru gidiyordu. Aptal olduğumu ve bisikletimi unuttuğumu söylediğimde Simon, Voodoo'yu arayıp Delilah'dan almasını istediğini söyleyerek beni şok etmişti. Görünüşe göre biz bekleme odasındayken ona mesaj atmış ve bisikletimin beni işte beklediğini bildirmişti.

Simon beni evimin önüne bıraktı ve park yeri bulmak için bir blok dolandı. Harriet'e geri döndüğünde gitmeye hazırdım. Yolda Jack'i aramış ve Jack bize Huck'ın durumunun iyi olduğunu, ancak vücuduna iyileşmesi için ek süre tanımak amacıyla onu bir gün kadar daha uyutmak istediklerini söylemişti. Huck'ın hâlâ ahırında baygın yattığını düşünmek kalbimi kırıyordu ama Simon Jack'e sonuna kadar güveniyordu. Ben de Simon'a güvendiğimi öğreniyordum. Bu da bir başka temel sarsıcı keşifti.

"İyi misin?" Jack'in kliniğine giderken Simon sordu.

"İyiyim, sadece düşünecek çok şey var."

"Huck iyileşecek."

"Biliyorum." Çantamdan, üzerinde '10.000 \$' yazılı bir kâğıt bantla sarılmış bir yığın yüz dolarlık banknot çıkardım. Bu para kaçtığım paradan geriye kalan büyük bir parçaydı. Orta konsola bıraktım. "Bu dün için ve umarım bu haftanın faturasının bir kısmını karşılar. Yine de sana daha fazla borçlanacağımdan eminim."

Simon paraya bakarken neredeyse park halindeki bir arabaya çarpacaktı. "Ne oluyor Charlie? Paramı bir kenara koy. Sana bir yolunu bulacağımızı söylemiştim."

"Hayır. Borçlarımı ödüyorum. Ve Huck'ın ameliyatının küçük bir servete mal olduğunu biliyorum. Ameliyat sonrası bir haftalık köpek bakımından bahsetmiyorum bile. O benim sorumluluğumda. Benim ailem. Ve bunun bedelini ödeyeceğim."

Simon bana sinirli bir bakış fırlattı. "Daha faturayı bile almadım, o yüzden en azından ne kadar paradan bahsettiğimizi öğrenene kadar sakla." Kaşları daha da çatıldı. "Yanında bu kadar çok nakit taşıman fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Faturaları çantama tıktırdım. "Sana vermeye çalıştım ama kabul etmedin. Sanırım bu senin sorunun."

"Çok inatçısın."

"Parayı almak istemeyen ben değilim."

Simon hırladı. Gerçekten hırladı. Güldüm, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

"Seninle ne yapacağım ben kadın?" "Eminim bir şeyler düşünürsün."

"Seninle ne yapmak istediğimi biliyorum. Ama sana söylersem tepelere kaçarsın."

Bu sabahtan sonra, bu şüpheliydi. "Dene bakalım."

Koltuğunda kıpırdandı. "Sana göstermeyi tercih ederim." Bana anlamlı bir bakış attı. Baştan çıkarıcı vaatlerle dolu bir bakış.

İçime bir sıcaklık hücum etti ve karnımın alt kısmına ve kalçalarımın arasına yerleşti, ancak kliniğin önündeki park yerine çektiğimizde söndü. Tanrım. Libidom uygunsuz ve şizofrenikti.

Simon ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz," diye ekledi.

13

simon

"Bay Duchesne, sizinle tanışmak bir zevk. Lütfen oturun."

Pelüş deri koltuğa oturmamın Dr. Carlson'ın resmen yeni psikiyatristim olduğu anlamına geldiğini sanıyordum. Ayrıca beni bu kadar kısa sürede görmeyi kabul ettiği için minnettar olmam gerektiğini de düşündüm.

Seans, bir psikiyatristle yaptığım çoğu seans gibi başladı. "Bugün sizi buraya getiren nedir Bay Duchesne?"

"Ben Simon, lütfen."

"Elbette, Simon." Kalemimi kâğıtlarla dolu bir dosyanın üzerine koymuş bekliyordu. Hâlâ eski kafalı olduğunu bilmek bir şekilde rahatlatıcıydı. Ben en karanlık sırlarımı anlatırken birinin klavyeye vurarak çıkardığı ses beni çok rahatsız ederdi.

"Kabuslar görüyorum. Uyumakta güçlük çekiyorum," diye itiraf ettim. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Dört yıldan biraz fazla oldu."

Bir sayfayı çevirdi, muhtemelen randevumdan önce kağıda dökmem gereken hayat hikayeme bakıyordu. "Donanmada pilot muydunuz?"

"Evet."

"Peki kâbusların kaynağı?"

Ona birkaç gün önce Charlie'ye anlattığım hikâyenin hemen hemen aynısını anlattım. İkinci sefer daha kolaydı. Muhtemelen beni yargılamadığı içindi. Basmakalıp sözlerle karşılık vermemişti. Sadece içimi dökmeme izin vermişti. Ona ayrıca bir kâbusun ortasında beni uyandırdığında onu yatağa nasıl sıkıştırdığımı da anlattım. Sonrasında benden nasıl dikkatlice uzaklaştığını hatırladığımda midem hala düğümleniyordu.

"Ailenizin yüksek profilli yapısı göz önüne alındığında, neden Gazi Hastanesinde tedavi görmemeyi tercih ettiğinizi anlıyorum."

Bu kısım beni ikiyüzlü gibi hissettirdi. Çünkü çoğu gazi benim sahip olduğum maddi olanaklara sahip değildi ve VA'da tedavi görmekten başka seçenekleri yoktu. Ama aynı zamanda bana sadece bir senaryo yazmalarını da istemedim.

psikotropik ilaçlar ve beni yoluma göndermek. Gerekçelerimi açıkladım ama o sadece başını salladı ve sorularına devam etti.

"Bunu daha önce kimseye anlattın mı?"

"Evet, kısa bir süre önce."

"Peki ondan sonra nasıl uyudun?"

Son birkaç geceyi düşündüm, her ikisinde de kâbus görmeden uyumuştum.

"Daha iyiydi."

"Bu konuyu biriyle bir iki kez konuşarak iyileşeceğini söylemiyorum ama yardımı dokunuyor. Ve bugün buraya gelmeye karar vermek büyük bir adımdı."

Sorduğu soruları yanıtlamaya devam ettim ve Dr. Carlson daha fazla not aldı. Seans bitmek üzereyken elindeki dosyayı bir kenara bıraktı ve beni inceledi.

"TSSB yaşadığınızı düşünmekle birlikte, bunun nispeten önemsiz bir vaka olduğunu düşünüyorum. Bana anlattığın kadarıyla gayet iyi işliyorsun ve bence karşılaştığın en büyük engel, yakın zamana kadar yaşadıklarını tartışmayı reddetmiş olman. Başlangıç olarak sizi haftada iki kez görmek istiyorum, sonrasında nasıl gideceğine bakacağız."

"Peki ya benim ... kız arkadaşımın olanlar?" Charlie'den bu şekilde bahsetmek hoşuma gidiyordu. Çok fazla. Daha çok erkendi ama bu ilişkinin gideceği yer orasıydı, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa.

"O da dahil olmak üzere birine zarar vereceğin konusunda bir endişem yok. Ancak seni kâbuslarından uyandırmaya çalışmamasını tavsiye ederim."

El sıkıştık ve kendimi yıllardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissederek oradan ayrıldım. Umut baş döndürücü bir şeydi. Şimdi tek yapmam gereken Salı gününden beri ortalıkta görünmeyen geveze, dövmeli kızı bulmaktı.

14 charlie

Cuma öğleden sonra, kapanıştan on beş dakika önce Dirty Dog'un kapısı bir *vınlamayla* açıldı. Kafamı kaldırdım ve neredeyse elimdeki kot pantolonları düşürüyordum.

Simon kapı aralığını doldurmuştu, iri vücudu öğleden sonraki güneş ışığının çoğunu engelliyordu.

"Merhaba yakışıklı," dedi Yve. Gerçekten de iyi görünüyordu. Açık gri takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve lacivert kravatı abartısız ama seksiydi.

Simon başıyla onayladı ve dikkatle bana baktı. "Benden kaçıyor musun?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Aramalarına ya da mesajlarıma cevap vermiyorsun."

Oh. Son birkaç gündür kliniği o kadar çok aramıştım ki, aylık küçük dakika hakkımı çok hızlı tüketiyordum. Onları korumak için geri kalan zamanlarda telefonumu kapalı tutuyordum. Bu iki ucu keskin bir kılıçtı, çünkü telefonum kapalıyken klinik bana ulaşamıyordu - bu yüzden birkaç saatte bir güncelleme için arayarak aşırı telafi ettim. Telefonlara cevap veren kadının beni boğmaya hazır olduğundan oldukça eminim.

"Üzgünüm, telefonumu açık tutmuyordum."

Simon bunu anlayışla karşıladı. "Anladım. Ben de ne olduğunu merak etmeye başlamıştım." Kotları ait oldukları rafa koydum ve düzgün bir yığın haline getirdim. Ellerimi meşgul tutmam gerekiyordu, aksi takdirde saç ya da onun gibi aptalca bir şey.

Yaklaştı ve ben onun odunsu kokusunu alabiliyordum... kolonyasının mı? Tıraş losyonu mu? Deodorant mı? Her neyse, çenesini gölgeleyen saat beş gölgesine sür t ü n m e k istememe neden oldu.

"Seni Huck'ı ziyarete götürebileceğimi umuyordum. Birkaç gün içinde eve döneceğini duydum." Göğsümde bir sıcaklık belirdi. Köpeğimi kontrol ediyordu.

Duvardaki Kit-Cat saatine baktım. Saat beşe çeyrek vardı ve Voodoo'da yedide başlayan bir vardiyam vardı. Arabam olmazsa, Huck'ı görmeye az kalmış olacaktı. Her gün işten sonra kliniğe pedal çevirerek gidiyordum ama yanımda Huck olmadan biraz tekinsiz bir bölgeden geçmek beni korkutuyordu, özellikle de hava kararmaya başladığında.

"Bu harika olur." Onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. "Birazdan burada işim bitecek. biraz."

"Artık çıkabilirsin. Sorun değil," dedi Yve, koltuğa yaslanarak. ve utanmadan dinliyordu. Ona doğru baktım ama dikkati Simon'a sabitlenmişti. "Şu kızı biraz yiyecek almaya götür. Son zamanlarda bir hayaleti bile hayatta tutacak kadar yemek yemiyor."

Sonunda Yve bana baktı ve ben de ona *ciddi misin kaltak?* bakışı atarak ters ters baktım. Kollarını kavuşturdu ve bir kaşını kaldırdı.

"Tamamdır." Simon uçuşan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gitmeden önce ihtiyacın olan bir şey var mı?"

"Sadece çantam," dedim, Yve onu tezgâhın altındaki dolaptan çıkarırken. "Ve bisikletim."

"Bisikletini benim arabama koyabiliriz. Arka tarafta buluşalım mı?"

"Tamam. Teşekkürler." Gülümsedi ve kapıya yöneldi, içeri girdiği zamanki gibi büyük bir hışımla iterek açtı. Yve'ye baktım.

"Ciddi misin? Bir hayaleti hayatta tutmaya yetecek kadar yemek yemiyor musun? Bu da ne demek oluyor? Karışmayı aklından bile geçirme." Yve kendini çöpçatan *olarak* görüyordu. Bugüne kadarki felaket çabaları onu denemekten alıkoymamıştı.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Karışmama gerek olduğunu sanmıyorum. O adam sana takmış durumda. Saçına o şeyi yaptığında neredeyse bayılacaktım. Kahretsin, bana öyle bakan bir erkeğe ihtiyacım var."

"Rahat bırak, tamam mı? Büyük olasılıkla bu işin bir yere varacağı yok," dedim, bir yandan da yanılıyor olabileceğimi umuyordum. Salı sabahı Simon'ın açık sözlülüğünden sonra kendi durumum hakkında düşünüyordum. Bir fikir kök salmıştı ama çılgın iş programım, Huck'ı görmek için şehrin öbür ucuna oflaya puflaya gidip gelmem ve sonra da gece yatağa düşmem yüzünden, bırakın bunun sonuçlarını, uygulamasını bile düşünecek pek vaktim olmamıştı. Ama fikir filizlenmeye başlamıştı. Sadece bunu gerçekleştirecek cesarete ya da beceriye sahip olduğumdan emin değildim.

Tezgâhtan çantamı alırken Yve bana hızlıca sarıldı. "Görüşürüz kızım. Yarın sabah görüşürüz. Kirli detayları anlatmaya hazır olsan iyi edersin."

Arka kapıdan çıkarken gözlerimi devirmiştım.

Simon X5'inin kapısına yaslanmıştı. Bagaj kapağı açık bir şekilde rölantide çalışıyordu.

Birkaç dakika içinde Simon bisikletimi yüklemişti ve ses sisteminden sessizce klasik rock çalıyordu. Ses kontrolünü fark edince şarkının sesini açtım, çünkü "Hotel California" arka plandaki gürültüden daha fazlası olmayı hak ediyordu. Bana çarpık bir gülümseme attı, gamzeleri ortaya çıkmıştı ve içimden eğilip onu öpmek geldi.

"Akşam yemeği Huck'ı görmeden önce mi sonra mı?" "Sonra." Kaldırıma yanaştı.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Deniz ürünleri olur mu?"

"Elbette." Kendimi işaret ettim. "Ama süslü bir şey olmasın, tabii ki."

"Çok güzel görünüyorsun. Ve ben de tam yerini biliyorum."

Jack'in kliniğine doğru ilerlerken Simon direksiyona vuruyordu. Sessizlik garip olmaktan ziyade arkadaşçaydı. Ama cevaplanmasını istediğim sorularım vardı.

"Dr. Richelieu'ya ödeme yapmaya çalıştım. Paramı kabul etmedi. Bunun nedenini bana söylemek ister misin?"

Simon kırmızı ışıktaki durdu, yüz ifadesi karardı. "Lütfen bana bisikletinle şehrin bu kısmından on bin nakitle geçmediğini söyle."

BMW logosuyla işlenmiş süslü taba rengi paspaslara baktım.

"Charlie..." Ses tonu gerçeklerden başka bir şeye izin vermiyordu.

"Tamam, geriye dönüp baktığımda, bu iyi bir fikir değildi. Ama eğer parayı alsaydı sadece bir şekilde taşımak zorunda kalacaktım. Yani aslında bu biraz da senin hatan." Tekrar yukarı baktım.

Simon'ın direksiyonu kavrarken parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Sabır için dua etmekle ilgili bir şeyler fısıldamış olabilir. Uzun bir duraksamadan sonra, "Bir anlaşma yapalım. Huck'ı görmek istiyorsan beni ara. Müsait olduğumdan emin olacağım."

"Her şeyi öylece bırakamazsın..."

"Sadece ara beni. *Lütfen*. İçim rahat eder. Aksi takdirde önümüzdeki birkaç gün boyunca kapanıştan sonra Dirty Dog'un önünde bekleyeceğim ve seni alıp arabaya koyacağım."

"Bu biraz sapıkça. Ve bir çeşit adam kaçırma."

"Aynen öyle. O yüzden lütfen beni bu utançtan kurtarın."

Parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Peki anlaştık mı?" Simon sordu.

Kliniğe giriyorduk. Yüzündeki samimi endişe ifadesi beni pes ettirdi.

"Tamam. Anlaştık."

Elini uzattı, ben de sıktım. Elimi geri çekmeye gittiğimde, bir süre elimi tuttu. "Teşekkür ederim."

Dr. Richelieu iyi haberi doğruladı: Huck Pazar günü eve gelebilecek kadar iyi olacaktı. Sanırım veterinerle arkadaş olmanın avantajlarından biri de izin gününde gelip bana ihtiyacım olan tüm bakım talimatlarını vermeye istekli olmasıydı. Huck'ın iyileşmesinin kolay olmayacağını zaten biliyordum. Alt kata, Harriet'in misafir odasına taşınacaktım, çünkü Huck'ın en az bir ay, hatta daha uzun bir süre benim evime çıkan merdivenleri aşması mümkün değildi. İşini yapmak için dışarıya yaptığı kısa gezintiler dışında neredeyse her zaman kafesinde kalması gerekecekti. Kulağını kaşıdım, Huck elimi yaladı ve kocaman başını kucağıma yasladı, ağır kuyruğu yere çarpıyordu. Rahatsızlık umurunda değildi; sadece büyük köpeğimin iyi olacağına çok sevinmiştim.

Akşam yemeği bir kova içinde servis edilen haşlanmış kerevit ve tüm malzemelerdi. Kesinlikle beklediğim gibi değildi. Simon söz konusu olduğunda bu bir temaya dönüşüyordu.

Akşam yemeği seçimini sorguladığımda, "Farkında olmadığın şey, kanımda biraz bataklık var. Annem Jean LaFitte'de kazıklar üzerinde bir evde büyümüş ve kerevit düzenli bir Pazar yemeğiymiş. Büyükbabam yetmiş sekiz yaşında ölene kadar kendi ticari balıkçı teknesinde kaptanlık yaptı."

"Ben de seni gümüş kaşık sanırdım."

"Belki biraz, ama bu," dedi kravatını sallayarak, "benim sadece bir parçam. Bu sadece yüzey." Elimi tuttu ve kolumdaki dövmenin izini sürdü. "Tıpkı senin mürekkebinin toplamından daha fazlası olduğun gibi. Tüm bunların altında kim olduğunu bilmek istiyorum." Titredim. Sözlerinden mi yoksa dokunuşundan mı, emin değilim. Ama bana öyle baktığında, sanki içimi görüyor gibiydi. Onun incelemesi altında ayakta kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Elimi çektim ve o anı bozdum. "Eğer hemen gitmezsek işe geç kalacağım."

Garsona işaret etti ve hesabı ödedi, ben çantama uzandığımda bana kesinlikle pis bir bakış attı. Sanırım Bayou görgü kuralları Hollandaca konuşmayı engelliyordu. Voodoo'nun önüne geldiğimizde ve Simon cipi park ettiğinde beş dakika gecikmişim bile.

"Yemek için teşekkürler. Arkayı açabilir misin? Bisikletimi almam lazım." Kestirip atmak istemiyordum ama zaten geç kalmıştım ve Simon'ın akşam yemeğindeki açıklamasından sonra ne diyeceğimi bilemiyordum.

Vücudum kapıya doğru eğilmiş, parmaklarım kapı koluna sarılmıştı.

Simon bir eliyle saat beş yönündeki gölgesini ovuşturdu. "Bırak gitsin. Ben seni alırım."

Ne? Gülümsedim. "Buna gerek yok."

"Charlie, sabahın ikisinde tek başına bisikletle eve gitmenin akıllıca bir fikir olduğunu düşünemezsin. Huck ayağa kalktıktan sonra belki, ama o olmadan..."

O haklıydı. Bir aptal gibi görünmeden bu konuyu tartışamazdım. "Beni eve götürmesi için Con'u çağıracağım. Sorun olmaz." Simon'ı bugün olduğundan daha fazla üzmem istemiyordum.

Kaşlarını çattı, çenesini sıktı. "Hâlâ onunla yatıyor musun?"

Öfkelendim. *Ne oluyor be?* Sadece Simon'ı fazladan bir yolculuktan kurtarmaya çalışıyordum. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Kesinlikle ilgilendirir." Sesi kavga etmek için yalvarır gibiydi.

Kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım. Bagaj kapağıyla boğuşurken Simon kapısını çarparak kapattı ve bana doğru yürüdü.

İki eliyle arka cama bastırarak beni arabaya hapsetti. "Aç şu aptal şeyi," diye bağırdım.

Simon'ın sesi alçaktı, nefesi ensemden sıcaktı. "Bu benim işim çünkü seni yatağında istiyorum. Başka kimsenin değil."

Kollarında döndüm, sözleri içimde bir şehvet şimşegi çaktırdı. Onun küstah davranışlarını çekici bulmamalıydım. Hem de hiç. Çenemi kaldırdım ve karşı çıktım, "Peki ya benim ne istediğim? Bunun bir anlamı yok mu?"

Eğildi ve alnını benimkine dayadı. "Her şey demek. Ve bence sen de benimle aynı şeyi istiyorsun." Geri çekildi. "Saat ikide burada olacağım. Con'un seni eve götürmesine izin verme, Charlie."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim, tek istediğim beni eve götürmesiyken ona siktirip gitmesini söylemeyi düşündüğüm izlenimini vermeye çalıştım.

"Tamam. Ama bil ki her zaman bu kadar kolay pes etmeyeceğim."

Sırıttı. "Bununla yaşayabilirim."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına itti, Yve'ı bayıltan hareketin aynısını yaptı ve beni öpmek için çok uzun süre beklediğine karar verdim. Eğildim ve kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımız buluşana kadar onu aşağı çektim. Simon direnmedi ama öpücük üzerindeki kontrolüm, başını eğip ağzıma girmeye çalıştığı anda yok oldu. Ağzımı açtım ve dili içeri kayarak benimkine karıştı. İki kolunu da bana dolayarak beni kendine doğru çekti. Odunsu kokusu etrafımı sardı ve nane, bira ve Simon'a özgü bir şeyin tadını aldım.

Kapı zilinin sesini ve boğazımın temizlendiğini zar zor fark ettim. "İçeri geliyor musun Lee? Yoksa balo kralıyla bir genç kız gibi öpüşecek misin?"

Geri çekildim ve Con'a bakmak için başımı çevirdim. Sıkılmış görünüyordu. Kızgın olduğunu kimsenin bilmesini istemediğinde takındığı bir ifadeydi bu. Con'un bu sahnenin nasıl biteceğini belirlemesine izin vermeyerek Simon'ın dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdum.

"Gerçekten balo kralı sen miydin?" Simon'ın yüzünde oluşan çatık kaşları silmeyi umarak sordum.

Con'dan uzaklaşıp tekrar bana baktı. "Belki de." Yanağımı öpmek için eğildi, dudakları bir kez daha hafifçe yanağımda gezindi. "Saat ikide görüşürüz."

Con'a başıyla işaret etti.

"Leahy." "Meclis Üyesi."

Con'u dükkâna kadar takip ettim ve sıcaklığın yaklaşık yirmi derece düştüğüne yemin ettim.

"Ciddi misin? Simon Duchesne mi? Tanrım, bu çok boktan, Lee. Berbat." Delilah'nın dövme tabancasının vızıltısı kesildi.

"Neden? Bu kadar berbat olan şey tam olarak ne?"

Con volta atıyordu. Bana bakmıyordu. "Sadece öyle. Anlamıyorsun. O her zaman istediğini alır. Biz zavallılar da bunu izlemek zorunda kalıyoruz."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve ona baktım. "İkinizin arasında ne var bilmiyorum ama bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ve sakın

Kalbini kırıyormuşum gibi davran, Con. Eğlenmiştik. Hepsi bu kadardı. Yve ile yattığını biliyorum. Yani, kesinlikle benim için yanıp tutuşmuyorsun."

Con volta atmayı bıraktı ve sonunda bana döndü. "Senin incindiğini görmek istemiyorum bebeğim. Ve yaşadığımız şey eğlenceden çok daha fazlasıydı, en azından benim için. Sen önemlisin. Seni önemsiyorum. Bu iş umduğun gibi sonuçlanmadığında şaşırmanı istemiyorum."

"Ne umduğumu bile bilmiyorum. Hiçbir beklentim yok. Tek yaptığım sürdüğü sürece tadını çıkarmak."

"Sadece gözlerini açık tut, tamam mı? Sen bir politikacının yancısı olmaktan çok daha değerlisin."

Kapı açıldı ve her biri kısa şortlar, askılı üstler, Mardi Gras boncukları ve kilometrelerce yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, kıkırdayan üç genç kadının sendeleyerek içeri girdiğini görmek için ikimiz de döndük. Bu fırsatı değerlendirip tezgâhın arkasına geçtim ve konuşmayı bitirdim.

15 charlie

Saat ikide ön kapıdan çıktığımda Simon'ın X5'i kaldırımda rölantide çalışıyordu. Ben kaldırıma çıktığımda o çoktan arabadan inmiş ve gülümsüyordu. Yıpranmış bir kot pantolon ve düz siyah bir tişört giymişti. Beni ön kapıya kadar takip etti ve kapımı açtı. Ufak tefek, siyah saçlı kasırga annesi onu kesinlikle doğru yetiştirmişti. Ya da belki de sadece Güneylilere özgü bir şeydi. New York'ta çıktığım erkekler kapımı hep valelerin ve şoförlerin açmasına izin verir, kendileri açma zahmetine katlanmazlardı.

"İtiraf etmeliyim ki, Güneyli centilmenlik olayı beni etkilemeye başladı." Tam tırmanmak üzereydim ki Simon elini koluma koydu.

"Neredesin sen?"

Lanet olsun. Bana yalan söylemek zorunda kalacağım bir şey sormasını istemediğim için parmak uçlarımda durdum ve dudaklarımı onunkilere bastırarak soruyu kestim. Kollarından biri beni sararak vücuduna doğru çekti ve diğer eli gevşek dalgalarımın arasına daldı. Bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum ve vücudum ısındı. Lanet olsun. Adam öpülebiliyordu.

Geri çekildi ama bırakmadı.

"Merhaba," dedim. Tutunabildiğim tek kelime buydu. Birkaç nefes aldıktan sonra Simon beni bıraktı.

"Sana da merhaba."

Arabanın yanında durduğumu ve çenesi düşük bir aptal gibi göründüğümü bilerek içeri girdim ve kapıyı kapattım. Simon'ın hâlâ yolcu kapısının yanında durduğunu ve camdan bana baktığını fark ettiğimde ağzımın kenarlarında bir sırıtiş belirdi. Anlaşılan öpücük ikimizi de aptallaştırmıştı.

Simon nihayet cipi kaldırımdan Harriet'in evine doğru çektiğinde ben hâlâ vücudumun tepkisini dizginlemeye çalışıyordum. Aramızdaki sessizlik rahattı ama düşüncelerimin gittiği yönden beni uzaklaştıracak bir müziğe ihtiyacım vardı. Radyoyu açmak için uzandım ve

Simon bir grup yayanın yolun karşısına geçmesine izin vermek için yavaşladı. Bana baktı, kaşları çatılmıştı ve sağ bileğimi tuttu.

"Ne oldu böyle?"

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Sadece dönüyordum..." "Hayır, kolun. Kendini mi yaraladın?"

Bakışlarını sağ pazumun iç tarafındaki gazlı bezin üzerinde durduğu yere kadar takip ettim.

"Oh. Sadece koleksiyonuma ekliyordum." Kaşları havaya kalktı.

"Başka bir dövme mi?"

Yüz ifadesini incelediğimde gülümsemem kayboldu. *Sakin bana onaylamadığını söyleme.* Çünkü ona nerede inmesi gerektiğini söyledim. Artık kimse bana nasıl giyineceğimi, saçımı nasıl yapacağımı ya da başka bir şey söylemiyordu. *Hiç kimse.*

"Evet, sana ne bundan?" Ses tonum, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Atlanta'da Greyhound'a adım attıktan ve bir pislik kolay bir av gibi görüldüğüme karar verdikten kısa bir süre sonra edindiğim *benimle dalga geçme* havasına büründü. Otobüste uyuyakaldıktan sonra bana dokunmaya çalıştığında taşaklarını ciğerlerine kadar sokmuştum. Bu anı öfkemi körükledi.

"Bir şey yok... Sadece şaşırdım."

"Bir dövme daha beni senin için kötü kız sınırının çok ötesine mi geçirdi, meclis üyesi?" Kelimeler boğazımda buzlu cam gibi kaldı.

"Bu hiç adil değil. Öyle bir şey değil. Bandajı gördüm ve... her neyse, sanırım mürekkep sıcak, bu yüzden sırtınızı kaldırmayın."

Onun sözleriyle içimdeki öfke bir anda dağıldı. Tekrar hareket etmeye başladığımızda koltukta rahatladım. Aşırı tepki verdiğim ve bu kadar savunmacı olduğum için kendimi bir sürtük gibi hissediyordum. Özellikle de az önce beni ölesiye öptükten sonra. Sadece öpücüğün düşüncesi bile karnımda bir sıcaklık birikmesine neden olmuştu.

"Peki ne oldu?" diye sordu.

Benim yolumdan döndü ve caddenin karşısındaki nadir bulunan boş bir park yerine çekti.

Cevabım kolayca geldi. "Neden yukarı gelmiyorsun, sana göstereyim?"

Ellerini direksiyona dayadı ve doğrudan ön cama baktı. Sanki bir şeye karar vermiş gibi başını salladı. "Ben kapınızı açayım."

Simon bisikletimi bahçedeki vahaya itti ve beni daireme çıkan sarmal merdivenlere kadar takip etti. Kapının kilidini açtım ve açık tuttum. Işığı açtığımda evimi onun gözlerinden görmeye çalıştım. Çok küçüktü. Onun evinde kaldığım yatak odasından çok daha büyük değildi. Oturma odası, küçük bir şömineye doğru açılı bir aşk koltuğu ile döşenmişti,

bir yan sehpa ve bir lamba. Yatak odamın kapısı aralıktı ve çift kişilik yatağım içeriye zor sığıyor gibi görünüyordu. Bir köşeye "mutfak" demek biraz abartılı olurdu. Bir lavabo, bir ayak tezgah alanı, yatakhane boyutunda bir buzdolabı ve bir mikrodalga fırın vardı. Küçük bir masa ve iki sandalye, benim görkemli bir şekilde "kahvaltı köşesi" olarak adlandırdığım yere sıkıştırılmıştı. Aslında kapının arkasında bir köşeydi.

"Fazla bir şey değil ama fazla bir şeye de ihtiyacım yok. Ve ben bunu seviyorum." Simon görsel turunu bitirdi ve bana odaklandı, ela gözleri hararetle yanıyordu. Küçük alanda daha da büyük görünüyordu ve an inkar edilemez derecede samimi hale geldi.

"Bu muhtemelen çok ileri gitmek olacak," diye başladı. "Ama açıkça söyleyeceğim. Seni o yatakta altımda istiyorum." Sanki bu ifadenin açıklığa kavuşturulması gerekiyormuş gibi başıyla odamı işaret etti.

Vay be. Bu ileri gitmektir. Yutkundum, yanaklarımın ısındığını hissettim. Vay canına. Ben de aynı şeyi istiyordum. Bunu inkar etmiyordum. Ayakkabımı çıkardım. "Sanırım kartlarını doğru oynarsan-"

Ellerimden birine uzandı ve sözümü kesti. "Ama bu gece öyle bir şey olmayacak."

Bu da neydi böyle? Bu reddedilme, beni havuzda çıplak bırakması kadar acı vermese de, yine de reddedilmiş gibi hissettim.

"Bir kızı kolayca yüzüstü bırakmanın yolu, Simon." Elimi yüzüme sürdüm ve onun elindekini çekiştirdim. "O zaman neden geldin?"

Elimi bırakmadı, onun yerine beni kendine çekmek için kullandı. "Bana yeni dövmeni gösterecektin. Ve neden kalamayacağımı biliyorsun. İstemediğim için değil. Seni istemediğim için değil."

Parçalar beynimde bir araya geldi. Lanet olsun. Bazen gerçekten çok kalın kafalıydım. Yüzüm yine ısındı, bu sefer utançla. "Oh, kahretsin. Hiç düşünmemiştim bile... Yani... Tanrım, ben tam bir kaltağım."

"Hayır, değilsin." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Unuttuğuna sevindim."

"Sadece... düşünemiyordum."

"O zaman düşünmeni engelleyebildiğim için mutluyum." Başparmağını elimin arkasına sürttü. "Biriyle görüşüyorum, bir psikiyatristle. İnan bana, geceyi seninle o yatakta geçireceğim ama henüz değil."

Bakışlarım onunkilere dikildi. "Ciddi misin? Bu iyi bir şey, değil mi? Yani, bu konuda kimseyle konuşmak istemediğini sanıyordum."

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "İstemiyordum ama sonra daha çok istediğim bir Şey buldum."

"Oh." Yapabileceğimin en iyisi buydu. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu çok büyük bir Şeydi. Sorunlarını   zme umuduyla ruhunu tamamen yabancı birine açacak kadar beni mi istiyordu? Bir Şeyler hissedenden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi. Bu his varlığım için tehlikeli olsa bile.

Koluma doğru başını salladı. "Yeni d vmeni görebilir miyim?"

Elimi onunkinden ayırdım ve gazlı bezi sıyrarak gözleri bağlı, kılıcını ve dengeli terazisini tutan siyah ve gri bir Adalet Hanım'ı ortaya çıkardım.

Simon onu inceledi ve sonra benim endişeli bakışlarımla karşılaştı. "Neden bu?"

Parmak ucumla mürekkebin dış hatlarını hafifçe sıyırdım. Bu, günlerdir içimde dolaşan fikrin fiziksel bir tezahürüydü ve psikiyatrist hakkındaki itirafı beni bu fikrin peşinden gitmeye daha da kararlı hale getirdi. O Őeytanlarıyla y zleşiyordu. Benim de kendiminkilerle y zleşmemin zamanı gelmişti.

Uzun, k t uçlu parmaklarından biri benimkini izledi, çizgileri takip etti ve cevabımı beklediğini anlayabiliyordum. Her zamanki gibi ona sadece belirsiz bir cevap verebildim. "Doğruluk. Adalet. Borçlu olunan Şeyi dengelemek. Hepsi hatırlanması gereken güzel Şeyler."

Bir sonraki sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Nerelisin? Çünkü buralı olmadığını biliyorum."

Geri çekildim ve buzdolabına doğru yöneldim. Oraya gitmiyorum. "Bira ister misin?"

"O kadar çabuk değil. Eninde sonunda bana söylemek zorunda kalacaksınız Bayan Stone." Beni tezg htaki boşluğuma sıkıştırdı ve çenemi kavradı. "Ama siz hazır olana kadar bekleyeceğim. şu anda, senin tadına bakmakla yetineceğim." Bana doğru bastırdı ve meme u larımla sertleşti. Onunla yarı yolda buluştum, kollarımı boynuna doladım ve başını aşağı çektim. Bu konu değişikliğine kendimi tüm kalbimle veriyordum.

" ok uzunsun." Dudaklarına ulaşmak için tekrar parmak uçlarımda yükseldim. Ama Simon çömeldi, bir kolunu sırtıma, diğerini de kı ımın altına doladı ve beni kollarının arasına aldı. Kız gibi şaşkınlık ciyaklamamı tutamadım. Minicik oturma odamı geçti ve koltuğa oturdu. Kendimi yeniden konumlandırımdı, böylece ona biniyordum. Bu pozisyon kotumun orta dikişini doğrudan pantolonundaki büyüyen çıkıntının üzerine sürttü.

Klitorisime yapılan baskı beni ona karşı hafifçe salladı. O bunu bilmiyordu ama kapüşonumdaki piercing 'vay anasını bu harika hissettiriyor' hissini birkaç kademe artırmıştı. Başım geriye doğru eğildi ve o da bundan faydalandı, dolgun dudakları çenem boyunca ve boynuma doğru öpücükler kondurdu. Parmakları kalçalarımın saplandı ve tek düşünebildiğim onu çıplak, içimde istediğimdi. Atletimin eteklerine uzandım, başımın üzerinden geçirebilmek için geri çektim.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye nefes aldı.

Sütyenimi çıkarmak için sırtıma uzandım ama sözleriyle beni durdurdu. "Bana bırak." Sütyenimin kancasını ustalıkla açtı ve ben de sütyenimi öne doğru çekip kollarımdan çıkardım. Bağları çözülür çözülmez elleri göğüslerimi avuçlamaya başladı.

"Düzelteyorum. Muhteşem görünüyorsun." Gözleri altın halkalarımın takılmıştı. "Bunlar... takabilir miyim?" Gülümsedim, onun da benim gibi onlardan tahrik olmasına sevindim.

"Sorun değil. Daha birkaç aylık. Oynayabilirsin. Delilah dışında onları gören ilk kişi sensin."

"Onur duydum." Başını eğdi ve dişleriyle hafifçe çekiştirmeden önce diliyle bir halkayı daire içine aldı.

Zevk patlamaları meme uçlarımdan klitorisime kadar içime yayıldı. İnledim ve onun ereksiyonuna karşı sallandım.

Bir an için başını kaldırdı. "Sadece bununla boşalabilir misin?"

"Bilmiyorum... belki?" Kelimelerim soluk soluğaydı ve ağzımdan çıkıyormuş gibi gelmiyordu.

Kıkırdadı ve bu alçak ses ona karşı daha sert sallanmama neden oldu. Kendimi utanmaz hissediyordum ama bu durmak için çok iyiydi. Piercing konusunda adım attığım için o kadar mutluydum ki. En iyisiydi. Fikir. En iyi fikir.

"O zaman ne yapabileceğimize bakalım."

Simon göğüslerimi avuçlayarak tekrar ağzına götürdü. Parmakları ve ağzı arasında ona karşı çırpınıyor ve bir dakikadan kısa bir süre içinde parçalanıyordum. Başımı öne eğdim, anlaşılmaz seslerimi gömleğine bastırdım.

Ürperdim, dalgaların beni yıkamasına izin verdim. Vay canına. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Titremem nihayet dindiğinde, sessiz kalma çabam sırasında yanlışlıkla dişlerimi omzuna sürmüş olabileceğimi fark ettim.

"Tanrım. Çok özür dilerim."

Üzerinden kalkmak için çekilmeye başladım ama Simon'ın elleri kıcımlı kavradı ve beni yerimde tuttu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olabilir. Tanrım, Charlie."

Beni tekrar sikine doğru çekti ve zevk sarmalları bir kez daha etrafımda dolanmaya başladı. Eğer durmazsa, tekrar boşalacaktım.

"Bu... piercing," diye nefes aldım.

Gözleri meme uçlarıma kaydı, ben de detaylandırımdı: "Başlığım. O da delinmiş." Sallanan kalçalarımı yavaşlatamıyordum. "Yani... sen... bunu yaptığında..." Başımı arkaya attım ve ikinci orgazmın üzerimden geçmesine izin verdim.

16 *simon*

Kutsal. Lanet olsun.

Charlie'nin kendini boşaltmak için bana doğru sallanmasını izlemek gördüğüm en seksi şeylerden biriydi. O kadar seksiydi ki aletimin kotumun fermuarından fırlayabileceğini düşündüm. Başka bir şey düşünmeye çalışmak zorundaydım. Başka bir şey. Görmek için can attığım başka bir piercingi olduğu gerçeği dışında herhangi bir şey. İkinci kez bana yaslandığında ayağa kalktım, bacaklarını etrafıma sardım ve yatak odasına yöneldim. Bu gece kalmayı planlamıyor olmam, onu yatağa yatırıp eve gitmeden önce birkaç kez daha boşalmasını sağlayamayacağım anlamına gelmiyordu ve onun ne kadar harika olduğunu hatırlayarak mastürbasyon yaptım.

Onu yatağa yatırdığımda uzandı ve bir düğmeyi çevirdi. Komodinin üzerindeki lamba odayı yumuşak bir ışıltıyla aydınlattı. Bacaklarını belimden çözdü ve gülümsemesi boğucu bir hal aldı. Aklımı okuyabildiğini biliyordum.

"Görmek istiyorsun, değil mi?" dediğinde bu düşüncem doğrulanmış oldu.

"Evet. Şaka mı yapıyorsun?"

Dudağını ısırdı, utangaçlığından mı yoksa bana gülmemek için kendini tutmaya çalıştığından mı, bilmiyordum. Umurumda da değildi. Pantolonunu yırtmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım."

"Oh... iyi o zaman." Anlamlı bir şekilde aşağı baktı ve pantolonunun düğmesine uzandı. Ellerini ittim ve kendi ellerimle düğmelerini açıp fermuarını indirdim. Kalçalarını kaldırdığında pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırdım.

Yatağa uzandığında, bir fantezinin hayata geçmiş hali gibi görünüyordu. Bacakları solgun ve lekesiz, kolları sanat eserleriyle kaplı, fantastik göğüslerinin pembe meme uçlarında parıldayan altın, yorgana yayılan vahşi kırmızı, mor ve siyah dalgaları. Manzarayı takdir etmek için durakladım. Havuzun kenarında soyunduğu gece olduğumdan bile daha fazla şaşkına dönmüştüm,

Çünkü bu gece o zaman kaçırdığım her şeyi görebilecek kadar ışık vardı. O lanet bir tanrıçadan daha fazlasıydı. "O kadar güzelsin ki... Kelimeler kifayetsiz kalıyor..."

"Kelimelere ihtiyacım yok. Sadece sen."

Diz çöktüm ve parmaklarımı külotuna geçirip aşağı kaydurdım, geri kalan kısmını santim santim açtım. Siyah danteli yere bıraktıktan sonra eğilip dilimi yarığı boyunca sürükledim, ta ki kapüşon piercingine değene kadar. Altın rengindeydi, göğüs uçlarındaki halkalarla uyumluydu ve şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. Dilimi klitorisine değdirdim ve o da yatakta kıvrandı, parmaklarıyla saçlarımı kavrayıp çekiştirdi.

"Kutsal... Simon... durma." Sözleri nefes nefese kalmıştı ve sikim kotumun içinde zonkluyordu. Sertleşmemi görmezden geldim ve şimdiye kadar tattığım en tatlı amcığı yalayıp yutmaya devam ettim. Yüce Tanrım. Bu kadın bana sahip olacaktı.

Ağzıma karşı kasıldı ve ben de delicisini tekrar fiskeledim. Adımı haykırdığında, dört blok yarıçapındaki herkesin duyduğundan eminim. Buna bayılmışım. Kalçaları sarsıldı ve ağzımdan uzaklaşarak yatağın derinliklerine gömüldü. Başımı itti ve ben de ona baktım. Yüz hatları durgun ve doygun görünüyordu. Hayatımın geri kalanında her gün onun böyle görünmesini istiyordum.

Bu düşünce, suratıma indirilen bir sopa gibi ince bir şekilde yüzüme çarptı. Bunun aramızda nereye varabileceğini görmek istediğimi biliyordum ama bunun tam olarak ne anlama gelebileceğini düşünmek için durmamıştım.

Yatağa yaslanırken, onun hakkında bildiklerimi düşündüm: tavrı ve mürekkebi boldu ve beni sürekli tahmin etmeye zorluyordu. Adını, nerede çalıştığını, nerede yaşadığını, sadece birkaç arkadaşı olduğunu ve köpeğini sevdiğini biliyordum. Charlie Stone hakkındaki gerçek bilgilerimin toplamı buydu. Kendimi bu işin içine daha fazla sokmadan önce daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup gözlerini üzerimde gezdirdi. "İyiliğine karşılık vermeme izin verecek misin?"

Evet demek dışında tüm tutarlı düşünceler beynimden uçup gitti.

17 charlie

Simon'ın arkasından kapıyı kilitledim ve tahtaya yaslandım. Yüce Tanrım. Adam dünyamı sarsmıştı. Hem yatakta hem de dışarıda. Onun yüzünden güvenli ve anonim varlığımı potansiyel olarak riske atacaktım. Yatak odama geçtim ve dolabıma sürgülenmiş küçük, otel tipi kasanın şifresini girdim. Harriet'in son kiracısı onu geride bırakmıştı ve ben de onu nakit paramı ve geçmişimi hatırlatan şeyleri saklamak için kullanıyordum. Ehliyetim, pasaportum ve eski kredi kartlarım içine yığılmıştı. Gerçek ismimi tekrar görmek garipti. Bunu sadece Harriet biliyordu ve sırrımı asla açıklamayacağından emindim. Manhattan'dan ayrıldıktan yaklaşık üç ay sonra kendimi Charlotte Agoston olarak düşünmeyi bırakmıştım. O zamana kadar yeni kimliğimi benimsemiştim. Sonunda gerçek beni keşfetmek için 1300 mil ve sahte bir isim yetmişti.

Kasanın içine yerleştirilmiş sahte tabanın altında, sıradan bir kompozisyon defteri vardı. Basitliği aldatıcı olsa da sayfalar anlamsız bir harf ve rakam karmaşasıyla doluydu. Muhtemelen almamam gerektiği halde, babamın çatı katından aldığım tek şey buydu. Ama tesadüfen karşılaşmıştım ve bunu bir işaret olarak kabul etmiştim. İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama babamın çok önemli olmadıkça bir şeyi kodlama zahmetine girmeyeceğini biliyordum. Bu benim sigorta poliçemdi. Gerçi, adaleti engelleme suçlamasıyla karşı karşıya kalmamın bileti de olabilirdi. Her iki durumda da, ortadan kaybolmamın iyi karşılanmayacağını biliyordum ve Adalet Bakanlığı'nın hâlâ babamla birlikte hapishaneye ait olduğuma karar verme ihtimali vardı. Eğer böyle bir şey olursa, bilgi benim tek pazarlık kozum olacaktı. Sadece ne tür bir bilgiye sahip olduğumu bilmiyordum. Kasaya sakladığım günden beri kitaba dokunmamıştım. Ve şimdi de dokunmak istemiyordum. Bu mantıksız bir korkuydu; babamın kirli sırlarını ele alırsam kötülüğü bir şekilde derimin altına sızacaktı. Dürüst olmak gerekirse, savunma silahı olarak kullanmam gerekmedikçe onunla hiçbir şey yapmamayı planlamıştım. Ama Simon

bilmeden beni proaktif olmaya ikna etti. Omzumun üzerinden bakmayı bırakabilmemin tek yolu parayı bulmaktı.

FBI'nın elinde Agoston Investments'ın tüm bilgisayarları, sunucuları, dosyaları ve kayıtları vardı ve tüm bu bilgiler ve ellerindeki kaynaklarla şimdiye kadar bir şeyler bulmuş olacaklarını varsayıyordum. On binlerce insan onlara güveniyordu. Ama haberlerde bir doların bile bulunduğundan bahsedilmiyordu. Defteri deşifre edebilirsem ve gerçekten de aramada işe yarayacak bilgiler içeriyorsa, federallere isimsiz ipuçları verirken elimdeki kozu da koruyabilirdim. Paranın tamamı ele geçirildiğinde, saklandığım yerden kendi şartlarımla çıkabilirdim. İdealist bir plandı ama Simon'la gerçek bir şeyler keşfetmek için tek şansım olabilirdi.

Tabii Simon gerçeği öğrendikten sonra yanımda olmaya dayanabilirse. Bu düşünce umutlarımı söndürdü ama bunun beni caydırmasına izin vermeyecektim. Her iki açıdan da uzak bir ihtimaldi ama elimdeki tek şanstı. O yüzden kabul edecektim.

Bu geceyi düşündüm. Simon daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Sadece beni istiyor gibiydi... benim için. Bu yeni bir deneyimdi. Bir milyarderin kızı olarak, insanların benimle arkadaşlık etme nedenlerini hep sorgulamıştım. Çocukken ebeveynler, ailemin sosyal çevresine davet edilmek için çocuklarını benimle yakınlaşmaya teşvik etmişlerdi. On dört yaşında olduğunuzu ve bir arkadaşınızın babası tarafından yatırım tavsiyesi için sorguya çekildiğinizi hayal edin. Ciddiyim.

Biliyorum, zavallı küçük zengin kız sendromu. Ama bir başkasının hayatının nasıl olduğunu, onun tasarımcı ayakkabılarıyla o mecazi mili yürümeden asla bilemezsiniz. Skandal öncesi Charlotte Agoston, Simon gibi biri için mükemmel bir eş olurdu. İyi yetiştirilmiş, dengeli, zengin ve iyi bağlantıları olan biri. Ama o benim basit, kaba saba, fakir, yalnız halimden gayet hoşlanıyor gibiydi. Siyasi hırsları ve yaklaşan kampanyası şu anda en büyük jokerleriydi. Bunları benimle hiç konuşmamıştı.

Bağış toplama etkinliklerinde ve halka açık etkinliklerde ona eşlik etmeyi reddettiğimde Simon hâlâ benimle birlikte olmak isteyecek miydi? Yoksa hayal kırıklığına uğrayıp ilgisini mi kaybedecekti? Bu noktada bekleyip görmekten başka yapacak bir şey yoktu. En şaşırtıcı gerçek, onun hayatına uyum sağlamanın bir yolunu bulmak *istediğim*di.

Defteri açtım ve babamın çarpık zihninin kurnaz derinliklerine daldım. Saatlerce kelimelere, harflere ve sayılara baktım, bir düzen ortaya çıkmasını umuyordum.

Bu, bir tür kodla şifrelenmiş kendi stenografisiydi - bu kadar açıktı. Ama şifrenin anahtarı olmadan yıllarca bakabilir ve asla çözemezdim.

Saatler sonra kitabı kapattığımda cesurca karalanmış rakamlar ve harfler birbirine karışıyordu. Güneş çoktan tavan penceremden içeri girmişti ve ben şifreyi çözmeye başladığımdan daha yakın değildim.

Kitabı kasaya geri koydum ve giyinmeden önce hızlı bir duş alıp kahve ve Cumartesi sabahı beignet'im için dışarı çıktım. Yve'nin internetten satın aldığı yeni bir envanter sevkiyatını düzenlemesine yardımcı olmak için saat dokuzda Dirty Dog'da olmam gerekiyordu. Bisikletimi evde bırakmayı tercih ettim ve Dauphine'den St Philip'e ve en sevdiğim kafeye doğru yürüdüm. Turistlerden çok yerel halkın uğrak yeri olan kafe, erken saatlerde tıklım tıklım doluydu. Sırada beklerken masalardan birinin üzerinde *The New York Times*'ı fark ettim.

Başlık dikkatimi çekti:

PARA İZİ HER ZAMANKİNDEN DAHA SOĞUK

Yıkıcı dolandırıcılığının ortaya çıkarılmasının üzerinden bir yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen, kaynaklar federal yetkililerin Alistair Agoston tarafından çalınan milyarları bulmaya yaklaşamadıklarını söylüyor. Mağdurlar ilerleme talep ediyor ve bu talepler sessizlikle karşılanıyor.

Makale tutuklama, mahkeme, babamın 175 yıl hapis cezası, annemin faaliyetleri ve sonrasında yaşananları detaylandırarak devam ediyordu: *Alistair ve Lisette Agoston'un tek çocuğu olan Charlotte Agoston, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce ifade verdiğinden beri açıklanmayan bir yerde inzivaya çekilmiş durumda. Kaynaklara göre, babasının planında suç ortağı olduğu düşünülmese de, daha fazla sorgulama için yerini tespit edemeyen FBI tarafından şüpheli kişi olarak görülüyor. Sorulduğunda Lisette Agoston kızının şu anda nerede yaşadığına dair herhangi bir bilgisi olduğunu reddetti. Charlotte Agoston'un nerede olduğuna dair bilgisi olan herkesin FBI ile temasa geçmesi isteniyor.*

Sayfanın altında benim bir resmim vardı. Eski ben. Kâğıdın o bölümünü katlayıp çantama tıktırırken kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Tüm kopyaları saklayamazdım ama neden birinin bağlantı kurabileceği bir yerde bırakayım ki? Sıra neredeyse hiç ilerlemiyordu, ben de *New York Times*'ın altına sıkıştırılmış yerel gazeteyi aldım ve eğlence haberlerini bulmak için göz gezdirdim

Bölüm. İyi bir gösteriye gitmeyeli uzun zaman olmuştu ve şehre kimlerin geldiğini görmek istiyordum. Simon'ın yüzünü sosyete bölümünden yukarı bakarken gördüğümde donakaldım. Yine siyah kravat takmıştı ama bu kez kolunu şık gri bir tasarımcı elbisesi giymiş muhteşem bir sarışına dolamıştı. Kız onun yanına sokulmuş, elini göğsüne bastırıyordu. Başlığı okudum:

NOLA'NIN GÖZDE OĞLU YARDIM GALASINDA PARLIYOR

Gözlerim kâğıdın üzerindeki tarihe kaydı. Bugün. Sırayı unuttum ve bir sandalyeye çöktüm.

Dün akşam New Orleans'ın önde gelen vatandaşları, sanat müzesinin genişletilmesi inşaatının son aşaması için fon toplamak üzere bir galada bir araya geldi. Tüm gözler Simon Duchesne ve güzel arkadaşı Bayan Vanessa Frost'un üzerindeydi, zira söylentilere göre Duchesne, görevdeki Robert Carter'ı devirmek ve babasının Vali konağındaki başarısız adaylığından önce on altı yıl boyunca oturduğu koltuğu geri almak umuduyla Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi için kampanya başlatmaya hazırlanıyordu...

Makalenin geri kalanına göz gezdirdim ve Simon'ın kampanya yoluna çıkmasından önce bir evlilik teklifinin beklendiğine dair aynı spekülasyonu gördüğümde kelimeler bulanıklaştı. Gazeteyi bıraktığımda terli ellerim gazete kâğıdının gri mürekkebine bulaşmıştı. Çalkalanan midem yemek düşüncesiyle isyan etti. Simon'ın çok meşgul bir adam olduğunu fark ettiğimde soğuk bir kopuş üzerime çöktü. Her nasılsa, beni yemeğe çıkarmakla işe götürmek arasına bir de kız arkadaşıyla... her neyse, bir yardım etkinliğini sıkıştırmayı başarmıştı. Kız arkadaşıyla mı? Zihnimde akşamki programını işaretledim: benimle akşam yemeği, onunla gala, sonra geceyi sonlandırmadan önce benimle orgazm. Siktiğimin aşırı başarılı adamı.

Sabahın erken saatlerindeki düşüncelerimi, onun hayatına uyum sağlamanın bir yolunu bulmayı nasıl istediğimi ve Simon'ın dürüstlüğüünün sakladığım sırları ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmam için bana nasıl ilham verdiğini hatırladığımda sıcak öfke kopukluğumu yaktı. Tepkimin ikiyüzlü olması umurumda değildi. Simon'dan gerçeği saklamamın nedeni New Orleans'ta kurduğum hayatı korumaktı. Onunki ... neydi? İstemediğini iddia ettiği hızlı sikiş mi? *Şaka gibi*. Beni daha önce kullanan insanlar kadar kötüydü, tek fark bu sefer maddi kazanç için kullanılmıyordum. Ben sadece onun için uygun olduğunda oynanacak bir oyuncaktım.

Con'un dün geceki sert sözleri aklıma geldi: *Sen bir politikacının yancısı olmaktan çok daha değerlisin.*

Con biliyordu. Ve bana anlatmaya çalışmıştı. Ama ben dinlemedim. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Yve internetteki dedikodu sütunlarında ilişkileri hakkında çıkan spekülasyonlardan bahsetmişti. Ama aptal ben bunun sadece bir spekülasyon olduğunu düşünmüştüm. Çünkü Simon gibi iyi bir adam kamusal kişiliği için bir kadın ve yanında dövmeli kötü bir kız tutmazdı, değil mi? Mizahsızca güldüm. *Varsayımlarda bulunmanın cezası buydu.*

Yine, belki de adil davranmıyordum, çünkü dün geceki gala gibi bir etkinliğe gitmemi isteseydi bile, onu soğukkanlılıkla geri çevirirdim. Onun yanında durmak için kameralara karşı cesur olmamın imkânı yoktu. Birileri bunu anlayacak, anonimliğim buharlaşacak ve ardından FBI devreye girecekti. *Ama bana sormamıştı - bundan bahsetmemişti bile - o yüzden adil olmanın canı cehenneme.*

Kahvemi ya da lanet beignet'imi almadan kafeden çıktım.

18 charlie

Sinsice dükkânına girdim, ama Yve saldırmadan önce kapıyı üç adımdan fazla geçememiştim.

"Cheerios'una kim işedi?"

"Bundan bahsetmiyorum." Yerel gazetenin suçlayıcı bölümü, *New York Times*'ın bir bölümüyle birlikte çantama tıktırılmıştı. Onu da neden aldığımı bilmiyordum. Belki de dün gecenin ne kadar muhteşem olduğunu her hatırladığımda çıkarıp bakarak gerçekliği kontrol edebilmek için.

Yve kaşlarını çattı. "Cidden, Charlie. Üzgün görünüyorsun. Huck yarın eve gelecek mi?"

"Evet." Bu da çözmem gereken bir başka sorundu. Simon'ın Huck'ı eve götürmeme yardım etmek için geleceğinden emindim ve ondan daha fazla yardım kabul etmemin imkânı yoktu. Harriet'in eski dizel Mercedes steysin arabasını çekmesi gerekecekti. Sonra da fatura... Bütün o lanet şeyi ödeyecektim. Eğer elimdekinden fazlaysa, gururumu bir kenara bırakıp Harriet ya da Con'dan borç isteyecektim. Simon'a ya da arkadaşına daha fazla borçlu kalacak değildim.

"O zaman ne olacak?"

Yve bu işin peşini bırakmayacaktı. İtiraf edene kadar sizi iğneleme konusunda neredeyse Juanita kadar kötüydü. Çantama uzandım ve gazetenin bir bölümünü çıkardım, önce doğru gazete olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Önündeki tezgâha bıraktım.

"Kahve almaya gitmiştim. Onun yerine bunu buldum."

Yve yere baktı ve resmi inceledi. "İnternetteki sosyete sayfalarındaki aynı sarışın sürtük."

"Evet, ellerinde ne varsa tarih oldu sanıyordum. Özellikle de dün gece benim evimde olduğu için. Ve ben çıplaktım. Ve işin içinde orgazm vardı."

Yve gazeteyi taradı, muhtemelen benim ilk yaptığım şeyi yapıyordu - tarihi arıyordu. "Ama dün gece galadaydı."

"Beni buradan aldıktan sonra, ama saat ikide Voodoo'dan almadan önce. Meşgul adam."

Yve'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Lanet olsun. Üzgünüm kızım. Berbat bir durum. Buraya gelirse kışına tekneyi basacağımdan emin olabilirsin."

"Teşekkürler. Bugün biraz erken çıksam sorun olur mu? İçimde buraya geleceğine dair bir his var." Bunu sormaktan nefret ediyordum, özellikle de paraya her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğu ve zaten çok sık erken çıktığım için.

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Yarın yavrunu eve götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım, yeni bir plan yapmaya başlamıştım bile. Harriet'in Mercedes'ini atlayacak ve Con'dan yardım alacaktım. Harley'sine binmediği zamanlarda kullandığı külüstür bir Tahoe'su vardı. Ve ben istemezsem Simon'ın bana yaklaşmasına izin vermezdi. Con 'ben demiştim' diyecek biri değildi ama yine de uyarılarına rağmen ona dersimi zor yoldan öğrendiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum. Kendimi çok... aptal hissediyordum. Bu da Simon'a bir darbe daha vuruyordu.

Kapanmadan önce Dirty Dog'dan sıvıştım ve doğruca Voodoo'ya gittim. Eğer Simon Duchesne soruyorsa, Con'a müsait olmadığımı söylemeye fırsat bulamadan Simon'ın salona uğraması riskini göze almak istemedim.

Con henüz gelmemişti, ben de bu fırsattan yararlanarak Jack Richelieu'nun cep numarasını dükkân telefonundan aradım.

Jack cevap verdiğinde, Huck'ı almaya gelmek için çok heyecanlı olduğumdan -ki bu abartı değildi- bunu Pazar sabahı planladığımızdan daha erken yapabileceğimizi umduğumu söyledim. Soru sormadan kabul etti, açıkça 'biz' derken Simon ve beni kastettiğini varsayıyordu. Varsayımının Simon'ı arayıp teyit etmesini engelleyeceğini umuyordum. Pazar sabahı saat sekizde kışını yataktan kaldırdığı için Con'a daha da büyük bir iyilik borçlu olacaktım ama umarım buna değerd.

Con nihayet yüzünü gösterdiğinde, öğlene kadar parti yapmış ve hâlâ hiç uyumamış gibi görünüyordu. Konuşmamız beklediğim gibi geçti: bana yardım etmekten mutluydu ve ona borçlu olduğumu söyledi. Sonra beni eve gönderdi ve bu gece ortalıkta görünmememi söyledi. Dahili telefonumun bağlantısını kesmek ve telefonumu kapalı tutmak arasında, Simon'ın benimle iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendime umursamadığımı söyledim.

Pazar sabahı gün ağardığında ve Con Tahoe'suyla geldiğinde tamamen gergindim.

Yolcu tarafına tırmanırken "Bunun için teşekkürler," dedim.

O da başıyla onayladı. "Sorun değil. Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman yanında olacağımı biliyorsun Lee. Ne olursa olsun."

Onun sadakati hak ettiğimden daha fazlaydı.

Sessizce kliniğe doğru yola çıktık, müzik setinde Steve Miller Band çalıyordu.

Park yerinde Simon'ın mavi BMW'sini görünce midem paspasın üzerine düştü. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

Con, Simon'ın park ettiği gibi kapının yanındaki bir yere park etti. Yüzümdeki panik ifadesinden sonra Con uzanıp omzumu sıktı. "Merak etme bebeğim. Olay çıkarmayacak. Uygun bir Duchesne davranışı olmaz."

Tahoe'dan iner inmez Simon kliniğin kapısını iterek açtı ve Con'un teorisinin yanlış olduğunu kanıtladı.

"Neler oluyor Charlie? Dün bütün gün sana ulaşmaya çalıştım ama lanet olası bir hayalet gibiydin. Yve, Delilah ve bu ahmak tarafından engellendim." Çenesini Con'a doğru salladı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Çünkü bu sıcak ve soğuk saçmalığını geride bıraktığımızı sanıyordum."

Con önüme geçti. "Geri çekil, Duchesne. Ve sakın onunla böyle konuşma."

Simon bana doğru adım atarken durdu. "Sen geri çekil, Leahy. Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Katılmıyorum." Karşı karşıya geldiler ve bir an için otoparkta kavgaya tutuşacaklarını sandım.

Con'un etrafından dolandım ve Simon'a baktım. Con'un bakışını kırıp bana baktı. Öfke, şaşkınlık ve incinmişlik yüzüne eşit ölçüde yansımıştı.

Cidden mi? Onu neden görmek istemediğim hakkında gerçekten hiçbir fikri yok muydu? Aptal olduğumu mu düşünüyordu? Öğrenemeyeceğimi mi? Ya da daha kötüsü, umursamayacağımı mı? Bilmek zorundaydım.

Çantamdan katlanmış gazete kağıdını çıkardım. Unutmak istersem diye yanımda taşımaya devam ettim. "Sıcak ve soğuk saçmalıklar için bu nasıl?" Gazeteyi uzattım ve o alırken ellerimiz birbirine değdi. Benimkini yanımaşım gibi geri çektim. Simon kâğıdı açtı ve gözleri tekrar yüzüme dikildi. Anlamaya başlamıştı.

"Charlie, görüldüğü gibi değil." Bana doğru bir adım attı ama Con uzanmış bir kol ve sert bir bakışla onu engelledi.

Bir elimi kaldırdım ve acı bir kahkaha attım. "Sen, politikacı, küçük kirli sırrını 'görüldüğü gibi değil' diye açıklamak, şimdiye kadar duyduğum en klişe şey olabilir. Seni benimle yakaladığında sarışına da böyle mi söyleyecektin?" Kendimi toparlamaya çalışarak yutkundum. "Sadece git, Simon. Aldatılan erkeklerle takılmam."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Sakın kendine küçük kirli bir sır demeye kalkma. Senden başka kimseden hoşlanmıyorum. O bir arkadaş. O kadar. Hepsi bu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beni işe bıraktıktan sonra onunla bir hayır galasına katıldın mı, katılmadın mı?"

Dudakları sıkıştı. "Evet. Katıldım."

"O zaman bu konuşma bitmiştir." Arkamı döndüm.

"Sana hiç yalan söylemedim." Simon'ın ses tonu kararlıydı. Tekrar dönüp ona baktım.

"Hayır, bana sadece gerçeğin seçilmiş parçalarını verdin. İhmal yine de yalandır, Simon." *Bilmem gerekirdi*, diye düşündüm; *ihmaller benim uzmanlık alanımdır*. Ama hakkımdaki gerçek ortaya çıkarsa ve çıktığında, bunun için kılı kırk yarmayacaktım. Bu boku kabul edecektim.

"Sadece beni dinle. Lütfen."

"Bir şeyleri değiştirecek ne söyleyebilirsin ki?"

"O benim kız arkadaşım değil ama benimle etkinliklere gittiğinde babası geri çekiliyor. Onun Bayan Duchesne olma şansı olduğunu düşündüğü sürece, uygun bir koca bulması için peşini bırakmıyor. İnsanların buna inanmasına izin veriyorum çünkü o eski bir arkadaşım ve bu benim ona yardım etme şeklim."

Tek kaşımı kaldırdım, yüz hatlarıma şüphecilik damgasını vurmuştu. "Bak," diye devam etti, "aramızda öyle bir şey yok. Kesin bir şey söyleyemem ama babasının onaylamayacağını düşündüğü bir adama takıldığından eminim. O eski kafalı ve kontrol manyağı biri ve benimle görünmek ona sadece zaman kazandırıyor, o da kendi işlerini halledip babasını ondan uzak tutuyor."

Omurgamı güçlendiren çelik, azalan öfkemle birlikte çözüldü. Açıklaması gerçek olamayacak kadar samimi ve rastlantısaldı. Bu konuda kendimden oldukça emindim. Ama yine de bilmem gereken başka bir şey vardı.

"Neden en azından bana olaydan bahsetmedin?"

Ensesini tutmadan önce bir elini yüzünde gezdirdi. "Çünkü dürüst olmak gerekirse Charlie, unuttum. Kafam seninle o kadar dolu ki başka bir şey düşünemiyorum. Seni işe bıraktıktan sonra Vanessa beni aradı, nerede olduğumu merak ediyordu, çünkü ilk yemek servis edilmeye başlanmıştı bile. Eve koştum, takım elbisemi giydim ve ana yemeğe yetiştim. Birkaç el sıktım ve bir fotoğraf için poz verdim. Hepsi bu kadar. Hepsi bu kadardı."

"Peki ya sonra?"

Simon Con'un etrafından dolandı ve Con bu sefer onu engellemeye çalışmadı. Geri çekilmiş ve Tahoe'ya yaslanmıştı. Aklı milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünüyordu.

Simon yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni gördüğümde her şey unutulup gidiyor. Beklentiler, politikalar, herkesin benim için yaptığı planlar. Her şey. Seninle geçirdiğim her anın tadını çıkarmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Bana inanman için sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Vanessa'yla konuşabilirsin. Senin hakkında her şeyi biliyor çünkü birlikte olduğumuz süre boyunca hep senden bahsettim. Ayrıca Cuma gününün onu son kez bir etkinliğe götüreceğim gün olduğunu da biliyor, çünkü yanımda olmasını istediğim tek kişi sensin."

Kollarımı kaplayan dövmelelere baktım. Ona adil bir uyarı vermem gerekiyordu. "Eğer aradığın şey yanında durup kameralara mükemmel görünecek bir kadınsa, ben o kadın değilim Simon. Asla da olmayacağım."

"Senden olduğun kişiden başkası olmanı istemem. Ve eğer insanların seninle bir sorunu varsa, o zaman cehenneme gidebilirler."

Con cipinin tamponunu iterek nihayet sohbete yeniden katıldı. "Lee'nin dikkat çekmemek için kendine göre nedenleri var. Seninle birlikte gelen reklam onun ihtiyacı olan bir şey değil."

Simon'ın dikkati Con'a ve sonra tekrar bana kaydı. "Başın belada mı? Birinden mi kaçırıyorsun?" Sesi alçaktı ve alnı endişeyle çizgiliydi.

Yüzümü buruşturdum, bu yüzden onu az önce yerden yere vurduktan sonra tekrar yalan söylemek istemediğim için elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim.

"Tam olarak başım belada değil ama nerede olduğumu da yayınlamıyorum." Tamam, belki de FBI tarafından sorgulanmak için aranıyor olmak sorun sayılabilirdi.

"Neden bana söylemedin?" Simon sordu.

"Bu senin sorunun değil. Sadece radarın altında uçmayı tercih ediyorum."

Simon başka bir soru sormaya başladı ama Jack kliniğin kapısını açtı.

"Kimse geliyor mu? Huck huzursuzlanmaya başladı."

"Evet. Hemen şimdi. Beklettiğim için özür dilerim," diye cevap verdim.

Konuşmayı geride bırakmanın mutluluğuyla kapıya doğru bir adım attım ama Simon'ın elimi tutuşu beni geri çekti.

"Bu konuşma daha bitmedi Charlie. Düzeltmemiz gereken bazı şeyler var. Eğer seni rahatsız eden bir şey öğrenirsen, gel benimle konuş. Beni dışlama. Sana karşı her zaman tamamen dürüst olmaya çalıştım. Ve asla seni kasten incitecek bir şey yapmam."

Başımı salladım. "Bu adil." Öyleydi de. Adil olmanın ötesinde, ona söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Tam dürüstlük yakın zamanda deneyeceğim bir şey değildi ve onu kasıtlı olarak incitmeyebilirdim ama incitmem kaçınılmaz görünüyordu.

Simon beni yanına çekti. "Gidip Huck'ı alalım ve eve götürelim."

19 charlie

Simon'la olan ilişkim gazete olayından sonra toparlanmaya başlamıştı. Son derece kibardı ve ne zaman araba kullansak ya da bir yere yürüsek elime uzanmaktan çekinmiyordu ama diğer pek çok konuda çekingendi. Güven eksikliğimin ve onu dışlama tercihimin onu incittiği açıktı. Bana baktığında, sormak istediği sorular yüzünün her yerindeydi, ama onları asla dile getirmede. Bir yanımda, sormadığı için mutlu olduğum için kendimi suçlu hissediyordu - ona yalan söylemek zorunda kalmayacağım için mutluydum. Bir başka küçük parçam ise her şeyi itiraf etmek ve ona her şeyi anlatmak istiyordu. Ve son olarak, üçüncü, daha büyük bir parçam, bunun bir olasılık olduğunu düşündüğü için o küçük parçayı tokatlamak istedi. Ama her iki işimde de tüm gün çalıştıktan sonra sabahın üçünde kalkıp kütüphaneden aldığım eski bir kriptografi kitabını incelememe neden olan da o küçük parçamdı.

Kompozisyon kitabını açmıştım ve içindeki karmaşaya kod kırma yöntemlerini uygulayabilmek için kalıpları belirlemeye çalışıyordum. Şimdiye kadar çok başarısız olmuşum. Defteri biraz daha inceledikten sonra, babamın bunu muhtemelen yıllardır, hatta onlarca yıldır kullandığını fark ettim. El yazısı zaman içinde değişmişti. Her seferinde bir sayfayı çevirdiğinizde fark edilmiyordu, ancak ilk notları arkaya doğru olanlarla karşılaştırdığınızda, bu barizdi. Bu keşif şüphelerimi doğruladı: bu plan herkesin tahmin ettiğinden çok daha uzun süredir devam ediyordu. Muhtemelen babam izini kaybettirmek ve parayı saklamak için meşru yatırımlardan çok daha fazla zaman harcamıştı. Bir kez daha onun kızı olduğum için utandım.

Deftere tekrar baktım ve çocukluğumdan beri bana söylenen tüm yalanları düşündüm. Birkaç yıl boyunca okuldan o kadar çok uzaklaştırılmıştım ki ailem bizimle seyahat etmesi için bir öğretmen tutmuştu. İsviçre'deki evde, Monako'daki yatta, Cayman Adaları'ndaki villada vakit geçiriyorduk. Sonra da daha egzotik yerlere gitmeden önce birkaç haftalığına New York'a dönüyorduk: Mauritius, Seyşeller, Singapur ve Cook Adaları. Bu

benim için hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi. Sinir bozucuydu çünkü normal bir çocuk gibi okula gitmek istiyordum. Ama heyecan vericiydi... malum sebeplerden dolayı.

Vay anasını. Tam bir aptaldım. Sayfaları çevirirken gözüme çarpan bir dizi harf ve rakamla karşılaştım. Arkadaki sayfalara geçerken kalbim hızlandı ve nefes alışım hızlandı.

Lanet olsun.

Kitabın değerli bilgiler içerdiğini varsaymışım, çünkü aksi takdirde şifreli olmazdı, ama bu... Başımı salladım. Eğer haklıysam, elimde sadece bulmacanın bazı ipuçları yoktu; krallığın anahtarları da bende idi.

Uzun, yavaş bir nefes aldım.

Teknofobik babam, yasadışı para yatırma işlemlerinin tarihlerini ve yerlerini, Chucks ayakkabı kutumdaki kâğıt mendilin altına sakladığı *lanet* olası bir *kompozisyon defterine* kaydetmişti. Ve FBI çatı katını ararken bunu gözden kaçırmıştı. *Vay anasını.*

Hâlâ şifreyi çözmem gerekiyordu ama en azından şimdi neye baktığımdan oldukça emindim: Her bir dizideki ilk iki sayı, çözüldüğünde büyük olasılıkla hesabın bulunduğu ülke kodunu verecekti. Ve bu hesaplardan bazılarının İsviçre, Monako, Cayman Adaları, Singapur, Mauritius, Seyşeller ve Cook Adaları gibi vergi cennetlerinde bulunduğuna inanmak zorundaydım. Babamın aile tatili kisvesi altında yıllarca kolayca fiziksel, takip edilemez para yatırabileceği yerler.

Bu ülke kodlarından emin olduğum tek ülke İsviçre'ydi: CH. Uluslararası finans derslerimden birinde Uluslararası Banka Hesap Numaralarını ya da IBAN'ları öğrenmiştik. Ders kitabımızdaki tüm örnekler İsviçre numaralı hesapları içeriyordu. Daha fazla araştırma yapabilmek için yarın kütüphaneye geri dönmem gerekiyordu. Diğer ülke kodlarına ihtiyacım vardı. Babamın çarpık zihninin ne tür bir şifrelemeyi gerekli görmüş olabileceğini bilemezdim ama en azından kitabın içeriğinin bir kısmı hakkında bir ipucum vardı. Hesap numarası olamayacak kadar çok karakter içeren harf ve rakamlardan oluşan birkaç paragraf vardı ama onlar bekleyebilirdi.

İçimde umut çiçekleri açtı. *Bunu gerçekten çözebilirdim.* Ve eğer çözemeysem... şey, riskler daha da arttı ve kitabı almanın sonuçları daha da ağırlaştı. Gerçek, hayati bir kanıt saklıyordum. O lanet şeyi bulur bulmaz FBI'a teslim etmeliydim.

Ama bunu şimdi deşiştiremezdim. Bir yıllık sessizliğim, federallerin gözünde bir yıllık suçluluğa eşit olacaktı. Bu yüzden akıllı davranmalıydım. Benden geldiğini anlamalarına izin vermeden bilgiyi gitmesi gereken yere ulaştırmalıydım. Daha azını yaparsam muhtemelen kendimi ya hapishanede ya da koruyucu gözetiminde bulacaktım ki ikisi de bana uymazdı.

Ama henüz belayı ödünç almayacaktım. Önce şifreyi çözmem gerekiyordu, sonra da bilgiyi nasıl ileteceğimi düşünecektim.

Eğer bunu başarabilirsem -*gerçekten* başarabilirsem- yarı normal bir hayat için bir şansım olabilirdi. Ve bu hayat muhtemelen Simon'ı da kapsayabilirdi. Babamın en büyük günahlarını temizleyebilsem bile, ortalık durulduğunda gerçekten bir gelecek şansımız var mıydı? Kameraların, Tanrı'nın ve herkesin önünde açık olan bir gelecek mi? Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadım. Hâlâ onun siyasi hırsları için bir yük olacaktım.

Ama bir orta yol olmalıydı. Ve ben onu bulacaktım.

Sadece önce lanet olası kodu kırmam gerekiyordu.

20 *simon*

Annem Charlie'nin Cuma akşamı aile yemeğimize neden katılmadığını sorduğunda ona gerçeği söylemişim: Charlie çalışmak zorundaydı. Bahsetmediğim şey ise onu davet etmemiş olmamdı. Charlie'nin ailemin sorgulama taktiklerine maruz kalmasını ve tüm akşamı her soruyu beceriksizce geçiştirmesine yardımcı olarak geçirmesini istememiştim. Çünkü onu hiçbir soruya doğru dürüst cevap vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bu beni kızdırmaya başlamıştı. En temel bilgileri bile paylaşmayan birini nasıl gerçekten tanıyabilirdim ki? Charlie'nin kaç yaşında olduğunu, nereli olduğunu, üniversiteye gidip gitmediğini, neden dikkat çekmediğini ya da onun hakkında bilmek istediğim diğer yüzlerce şeyden herhangi birini bilmiyordum. Jack'in kliniğinin otoparkında başlayan tartışma hiç bitmemişti.

Onu yemeğe davet etmememle aynı sebepten dolayı zorlamamıştım.

En berbat kısmı: Ona aşık olmaya başlamak için bunların hiçbirini bilmeme gerek yoktu. Bildiğim az şey yeterliydi. Geçen haftaki etkileşimlerimizi oldukça sıradan tutmuştum ama tüm bilinmeyenlere rağmen bir şey çok netleşmişti: Onu istiyordum. Hâlâ ne olduğunu çözmeye çalıştığımız şeyi istiyordum. Ve sıradanlıkla işim bitmişti.

Altı gece boyunca kâbus görmeden uyumuştum. "İyileşmekten" çok uzaktım ama bu altı geceyi bir zafer olarak kabul ediyordum. Bencillik ediyordum ama bu gece yalnız uyumak istemiyordum. Geceyi Charlie'yle geçirmek büyük bir risk almak olacaktı ve umarım beni yakmazdı. Ya da onu. Beklemem gerektiğini biliyordum ama içimdeki deneme dürtüsü daha güçlüydü. Yine de herhangi bir tereddüt gösterirse, geri çekilirdim.

Annemle babamın akşam yemeği sohbetine geri döndüğümde çatallar porselenlere çarpıyordu. Aktif katılımım gerekmediği için mutluydum.

"Ameliyatından en az bir ay sonrasına kadar kesinlikle tekneye tırmanmaya çalışmayacaksın! Bunu yasaklıyorum."

"Saçmalama Maggie. İyi olacağım."

İlgileniyormuş gibi görünmek için iki sentimi ekledim. "Neden bekleyip nasıl hissettiğini görmüyorsun? Eminim vücudun sana neyi yapıp neyi yapamayacağını söyleyecektir."

"Tartışmaya katılman ne güzel, Simon. Ama benim tarafımda değilsen bunun dışında kalabilirsin." Annem şarabına uzanırken bana sinirli bir bakış fırlattı.

Babam kıkırdadı. "Ruhu olan bir kadını sevmek lazım. Bu arada, annen geçen sabah mutfağınızda genç bir hanımla tanıştığından bahsetti. Anladığım kadarıyla bu akşam çalışıyor ama ben de onunla ne zaman tanışma zevkine erişeceğimi bilmek isterim."

Kocaman bir çatal dolusu haşlanmış somonu ağzıma atma isteğimi bastırdım. "Muhtemelen sen Maine'den dönene kadar olmaz. Çok meşguldür."

"Ne iş yapıyor?"

"Resepsiyonist ve bir butikte satış ekibinin bir parçası olarak çalışıyor." İçten içe ürperdim. Neden birdenbire Charlie'nin ne iş yaptığını öğrenme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. Çünkü umurumda bile değildi. Boğazımı temizledim ve açıklığa kavuşturdum. "Bir dövme salonunda ve Quarter'da bir vintage giyim mağazasında."

Babamın çatalı elinden kayarken tabağında yüksek sesle tıngırdadı.

"Dövme salonu kısmını tahmin edebilirdim. Oldukça geniş bir koleksiyonu var. Saçları da oldukça eğlenceliydi. Siyah, kırmızı ve mor, değil mi?" Annem sanki bu açıklama hava durumu kadar sıradan bir şeymiş gibi yemeye devam etti. Onu öpebilirdim.

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum Simon. Sana faydalı olacak bir kadına ihtiyacın var-"

Daha önce defalarca duyduğum cümleyi bitirmesini istemediğim için sözünü kestim. "Bu yüzden mi annemi seçtin? Kariyerine katkı sağlayacağı için mi?"

Babamın ifadesi keskinleşti. "Annenle evlendim çünkü ona o kadar aşkıttım ki önümü göremiyordum. Evet dediği anda, fikrini değiştirme şansı olmasın diye onu adliyeye sürükledim."

Annem keten peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi. "Evet, her şey çok skandaldı. Büyükannen ve büyükbaban onun altında biriyle evlendiği için onu evlatlıktan reddetmekle tehdit ettiler ama baban onlara cehenneme gitmelerini söyledi. Sen de babana tam olarak bunu söylemelisin." Bana dönmeden önce babama uyarıcı bir bakış gönderdi. "Senden tek istediğim

Onsuz yaşayamayacağın biriyle yuva kurmak. Ama ne kadar geç olursa o kadar iyi olur. Hâlâ tadını çıkarabilecek kadar gençken torun sahibi olmak istiyorum. Ve eğer Charlie seni mutlu edecekse, ben de onu destekliyorum."

Babam konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçip pirinç pilavından bir ısırık aldı. Bu anı, aklımı kurcalayan başka bir konuyu gündeme getirmek için değerlendirdim. Keten kaplı masanın kenarını iki elimle kavradım.

"Askerdeyken yaşadığım bazı şeyleri tartışmak için bir psikiyatristle görüşüyorum. Bana TSSB teşhisi kondu."

Annem elini benimkinin üzerine koydu. "Bu kâbuslarla mı ilgili?"

Ona bir bakış attım. "Biliyor muydun?"

"Ben senin annenim. Tabii ki biliyordum."

Belirgin kafa karışıklığıma yanıt olarak, "Misafirhanenin tadilatı bitmeden önce eski odanda kaldığın aydı. Her gece koridorda volta attığını duymadığımı mı sanıyordun? Seni zorlamak istemedim ama hazır olduğunda yardım bulacağını umdum."

"Evet, yaptım ve aslında... Benim gibi insanlara yardım etmek için kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurmayı düşünüyorum. Her ne sebeple olursa olsun tedavi için VA'ya gitmek istemeyen gaziler. İlaç verilip eve gönderilmek istemeyen ve tek seçeneklerinin bu olup olmadığını merak eden gaziler. Diğer eyaletlerde birkaç tane var ve ben de burada bir tane başlatmak için ne yapmam gerektiği konusunda bazı insanlarla konuşuyorum."

Babam şarabına uzandı. "Bence bu mükemmel bir fikir. Seçmenler buna bayılacaktır. Ayrıca Silahlı Hizmetler Komitesi'ne üye olman için de iyi bir zemin hazırlar. İlk başışı Southern Cross yapacak."

Hayal kırıklığımlı gizlemek için gülümsemeye zorladım. Babamın bunun kişisel bir görev olduğunu, siyasi kazanç için istismar edilecek bir şey olmadığını anlamasını istemiştim. Ama son zamanlarda her şeyi bu amaçla incelediğini hissediyordum. Sanırım siyasette geçen yılların insana yaptığı buydu. Her zaman bir açı arıyordun. Bu düşünce iştahımı kaçırdı. Tabağımı ittim.

"Şimdi bu kız hakkında-" diye başladı babam.

"Neden fikrini onunla gerçekten tanışana kadar saklamıyorsun baba?" Ses tonumu dengede tutmaya çalıştım ama Charlie hakkında olumsuz bir şey söylerse sinirlerimin bozulacağından emin değildim.

O daha cevap veremedi annem, komşunun kaçan köpeği hakkında eğlenceli bir anekdot anlatmaya başladı ve babamın

dikkatim başarıyla başka yöne çekildi.

Saatime baktım. Con ya da Delilah'nın Charlie'yi eve bırakmasına saatler vardı. Artık geceleri yalnız yürümeyeceğime söz vermişti ama ancak içimdeki mağara adamını gömdükten ve en azından Con Leahy ile olan sorunumu unutmuş gibi göründükten sonra. Con'un Charlie'nin diğer patronunu çivilediğini bilmek, onun kız arkadaşımı çalmayacağından emin olmama yardımcı oldu. Charlie'ye göre, eğer Con'la birlikte olmak isteseydi, zaten olurdu. Benimle bir ilişki istediğini açıkça beyan etmemiştir ama şimdilik ondan alabileceğimi alıyordum.

Akşamki sohbetin geri kalanı babamın Washington'daki günlerini görkemli bir şekilde anımsamasıyla geçti. Sessiz kaldım, bir kadeh şarap daha içtim ve benim aday olmamı istemesinin tek nedeninin, yıllar içinde yavaş yavaş kaybolduğu çevrelere geri dönme şansına sahip olmak olup olmadığını merak etmeye başladım. Ona böyle bir neden atfetmekten nefret ediyordum ama yine de düşünmeden edemiyordum. Eğer bu sonbaharda resmi olarak adaylığımı koyar ve seçim kampanyasına katılmaya karar verirsem, bu benim kararım olacaktı. Babamın değil.

21 charlie

Harriet'in sanatsal eksantriklikleri onu tanıdığım en büyüleyici kadınlardan biri haline getirdi. Kocaman kalbi ve açık kollu karşılaşması ona anında aşık olmamamı imkansız kılıyordu. O benim hiç sahip olamadığım büyükannemdi ve hayatımda daha önce Juanita tarafından işgal edilen boşluğu doldurmuştu. Annem kendini evsiz bulana kadar kendi anne ve babası ölmüş gibi davranmış, babamın adresi de federal cezaevi olmuştu. Baba tarafından büyükannem ve büyükbabam ben doğmadan önce vefat etmişlerdi, bu yüzden hayatımda büyükanne figürleri çok azdı.

Harriet, Con beni bıraktıktan kısa bir süre sonra stüdyosundan çıkmış ve bir şişe şampanya açmıştı. Neden kutlama yaptığımızı sorduğumda basitçe "Çünkü kutlayabiliriz" demişti.

Onu bahçedeki vahaya kadar takip ettim, kadehimi doldurmaya fazlasıyla hazırdım. Kendi kendime bunun yarın tam gün izinli olduğum için olduğunu söyledim ama bir yanımda bugün Simon'ı görmeyi kaçırmayacak kadar sarhoş olmak istiyordu. Dün küçük bir bamyacıda akşam yemeği yemiştik ve o çok çekici biriydi. Parmaklarımla oynuyor, bana yemeğinden ısırtıklar yediriyor ve temelde yemekten sonra külotumu değiştirmemi sağlıyordu. Eğer masa örtüsü olan bir restoran olsaydı, altına sürünmeyi düşünürdüm. Ama öyle değildi. Ve o sinsi piç tam olarak ne yaptığını biliyordu. Beni Voodoo'ya bıraktığında yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu; onu Tanrı'nın ve herkesin önünde parçalamaya hazırdım. Cuma günü vardiyalarım arasındaki iki saatlik molada ona akşam yemeği için vakti olup olmadığını sorduğumda, meşgul olduğunu söylemişti. Başka bir açıklaması yoktu. Sadece *meşguldü*.

Gazete olayından sonra Vanessa'yla herhangi bir etkinliğe gideceğini düşünmüyordum ama yapabileceği diğer şeyleri düşününce pençelerimin çıktığını hissedebiliyordum. Bütün gece dengesizdim. Kredi kartı ile ödeme yapan birine para üstü vermeye çalışmak. Çifte rezervasyon

randevu almak ve yeniden randevu almak için birini geri aramak zorunda kaldım. Sanki Simon Duchesne etkisi beynimden kırk IQ puanı emmiş gibiydi. *Sinsi. Piç kurusu.*

Dirty Dog ve Voodoo'daki Cuma vardiyalarım boyunca ucuz cep telefonuma baktım ve çalmasını diledim. Dakikalarımın bakiyesini dört kez kontrol ettim. Evet. Huck'ın durumunu öğrenmek için her beş dakikada bir kliniği aramadığıma göre artık çok dakikam vardı. Simon'dan haber yoktu. Ona mesaj atmak istiyordum ama tabii ki boktan telefonum bunu bile zar zor yapıyordu ve bu özellik için ekstra ücret ödemeyi göze almamıştım. Şimdi Harriet'in ikinci şişe iyi şampanyasını Boone'un Çiftliği'ndeymiş gibi yudumluyor ve erkeklerin ne kadar sinsi ve çıkarıcı oldukları hakkında atıp tutuyordum - sizi tamamen sarıyor ve en derin, en karanlık sırlarınızı dökene kadar bırakmıyorlardı.

Harriet benim tiradıma gülmekten iki büklüm olmuş, boya bulaşmış gömleği gece rüzgârında sallanıyordu. Onun kahkahaları arasında demir kapıdan gelen bir şangırtı duydum. *Ne oluyor be?* Sandalyemden kalkıp dar koridora doğru sendeledim ve sokak lambasının ışığını engelleyen büyük bir form gördüm.

"Kim o ve ne istiyorsun?" Kapıya doğru bağırdım, hâlâ öfkem dinmemişti.

"Bu Simon. Seni istediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum. Sırlar olsun ya da olmasın, dışarı bile çıkarım."

Hay sikeyim. Yüzüm kızardı. Patlamamı sessiz tutmaya çalışmamıştım ama bu kadar yüksek sesle konuştuğumdan haberim yoktu. Belki bir şans vardı... "O kadar yüksek sesle mi konuştum?" Onu yanlış duyduğumu umarak Harriet'e sordum.

"Seni bir blok öteden duyabileceklerine eminim canım."

"Kahretsin."

"Dışarıda kim var?" Harriet bana sordu.

"Bir arkadaş," diye cevap verdim koridordan kapıya doğru yürürken, kendi kendime mırıldanıyordum. "Sinsi, manipülatif ve bir türlü dışarı çıkmayan adam."

"Yapacağımı söyledim zaten bebeğim." Hay sikeyim. Bunu da mı duydu?

Simon yüzüne yayılan gülümsemeyle, "Evet," diye cevap verdi. *Kahretsin. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.*

"Seninle uğraşamayacak kadar sarhoşum," dedim. "Beni içeri al, Charlie. Bugün seni özledim."

Dar geçidin duvarına yaslandım, tam da duymaya ihtiyacım olan sözlerini içime çektim. Kilidi çevirdim ve Simon kapıyı açıp arkasından kapattı. Beni duvara yasladı ve iki eliyle yüzümü kavradı. Beni öpmek için eğilmeden önce niyetini zar zor fark ettim. Bu sefer iffetli bir öpücük değildi. Her şeyi tüketen, yıkıcı, ruhumu çalan bir öpücük. Bir eliyle kıçımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken omuzlarına yapıştım.

"Pekâlâ," diye araya girdi Harriet. "Şikâyetlerini geri çekmen gerekecek gibi görünüyor canım."

Simon'ın başı yukarı kalktı ve ben de ona yaslandım. Beni yanına çekti ve Harriet'e elini uzattı.

"Simon Duchesne, hanımefendi. Sizinle tanışmak bir zevk."

Harriet Simon'ın elini boyası lekeli eliyle sıktı. "Ben de öyle. Ben Harriet Sullivan. Sanırım bu da benim içeri dönmem için bir işaret. Charlotte, hayatım, eğer yukarıda kalmaya karar verirsen bu gece Huckleberry'ye göz kulak olmaktan mutluluk duyarım. Sabah onu dışarı bile çıkarırım."

Nefesimi içime çektim. Harriet'in az önce bana gerçek adımla hitap ettiği gerçeğini gözden kaçırarak kadar sarhoş değildim. Simon sertleşti. O da bunu kaçırmamıştı.

"Umm... teşekkürler. İyi geceler, Harriet."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve arka kapının kapandığını duyana kadar konuşmadık.

"Charlotte'u severim ama bence Charlie sana daha çok yakışıyor." Karanlık koridorda Simon'ın yüz ifadesini seçemiyordum ama sesi kızgın gelmiyordu. Sarhoş benliğimin bunu kesin olarak bilmesi gerekiyordu.

"Delirdin mi sen?"

Geri çekildi ve cevabının bu olup olmadığını merak ettim. Belki de gidecekti ve onu bir daha hiç görmeyecektim. Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Eğer böyle küçük bir şeyle başa çıkamayacaksa, bunu şimdi bilmek daha iyiydi. Ama gitmedi. Onun yerine beni dar geçitten bahçedeki vahaya çıkardı ve kollarına aldı.

"Evinin anahtarları sende mi?" "Kilitli değil."

Bunun üzerine homurdandı ve beni spiral merdivenlerden yukarı taşıdı. Başımı boynunun kıvrımına gömdüm ve beni düşürmemesi için dua ederek sıkıca tuttum. "Tuttum seni bebeğim. Merak etme."

Kapıyı iterek açtı ve beni doğrudan yatak odama götürüp yatağa yatırmadan önce ışığı yaktı. Yatağımın başucundaki lambayı yaktı ve sonunda yüzünü net bir şekilde görebildim.

Şampanya yüzünden kafam bulanıktı ama gerçekten kızgın görünmüyordu. Düşünceli mi görünüyordu? Belki de? Kahretsin. Neden bu kadar çok içmiştim ki?

Bir elini geriye uzatıp gömleğini başının üzerinden çekti. Bronz tenini ve dalgalanan kaslarını içime çektim. Gerçekten çok güzel bir adamdı. Ayakkabılarını tekmeledi ve bağcıklarını çözmeden Chucks ayakkabılarımı çıkarmak için ayaklarımın dibine diz çöktü. Şampanyadan sıırıslam olmuş beynim için onları hiç çözmediğimi fark etmiş olabileceği şaşırtıcı bir gerçektir. Benimle ilgili başka kimsenin fark edemeyeceği başka hangi ayrıntıları fark etmişti? Gerçeği asla öğrenemeyeceğini düşünecek kadar deliydim. *Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim.* Ama kendimi nasıl durdurabilirdim ki? O çok... mükemmel derecede kusurluydu ve ben onun her şeyini istiyordum. Çalabildiğim her saniye için.

Kemerine uzandı ve durakladı. "Bu gece kalıyorum." Bu bir soru değildi.

"Tamam." Gömleğimin eteğine uzandım ve onu yukarı doğru çekmeye başladım. Beni durdurmak için elini uzatıp elimi kendi eliyle kapattı.

"Ama eğer onu çıkarırsan, sana sahip olmaktan kendimi alıkoyamayacağım."

"Güzel." Tişörtü çıkarmaya çalışarak elini çektim.

Elimi sıktı. "Hayır. Bu gece olmaz. İlk kez birlikte olduğumuzda taş gibi ayık olacaksın, çünkü sana yaptığım her şeyi hatırlamanı istiyorum."

İçim sıcak ve sıvı hale geldi. Bacaklarımın arasında nabız atışları başladı. "Bana dışarı çıkacağını söylemiştin. Geri almak yok. Bu hiç adil değil."

Eğildi ve saat beş yönündeki gölgesini yanağıma düşürdükten sonra kulağıma "Zor iş" dedi.

Geri çekildi, ben de dudağımı çıkarıp dudak büktüm. Simon onu dişlerinin arasına aldı ve bırakmadan önce çekti. "Çok baştan çıkarıcı. Tahmin bile edemezsin." Döndü ve büroma baktı. "Pijama pantolonu mu? Senin olduğunu da biliyorum. İçinde bir çift olan bir striptiz hatırlıyorum."

Öfkelendim. "Altan ikinci çekmece." Çekmeceyi açtı, ipeksi pembe bir çift çıkardı ve bana fırlattı.

"Hemen döneceğim. Çıplak olmasan iyi olur."

"Çok katı bir namuslusunuz, Bay Duchesne." Kapıya doğru bir adım attı ve çerçevenin üst kısmını kavradı. Dili alt dudağında gezindi ve ela gözleri şakacıdan ciddiye kaydı.

"Beklediğime değdin."

Odadan çıktı ve banyo kapısının kapandığını duydum.

Kalbim geri dönüşü olmayan yolda daha da yuvarlanırken pijama pantolonumu avucumun içinde sıktım. Kafamda tek bir düşünce kristalleşti: *Lanet olsun. Bu adama aşık olabilirdim.*

22

simon

Güneş yeni doğmaya başlarken uyandım. Ama beni uyandıran bir kabus değildi. Aletimin üzerindeki sıcak, ıslak emiştii. İnledim ve elimi Charlie'nin, Charlotte'un vahşii saçlarına gömdüm.

"Tanrım, kadın. Vay anasını." O sikime karşı mırıldanırken kalçalarımı salladım ve küçük, yumuşak eli taşaklarımı kavradı. "Lanet olsun."

Nefesim kesildi. Boşalma dürtüsü içime çarptı ve nazikçe onu uzaklaştırmaya çalıştım. "Bebeğim, durmalısın. Ben..." Durmadı. Bunun yerine beni daha derine götürdü ve daha sert ve daha hızlı çalıştı. Kendimi tutamadım. Bu yüzden bıraktım.

Doğrulup elinin tersiyle ağzını sildikten sonra bana gülümsedi. "Hemen döneceğim."

Yatak odasından çıktı ve ben de banyo kapısının kapandığını ve suyun açıldığını duydum. Kendimi boxer külotumun içine soktum, ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve üstümdeki eğimli tavandaki tavan penceresinden dışarı baktım. Bir gece önce banyodan çıktığımda çoktan sızmıştı, hâlâ kot pantolonunun içindeydi, pijamaları elindeydi. Kot pantolonunu daha rahat olan pijamasıyla değiştirirken olabildiğince centilmen davranmıştım. Bacaklarının solgun, mürekkepsiz tenine hayran kalmaktan kendimi alamadım. Kollarının yanında ... neredeyse ... bitmemiş gibiydiler.

Yorganın altına girip onu kendime çekmeden önce yatağa yatırmıştım. Yine kesintisiz bir uyku gecesi idi. Ta ki Charlie dünyanın en iyi uyandırma çağrısını yapmaya karar verene kadar. Suyun kapandığını duydum ve yatak odasına geri döndü. Dudağını ısırdı ve saçları öne doğru sarkarak yüzünün bir kısmını gizledi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez utangaç görünüyordu.

Sırıttım. "Bu şimdiye kadar uyandırılmamın en iyi yoluydu. yukarı."

Gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Öyle mi?"

"Evet, bebeğim. Buraya gel." Yatak başlığına yaslanacak şekilde doğruldum ve kolumu uzattım. Yatağa geri tırmandı ve yanıma sokuldu. Onu yorganın altına soktum. "Gelmiş geçmiş en iyi sabah." Saçlarını öptüm. "Bana Charlotte'tan bahset."

Dondu kaldı ve bana karşı faydasızca mücadele ederken ben de onu daha sıkı kavradım. Yavaşça konuştum, kelimelerimi kulağında yankılanacak şekilde ayarladım. "Adının ne olduğu umurumda değil. Sadece seni istiyorum. Hepsi bu. Charlotte, Charlie, Lee ya da başka biri olman umurumda değil. Sadece *seni* tanımak istiyorum."

Mücadele etmeyi bıraktı. Geri çekildim ve ona baktım. "Sadece beni içeri almanı istiyorum. Küçük bir parçanla bana güvenmeni." Mor saçlarından asi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bana nereli olduğunu bile söylemeyen bir kıza aşık oluyorum. Umursayacağımı sanırsın ama benim için zerre kadar fark etmiyor." Kızın ağzı açık kaldı ve su rengi gözleri büyüdü. "Bana söyleyeceğin hiçbir şey hislerimi değiştirmeyecek."

O konuşmadan önce birkaç saniye birbirimize baktık.

"Doğu Yakası." Sesi titrekti ve bir nefesten daha fazlası değildi.

Nihayet. Bir şeyler.

"Senin bir Yankee olduğunu düşündüm." Eğildim ve onu öptüm. Yavaşça, saygıyla, sanki onu ilk kez tanıyormuşum gibi. Belki de öyleydim. Daha da yakınlaşıırken parmakları enseme kavradı. Bu planlarıma mükemmel bir şekilde uyuyordu, çünkü bu yataktan çok daha fazla yakınlaşmadan ayrılmayacaktık ve sadece fiziksel anlamda değil.

Öpücükten geri çekildi ve sordu, "Bu sefer devam edecek misin yoksa beni asılı mı bırakacaksın? Çünkü sana söylemeliyim ki, bunu tekrar yaşayabileceğimden emin değilim."

İhtiyacım olan açılış buydu. "Bana ne vermek istiyorsun?" Charlie cevap vermeden önce dudaklarını büzdü, "Ne istiyorsun?" "Seni."

"Tamamdır."

"Senin hakkında *bilgi*," diye açıkladım.

İfadesi temkinli bir hal aldı. Yüzünü kavradım ve gözleriyle buluştum. "Basit şeyler, Charlie. Tek istediğim bu. O kadar da zor değil." Bakışlarımı kırdı ve kafasındaki dişlilerin tıkırdadığını neredeyse duyabiliyordum.

"Ne gibi?" diye fısıldadı. "En sevdiğin renk."

Gözlerini tekrar benimkilere dikti, şaşkınlığı her halinden belliydi. Alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi ve serbest bıraktı. O muhteşem ağzını öpmek için içimde yoğun bir istek vardı ama cevabını daha çok duymak istiyordum.

"Hepsi."

Dudaklarımda bir sırtış belirdi. Elbette. Bir tanesi onun için yeterli değildi. Yuvarlandım ve kendimi onun üzerinde tuttum. Eğildim ve bir sonraki sorumu sormak için geri çekilmeden önce alnına bir öpücük kondurdum.

"Kış mı yaz mı?"

"Sonbahar. New England sonbaharı."

Burnunu öptüm. "Beyzbol mu futbol mu?"

"İkisi de değil. Hokey."

"Kalbimi kırıyorsun bebeğim" diye mırıldanmadan önce ağzının kenarını öptüm.

"Gerçeği kaldıramayacaksan sorma." Başını çevirdi, böylece dudaklarım onunkilerle tam olarak buluştu.

"*Top Gun* mı, *Zor Ölüm* mü?"

"Bruce Willis. Kesinlikle." Çenesini öptüm. "Çiçek mi çikolata mı?"

"Seks." Boynuna doğru kıkırdadım ve dişlerimi tendonunda gezdirdim. Ürperdi.

"Arsız kadın." "Aynen

öyle."

Tekrar geri çekildim ve iki elimle eşinin kazağının boynunu kavradım.

"Son soru." Niyetimi belli etmek için kumaşı gerdim. Charlie'nin yüzüne yayılan gülümseme saf günahı.

"O gece Voodoo'nun kapısından içeri girdiğimde ilk izleniminiz ne oldu?" "Tiki dangalak." Başımı salladım, çünkü... şey, ben tam olarak böyle görünüyorduk. Ve sonra ekledi, "Ve onu eve götürebilir miyim?" Vücudumun her hücresinde bembeyaz bir ihtiyaç alevlendi.

Yumruklarımı birbirinden ayırdım ve atletini ortadan ikiye ayırarak yırtık pırtık parçalar halinde bıraktım.

O cehennem gibi seksi piercing'lerle süslü dolgun göğüsleri bakışlarıma açıktı. Ve ağzıma. Bir meme ucunu ağzıma almak için uzandım. Ellerini saçlarıma gömdü ve beni daha yakına çağırdı. Soru sorma zamanı sona ermişti.

Nihayet. Simon gömleğini yırttığında ilk düşündüğüm buydu. Hemen ardından da "Vay anasını, *bu çok seksiydi*" geldi. Meme ucumu çekiştirirken sırtımı dikleştirdim. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazla Simon. Her şeyin daha fazlasını. Zevk dalgaları meme uçlarımdan klitorisime doğru zonkluyordu. İri elleri göğüslerimi kavradı ve nasırlarının tenime sürtünmesinden zevk aldım. Ağzının dikkatini diğer göğsüme çevirdi ve az önce serbest bıraktığı meme ucunu iki parmağının arasında yuvarladı. Piercingler daha önce hissettiklerimin üzerine yepyeni bir his katmanı eklemişti. Simon'dan önce. O anda Simon'dan başka birinin bana bir daha dokunabileceğini hayal bile edemiyordum. Bu düşünceyle gözlerim fal taşı gibi açıldı ama Simon başını kaldırıp ben ona açılana kadar dudaklarımı ısırınca paniğim yok oldu. Dili benimkiyle düello yapmak için içeri girdi. Kendimi o anın içinde kaybettim ve meşgul ellerinden birinin vücudumdan aşağı kayarak pijama pantolonumun beli boyunca kaydığını hissedene kadar yüzeye çıkmadım. Geri çekildi ve tekrar bana baktı.

"Emin misin?"

"Tanrım, evet." Güldüm. "Buna inanman için başka ne söylemem gerekiyor?"

Beni inceledi ve ne bulmayı umduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunun benim için bir anlamı olduğunu bilmelisin."

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Kalbimi kırma, Charlie."

Ellerimi siyah saçlarının arasından geçirdim, onun için hissettiğim her şeyi görebilmesini umuyordum. Kelimelere dökmekten korktuğum her şeyi. "Kendi kalbimi kırmadan olmaz."

Beni tekrar öptü. Bana kim olduğumu ve kaçınılmaz olarak ikimize de yaşatacağım kalp kırıklığını unutturan uzun, uyuşturucu öpücükler.

Dudakları güneye doğru hareket etmeden önce çeneme, boynuma, köprücük kemiğime kaydı. Bir parmağını pantolonumun beline soktu ve aşağı çekti,

İç çamaşırlarımı da onlarla birlikte sürükleyerek. Simon kendini yataktan kaldırıp kot pantolonunun küçük makyaj taburemin üzerinde durduğu yere geçerken onları yere attım. Ön cebinden bir prezervatif çıkardı ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Dün gece ilişkiye girmeyi planlamıyor muydun?" "Sadece hazırlıklı olmak istedim."

"İzci çocuk."

Bana orantısız bir sırtıma yaptı ve boxer külotunu çekiştirerek çıkardı. Dilimdeki alaycı sözcükler kayboldu. Tamamen çıplak bir Simon Duchesne ... hayranlık uyandırıcı. Kendinden emin bir şekilde durdu ve bakmama izin verdi. Araştırmam, yukarı doğru çıkıntı yapan, ağır ve kalın ereksiyonuna takıldı ve durdu. Belli ki bu sabah onunla yakından ve kişisel olarak ilgilenmiştim, ama kendine güvenen duruşunda delicesine seksi bir şey vardı. Eğer ben de onun kadar iyi görünseydim, ben de poz verirdim. Simon prezervatif paketini dişleriyle yırtarak açtı ve yatağa geri dönmeden önce yuvarladı. Diz çöktü ve baldırımı, dizimin kıvrımını, sonra da uyluğumun iç kısmını öptü. Hepsisi zararsız yerlerdi ama nabzım hızlanmıştı ve utanç verici bir şekilde ıslandığımı hissedebiliyordum. Kapüşonlu ela gözleri vücudumdan yüzüme doğru ilerledi.

"Daha geniş, bebeğim. Her yerini görmek istiyorum. Seni tekrar tatmalıyım."

Ben de ona uydum, bacaklarımı açtım ve dizlerimi büküm. Bir kalça kemiğimden diğerine uzanan bir çizgiyi öpmek için eğildiğinde geniş omuzları beni daha da genişlemeye zorladı. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kıpırdandım ve o da aşağı inip beni aşağıdan yukarıya doğru yalamaya başlamadan önce dilini dışarı çıkarıp piercingimi fiskeleyerek karşılık verdi. Başım yastığa çarptı ve Simon'ın zeki dili beni baştan çıkardı. Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve onu teşvik ettim. İki parmağını içime soktu ve beni harekete geçireceği garanti olan noktayı buldu. Orgazm üzerimden hızla geçerken bir porno yıldızı gibi inlememek için gözlerimi sıkıca kapadım ve dudagımı ısırdım.

Simon'ın kendini üzerimde asılı tuttuğunu görmek için göz kapaklarım açıldı. Beni tekrar öpmek için eğildiğinde nefeslerim sıkı pantolonlarla geldi. Onun eşsiz tadıyla karışan kendi tadım, ihtiyacımı artırdı.

"Seni istiyorum. Şimdi." Cümleleri tamamlamak beni aşıyordu. Sadece ona ihtiyacım vardı. İçimde. Şimdi. *Hemen şimdi.*

Bir kolunu desteklemek için yana kaydı ve ereksiyonunun geniş başının girişimi dürttüğünü hissettim.

"İyi misin?"

"Beni sık artık, Simon. Tanrım." Romantizm buraya kadarmış.

Sırtıttı ve itti. Beni lezzetli bir şekilde gererken porno yıldızının inlemesi engellenemedi.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım.

Simon boynumu okşadı ve kulağımı ısırıldı. "Çok açgözlüsün. Bir erkek ağırdan alıp yolculuğun tadını çıkaramaz mı?" Ona karşı kıvrandım, sadece vücutlarımızın sürtünmesinden başka bir orgazmın inşa edildiğini hissediyordum. Ama hareket etmesine ihtiyacım vardı.

"Çok fazla konuşuyoruz. Yeterince sevişmiyoruz."

Kıkırdadı ve kalçalarını döndürdü ve klitorisimdeki baskı ve delicim içime zevk parçaları gönderirken kelimelerim nefes nefese inlemelere dönüştü.

"Bu. Tekrar. Daha fazla."

Çenemdeki kirli sakalını kazımak için eğildi. Geri çekilirken bacaklarımı kalçalarının etrafına sardı ve hızını yavaştan hızlıya ve sonra tekrar yavaş ayarlayarak derinden itti. Ellerim omuzlarına kaydı ve tırnaklarım sert kaslara battı. Değişken, tahmin edilmesi imkansız hızı, deliciliğimle birleştiğinde, eşiğe gelene kadar yoğunluğu artırdı. Bu anı kalıcı kılmak, bu duyguyu ezberlemek için kendimi tuttum. Ama his isyanları yoğunlaşıyordu ve kendimi durduramıyordum. Beni paramparça ederken Simon'ın ela gözlerine baktım.

"O kadar güzel ki," diye nefes aldı.

Temposu bir kez daha hızlandı ve ben de klitorisime karşı sürtünmeyi arayarak ve sonra çok fazla olduğunda geri çekilerek yükseldim. "Simon-"

"Seni yakaladım, bebeğim." Ve yaptı da. Bir elini kıkımın altına kaydırıldı ve Pelvisim yukarı kalktı, klitorisimdeki baskıyı hafifletti ama G noktama vurmak için vuruşlarını değiştirdi. Gözlerim geri yuvarlanırken görüşüm kayboldu. "Kutsal-" Başka bir doruk noktası beni parçalamadan önce başka bir kelime söyleyemedim.

Simon'ın sarsıldığını hissettim ve iniltisini duydum. Birkaç vuruş daha yaptıktan sonra yavaşladı ve üzerime yığıldı. Hemen kendini yukarı itti, beni ağırlığından kurtarmaya çalıştı, ama kollarımı boynuna doladım ve onu geri çektim.

"Hayır, seni hissetmeyi seviyorum. Üzerimde. İçimde. Cığrılarımı ezmeden önce bir dakikalığına tadını çıkarmama izin ver."

Şakağımı öptü. "Şimdi kim konuşuyor? Beni mahvettin, kadın. Tanrım. Kendimi boşalmaktan alıkoyamadım. "Seni çiğ çiğ yemenin ne kadar iyi olacağını hayal bile edemiyorum."

Dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme oluştu ve belki de benim edepsiz, kötü kız hislerimin Bay Cehennem Kadar Kibar Duchesne'e biraz bulaştığını düşünmeden edemedim. Çünkü yatakta hiç de kibar değildi.

"Sanırım kirli ağzım sana bulaşıyor."

"Pis ağzını istediğin zaman bana sürebilirsin, bebeğim. Ama korkarım ben senden çok önce bir denizci gibi küfrediyordum. Ne de olsa ben bir denizciydim." Ağırlığını hafifçe üzerimden kaldırdı ama "Kaç yaşındasın Charlie?" diye sorduğunda hâlâ sabit duruyordum.

Sakinleştirici bir nefes aldım. Simon'a bedenim konusunda güvenebiliyorsam, en azından bu bedenin yaşı konusunda güvenebilmeliydim. "Yirmi üç."

Başını kaldırdı ve gözleri irileşti.

"Her ne düşünüyorsan, sakın söyleme." İç kaslarımı sıktım ve gözlerindeki şaşkınlık yakıcı bir sıcaklığa dönüştü.

"Bir prezervatif daha getireyim."

"İyi karar." İçimden çıktı ve kullanılmış olanla ilgilenmek için yataktan yuvarlandı. Cüzdanını almak için kot pantolonunu karıştırırken küçük odada yüksek bir vızıltı yankılandı. Benim boktan cep telefonumun titreşim bile yapabildiğini sanmıyordum, bu yüzden Simon'ın olmalıydı. Hâlâ çıplaktı, telefonu cebinden çıkardı ve cevap verdi. Ben utanmadan onun dar, çıplak kığını süzerken konuşmanın onun tarafını dinledim. Kahretsin, adam kendi teninin içinde rahattı. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Ne istiyorsun, Martin?"

Duraksama.

"Benimle dalga geçiyorsun. Ne zaman?"

Duraklama.

"Kahretsin. Tamam. Yirmi dakika içinde orada olurum. Sigortacımızı, kurtarma ekibini ara ve müşteriye haber ver."

Duraklama.

"Biliyorum. Yirmi dakika."

Simon bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Boxer külotunu buldu ve kot pantolonunu giymeden önce çekti. Bana doğru döndü.

"Gitmeliyim, bebeğim." Gözleri çıplak bedenimin üzerinde gezindi. "Ve bu berbat. Bütün gün seninle yatakta kalmayı umuyordum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Günü yatağında geçirmen için seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Edebilirdin."

"Çok ukala." Parmağımı göğsümde, göğüslerimin arasında gezdirdim.
"Bunun seksi olduğunu düşündüğüm için şanslısın."

"Adil oynamıyorsun."

Parmaklarımın karnıma doğru inişini izlerken gülümsemem açık bir sırıtışa dönüştü. "Yapmalı mıyım?"

"Asla."

Yatağa geçti ve eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Keşke kalabilseydim ama işle ilgili bir şeyi halletmem gerekiyor. Bir müşterinin kargosu şu anda Mississippi'nin dibinde duruyor ve pisliği temizlemem gerekiyor."

Çarşafı ters çevirip üstümü örttüm, onun uğraşması gereken gerçek dünya sorunları varken baştan çıkarıcı kadın rolüne bürünmeye çalıştığım için birden utandım. "Sorun değil. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Çarşafı çekti ve beni tekrar çıplak bıraktı. "Seni böyle daha çok seviyorum." Yatağa oturdu ve büyük eliyle yüzümün yan tarafını kavradı. "Bu akşam yemek yiyelim mi?"

Hiç tereddüt etmedim. "Elbette."

"Bir elbise giy. Kısa bir tane." Çenem düştü. *Ne dedi?*

"Ciddi misin? Bunu az önce söylemedin." "Oh, ama söyledim."

Oflayarak çarşafı elinden çektim. "Sen beni hiç elbise giyerken gördün mü? Bırak kısa olanı?"

Eğildi ve dudaklarını kulağımın kabuğunun üzerinde gezdirdi. "Bu gece göreceğim."

"Ukala piç," dedim, temastan titreyerek.

"Eğer seni bir elbisenin içine sokacaksa, nasıl bir piç olmamı istiyorsan öyle olurum."

Çarşaf çekme yarışını kazandım ve kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce çarşafı üzerime geçirdim. "Belki. Söz vermiyorum."

"Seni yedide alırım. Kısa elbise. Yüksek topuklu. Şu anki vahşi, yeni sikilmiş saçlarınla. Ben bu işi hallederken bütün gün seni böyle hayal edeceğim."

Dudağımı ısırdım ve başımı ona doğru salladım. "Sen delisin."

"Sadece senin hakkında." Dudakları bir öpücük için daha benimkilerle buluştu. Bu seferki uzun, yavaş ve gelecek şeylerin vaadiyle doluydu. Sonunda çekildi. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

Odadan çıktı ve dairemin kapısının açılıp kapandığını duydum. Kollarımı açtım ve bir avucumu yüzümün iki yanına bastırıp yukarı doğru ovuşturdum. Çok derine inmiştim. Eğilip yerden bir tişört kaptım ve üzerime geçirdim. Benimkilerden biriydi ama Simon'ın olmasını diledim. Onun odunsu kokusunun etrafımı sarmasını istiyordum.

Görünüşe göre bugün için iki görevim vardı: Birincisi, kod kırma kaslarımı esnetmek; ikincisi, lanet olası bir elbise bulmak.

24 charlie

Elbiseyi çıkardım ve yatağın üzerine attım.

"Bunu yapamam," dedim boş odaya. Keşke Huck küçük dairemde volta atıyor olsaydı da kendi kendime konuşuyormuşum gibi hissetmeseydim. Ama o alt katta, Harriet'in misafir odasındaki kafesindeydi. Günün çoğunu orada onunla, kompozisyon kitabıyla ve bir yığın kütüphane kitabıyla geçirmiştım. Resmen sıfır ilerleme kaydetmişim. Basit bir ikame şifresi olması umuduyla alfabeyi çevirmeye başlamışım ama bu çok *zahmetli* bir süreçti.

Şifre çözme işim korkunç bir şekilde ilerlerken, en azından Huck inanılmaz derecede iyi gidiyordu. Dr. Richelieu bacağındaki platinin iyileşmesini kolaylaştıracağı konusunda yalan söylememişti. Ağırlığı eşit olmayan bir şekilde dağılmış olarak etrafta dolaşırken biraz topallayan bir at gibi görünüyor olabilirdi ama onun iyileştiğini gördüğüme çok sevindim.

Komodininin üzerindeki saate baktım. 6:49. Odamda volta attım, derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. *Sakin* ol, diye düşündüm. *Bunu yapabilirsin*.

"Bunu yapamam." Elbisemin yanındaki yatağıma uzandım ve tavan penceresinden yukarıdaki mavi beyaz genişliğe baktım. Düşüncelerim bu sabaha geri döndü. Yatakta uzanmış, Simon'ın beni arzuyla süzüşünü izliyordum... ve başka bir şeyi. Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştım ve hiç kimseyi bu kadar az hak etmemişim. Mağara adamı gibi de olsa onun basit isteğini yerine getirecek miydim?

Ya beni Michelin yıldızlı lüks bir restorana götürürse? Şu ana kadar ona verdiğim izlenime bakılırsa Simon muhtemelen sinirlerimin hangi çatalı kullanacağımı bilmemekten kaynaklandığını düşünecekti. O kadar istekli olsaydım, her gün ondan daha iyi görgü kuralları uygulayabileceğimi bilmiyordu. Per Se'de düzenli olarak yemek yiyen kız gömülmüş olabilirdi ama hâlâ oradaydı. Bir yerlerde. Ama ona dair herhangi bir ipucunun ortaya çıkmasına izin vermek, inşa ettiğim her şeyi riske atabilirdi. Bu haliyle hayatım pek bir şey ifade etmeyebilirdi ama benim hayatımdı. Mini elbiseye baktım ve koyu mor pamuklu vualı parmakladım. Hayal ettim

Simon'la el ele sokaklarda yürürken üzerimde olmasını. Bunu istiyordum.

Aklıma mantıklı gerekçeler gelmeye başladı: New York ya da Los Angeles'ta değildik, Simon paparazziler tarafından takip edilen bir ünlü değildi ve halka açık bir etkinlikte olmadığı sürece varlığının dikkat çekmesi pek olası değildi.

"Bunu yapabilirim."

Straplez sütyenimi ve ona uygun siyah, dantelli erkek şortumu düzelttim ve elbiseyi giydim. Saçlarım son bir saatimi mükemmelleştirmek için harcadığım kocaman spiral bukleler halinde sallanıyordu. Bu küçük ayrıntıyı itiraf edeceğimden değil. Neredeyse omuzlarıma değecek kadar sarkan siyah ve gümüş zincir küpeler ekledim. Kıyafeti kabul edilebilir kılmak için yeterince 'Charlie' havası verdiler. Yve'in Dirty Dog'un envanterinden ödünç almama izin verdiği bir çift eski kırmızı deri burnu açık platform ayakkabıyı giydim ve kayışlarını ayak bileklerimin etrafına bağladım. Aynada bir kontrol, kırmızı dudak boyası ve hazırdım. Bu benim açımdan çok iyi bir zamanlamaydı çünkü yeniden bağladığım dahili telefon çaldı.

Odayı geçtim ve düğmeye bastım. "Hemen geliyorum."

"Sabırsızlanıyorum, bebeğim."

Ben kalçalarımı sallayarak kapıya doğru yürürken Simon bir kurt ıslığı çaldı. Bu kıyafeti giyeceksem, ona sahip olacaktım.

"Vay be, kadın." Bir elini göğsüne götürdü. Beyaz keten gömleği hafif ve havadar, pantolonuysa beklediğimden çok daha rahattı. "Şuraya çık da seni görebileyim." Ben kaldırıma doğru yürürken Simon uzaklaştı. Biraz daha *güç* vererek döndüm ve elbisemin eteği açıldı. Doğaçlama dönüşümü durdurduğumda, Simon'a gülümserken gülünç bir kıkırdamayı engelleyemedim.

Onun da bana sırtarak karşılık vermesini bekliyordum ama yüz ifadesi ciddiydi, neredeyse... vakurdu. Elbiseme baktım. "Ne?" diye sordum. Ruh halindeki ani değişikliğe şaşırarak sordum.

Başını salladı ve elini uzatıp bir parmağını çene çizgimde gezdirdi. "Şu. Tam orası. Bana izin verdiğin sürece her gün yüzüne o gülümsemeyi yerleştirmek istiyorum."

Nefesimi içime çektim ve dokunuşuna doğru eğildim. İlk içgüdüm, içimde kabaran duyguları yatıştırmak için ukalaca bir yorum yapmaktı. Simon'ın evinin çatlamış kaldırımına dökülmek üzereydiler.

ayaklarım. Ama onları tuttum ve bu anı içime çekmeye odaklandım. Onu hediye paketi yaptım ve daha sonra çıkarıp yeniden yaşayabilmek için derinlere sakladım.

Onu kaybettikten sonra yeniden yaşamak için.

Çünkü gerçeklik, yeni keşfettiğim mutluluğu kazıyıp götürüyordu. O lanet kompozisyon kitabını -yalanlar ve yıkımlar kitabını- incelemek için ne kadar çok zaman harcarsam, bundan asla zarar görmeden çıkamayacağım gerçeğini o kadar çok kabulleniyordum. Geçmişimden kaçabileceğimi düşünecek kadar safmışım. Simon'ı kaybetmek benim kefaretim olacaktı. Ve bu gerçekleştiğinde, elimde kalan tek şey bunun gibi anların anıları olacaktı.

Gözlerimi açtım, şu anı yaşamaya ve gelecek hakkında endişelenmemeye kararlıydım. En azından bu gece için.

Kendimi toparladım ve "Ee, nereye?" diye sordum.

"Tek düşünebildiğim 'Bu kadın bir tanrıça ve onu dışarı çıkaracak şanslı piç kurusu olduğuma inanamıyorum' iken bu soruya cevap vermemi mi istiyorsun?"

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bu gece çok çekicisiniz Bay Duchesne."

"Tatlım, bu gece ne olmamı istersen o olacağım."

Bu kez parmağımı yeni tıraş olmuş yanağında gezdirdim. "Kız arkadaşına iyi vakit geçirtecek bir erkeğe ne dersin?"

"Tamamdır." Kolunu uzattı, ben de tuttum.

Güneş batıyordu ve kafam fena halde karışmıştı. Simon güvenlik kontrol noktasındaki bir adama el salladı ve dikenli tel örgülerle çevrili geniş bir alana girdik. Yüzlerce, belki de binlerce nakliye konteyneri -gri, siyah, ten rengi, kırmızı, turuncu ve mavi- sıralar halinde istiflenmiş ve varış yerlerine taşınmayı bekliyordu.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" "Sabır."

Simon arabayı Mississippi'yi tutan bir deniz duvarına varana kadar sürdü ve bir mavnanın önüne park etti. Kolumdan daha kalın halatlarla duvara sabitlenmişti. Bir ucuna doğru küçük bir bölüm dışında tamamen nakliye konteynerleriyle kaplıydı. Boş alanda bir masa ve sandalye aradım. Mumlar. Buzda şampanya. Bu tür bir kurulum

Simon gibi bir adamın toparlanmasını beklerdim, özellikle de bana kısa bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymemi emrettikten sonra. Ama bunların hiçbirisi yoktu.

Simon arabadan indi ve ben daha aklımı başıma toplayamadan kapımı açtı. Asfalta çıkmama yardım etti.

"Burada bekle."

Bagaj kapağını açtı ve bir battaniye ile büyük, yumuşak kenarlı bir soğutucu aldı.

Dağınık düşüncelerim yeniden toparlandı ve ne planladığımı anladım. "Piknik mi?"

"Evet. Sadece sen, ben ve nehir." Elimi tutup beni rampadan geçirip mavnaya götürürken şaşkınlıktan donakalmıştım.

Bir köşeyi tuttum ve kalın stadyum battaniyesini güvertenin yaralı ve paslı çeliğinin üzerine serdik. Simon yanımdaki battaniyenin üzerine diz çökmeden önce oturmama yardım etti. Soğutucudan karton kapaklı yuvarlak alüminyum kaplar ve altılı Abita paketi çıkardı.

Başımı salladım. Beklediğim şeyi *asla* yapmazdı.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Bir kabın alüminyum kenarlarını açarken başını kaldırdı. "Neyi bilerek?"

"Beklediğimin tam tersini mi?"

Sırıtarak devam etti ve zeytin, iki çeşit humus, bazlama, kırmızı ve yeşil biber dilimleri, soğuk, az pişmiş bonfile dilimleri, peynir parçaları ve üzümeleri ortaya çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu." Elbisemi ve çoktan çözüp bir kenara attığım ayakkabılarımı işaret ettim. "Bana elbise giymemi söylemiştin. Ve topuklu ayakkabı. Şık bir restoran ya da popüler bir kulüp bekliyordum. Bir mavna, piknik ve bira değil."

Sırıışı soldu. "Yapmak istediğin şey bu mu?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır! Hiç de değil. Bu... mükemmel. Ama... nereden biliyorsun? Yani... ne demek istediğimi bilmiyorum."

Gülümsemesi yeniden ortaya çıktı, gamzeleri parladı. "Bana devam etmem için fazla bir şey vermiyorsun, Charlie. Sadece tahmin etmek zorundayım. Ama seni şaşırtmayı seviyorum. Sanki senin için özel bir şey yapacağıma inanamıyormuşsun gibi bakıyorsun. Hayatında yeterince özel şey yaşamadığını hissediyorum. Ve elbise... şey, sadece o muhteşem bacaklarına bakmak için bir şans istedim." Omuz silkti, sanki *ben bir erkeğim, kabullen* der gibiydi.

Bir an için onun sözlerini düşündüm. Hayatım acımasızca düzenlenmişti, ben daha istemeyi düşünemedim her şey elime tutuşturulmuştu. Ama hepsi bu kadardı. Bunların hiçbirini ben istememiştim. Ne tasarım kıyafetleri, ne binicilik dersleri, ne de uygun sosyal aktivitelerle dolu bir program. Ailem benim için neyi uygun gördüyse onu almış ve yapmıştı. Ve bu seçimleri Simon'ın bu pikniği planlarken düşündüğü kadar düşünüp düşünmediklerini merak etmek zorundaydım.

Bir zeytine uzandım ve ağzıma attım. "Nasıl oldu da Güneyli zeki bir dilber seni kapmadı?"

Sırıttı. "Küstah bir Yankee'yi tavlamaaya çalışıyorum ama umduğum kadar çabuk anlamıyor. Düşündüğüm kadar zeki olup olmadığını merak etmeye başladım."

Kafasına bir zeytin attım, o da ağzına attı. İki biranın kapağını açtı ve birini bana uzattı. Kendi birasını uzattı, şişenin boynu bana doğru eğikti.

"Beklenmedik bir geceye," dedi. Şişemi onunkiyle tokuşturdum ve bir dilim bonfile aldım.

Çiğnedim ve yuttum. "Vay canına, bu çok iyi. Bunların hepsi nereden geldi?"

"Benim mutfağımdan."

İyi ki hâlâ çiğnemiyordum, yoksa boğulabilirdim. "Ciddi misin sen? Sen de mi yemek yapıyorsun?"

"Yüzündeki o ifadeyi korumak için evet diyeceğim ama çoğunlukla yalan olur. Annemlerin hizmetçisi yarın iki haftalık bir tatile çıkıyor ve gitmeden önce benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Ben de utanmadan yardım etmesi için yalvardım."

Bir parça bazlamaya uzandı ve biraz humus aldı. Bir elimi göğsüme bastırdım ve zayıf bir Güneyli ağzı denemesi yaptım. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun; neredeyse bayılıyordum."

O çiğnemeyi bitirirken ben biramdan bir yudum aldım. "Bayılacaksın, hiç şüphem yok. Ne de olsa yıkıcı derecede çekiciyim."

Yemeğin üzerinde oyalandık ve her şey hakkında konuştuk ama önemli hiçbir şey konuşmadık. Vermek istediğimden fazlasını istememesi hoşuma gidiyordu ama hep böyle mi olacaktı yoksa bir noktada bana karşı sabrını yitirip cevaplar mı talep edecekti merak ediyordum. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Böyle mükemmel bir gecede olmaz.

Nehrin üzerinde havai fişekler patladığında son iki biranın kapağını yeni kapatmıştık. Gök gürültüsünü andıran sesle sıçradım ve Simon beni kendine doğru çekti. Battaniyenin üzerinde yan yana uzanıp bulutlarla kaplı gökyüzünde patlayan mavilere, kırmızılara ve parıldayan beyazlara bakana kadar onu takip ettim. New Orleans'ın sevdiğim yanlarından biri daha buydu. Ne zaman havai fişek patlayacağını asla bilemezsiniz. Partiye katılan kitleler Hurricanelerini yudumlarken bir an duraklar ve bu basit zevkin tadını çıkarmak için yukarıya bakarlardı.

Canlı renkler gökyüzünde parlamaya devam ederken ve siyah barutun keskin kokusu havada asılı dururken Simon parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Parmaklarımla oynadı, her birini öpmek için elimi dudaklarına götürdü. Avucuma doğru ilerledi ve dişleriyle avucumun tabanını ısırdı.

Bu pikniğin nasıl biteceğini çok iyi biliyordum.

25 *simon*

Oturmaya başladım ki Charlie yuvarlandı ve bacağını kalçalarımın üzerine attı. Beni kıştırdı, saçları nehir esintisinde dalgalanıyordu ve beni tekrar aşağı itti. Yüzü gölgeler içindeydi ama yine de kararlı ifadesini seçebiliyordum.

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Uzandım ve bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Öyle mi?"

"Evet." Bu kelime dudaklarından döküldü. "Tüm bu alaycı el saçmalıklarının bedelini ödeyeceksin."

Kıkırdadım. Onun saçmalamayan, doğrudan konuya giren tavrını seviyordum. Hayatımın diğer tüm yönlerinde eksik olan bir şeydi bu. "Alaycı el saçmalığı, bu muydu yani?"

Bana doğru kaydı ve elbisesi kalçalarına kadar yükseldi. "Buna ne dersen de, sonuçları yine aynı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Anlat."

"Göstermeyi tercih ederim."

"Daha da iyi."

Elbisesinin eteğine uzandı ve yukarı doğru çekmeye başladı. Perçinlenmişim, tüm o muhteşem tenin ortaya çıkmasını bekliyordum ki durakladı.

"Ne oldu? Neyin var?" Birini mi fark etti diye merak ederek etrafıma bakındım. Ama tereddüt etmesinin nedeni bu değildi.

"Neden sürekli senin önünde kıyafetlerimi çıkarıyormuşum gibi hissediyorum?"

Sırıtmamak için dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum ama benim için soyunmandan şikâyet ettiğimi *asla* duymayacaksın."

"O gece benden uzaklaşırken zorlanmamış gibiydin.
... havuzda. Çok ama çok çıplak olduğumu çok net hatırlıyorum."

Çenesini kavradım ve yüzünü kendime doğru çektim. "Anlamadığın şey, o zaman bile uzun vadeli bir oyun oynadığım. Seni tanıyordum.

özel bir şeydi ve sadece tadına bakma riskini göze alamazdım. Bir kez tattığımda bağımlısı olacağımı biliyordum. Daha fazlasını almak zorunda kalacaktım. Senin de benim kadar dengesiz olmana ihtiyacım vardı." Ağzının köşesini öptüm. "Ve işe yaradı."

Benden uzaklaştı. "Kendini beğenmiş piçin tekisin." Elbisesini başının üzerine çekti ve yanımdaki battaniyeye doğru savrulmasına izin verdi. "Neden o dilini iyi bir amaç için kullanmıyorsun?"

Onu içime çekerken kalbim küt küt atıyordu. Yine daha fazla ışık olmasını diledim, çünkü onu görmek, ezberlemek istiyordum. O benim bağımlılığımı. Sadece ölümcül olmamasını umuyordum. Ne olursa olsun, geri çekilemeyecek kadar derine inmiştim.

Arkasına uzandı ve sütyeninin kancasını açarak göğsüme düşmesine izin verdi. Dizlerime doğru eğildi ve kemerimin tokasını, pantolonumun düğmesini ve fermuarını açtı. Yer değiştirdiğinde, ben de onun kadar çıplak kalayım diye pantolonumu çıkarmasını bekliyordum ama sadece külotunu çekiştirip çıkardı ve üstüme yerleşti. Elini boxer külotunun içine soktu ve sikimi avuçlayıp serbest bıraktı.

"Temiz misin? Çünkü test yaptırdım. İyiyim. Ve korunuyorum."

Ellerimi omuzlarından kollarına doğru kaydırdım. "Ben temizim. Ama emin misiniz? Yapmak zorunda değiliz-"

Cevabımı beklemedi; çoktan amının sıcak, ıslak sıcaklığını uzunluğum boyunca kaydırıyor ve sonra yukarı kaldırıp başını girişine doğru açıyordu. Sırtını kamburlaştırıp göğüslerini dışa doğru iterek üzerime çöktüğünde kelimelerim boğazımda düğümlendi. Aramızda hiçbir şey yokken, vücudunun yakıcı sıcaklığı ve sıkı kenetlenmesi taşaklarıma doğru ani hisler gönderdi.

"Tanrım. Charlie-"

"Biliyorum." Bana binmeye başladığında sözleri nefes nefese bir iniltiydi. Kıçını iki elimle kavradım ve biz hazır olmadan önce ikimizi de mahvedeceği kesin olan bir hız ayarlamasına yardım ettim. Ayı gizleyen bulutlar sonunda dağıldı ve gümüş ışıktaki, onun beni saf, özür dilemeden terk edişini izledim. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Kendime erkek diyecek kadar uzun süre dayanamayacağımı bildiğimden, elimi beline doladım ve klitorisini okşadım. İnledi ve bana doğru bastırdı, sunduğum baskıyı istiyordu. Göğüslerini avuçladı, kalçalarını esnetip çılgın hızını artırırken meme ucu halkalarını çekiştirdi. Günün birinde onu üstüme çıkaracağıma ve onu yavaş hareket etmeye ve anın tadını çıkarmaya zorlayacağıma söz vererek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Bu

dikkat dağıtıcı olarak başarısız oldu. Bu beni daha da azdırdı. Orgazmım üzerime çökerken omurgamda kıvılcımlar çıktı. Charlie başını geriye attı ve vücudu tekrar tekrar bana kenetlenirken inledi. "Oh kahretsin

-Yapamam, yapacağım." Sözleri gecenin içinde kaybolan sert fısıltılardı.

Yavaşladı, doruk noktası onu kavrarken kendi ritmine ayak uyduramıyordu. Bir elimle kalçasını kavradım ve diğer kolumu sırtına doladım. Onu kendime doğru çektim. Charlie'nin içine gömüldüğümde sonunda onu bıraktım.

20 charlie

Simon'ın üzerinde saatler gibi gelen ama gerçekte muhtemelen sadece dakikalar olan bir süre boyunca yattım. Bir daha asla hareket etmek istemedim. Bulutlar ayın üzerini örtmüştü ve ben nefes alış verişimi Simon'inkiyle eşleştirmeye odaklandım.

Karanlığı yaran bir spot ışığı ışıltımızı yarıda kesti.

Simon battaniyenin bir köşesini üzerime atarak, "Kahretsin," diye fısıldadı. "Gitme zamanı mı?" diye sordum.

"Ne yazık ki."

Talihsiz olan şey, kendimi Simon'ın muhteşem, orgazm fabrikası sikinden uzaklaştırmak zorunda kalmamdı. Çıplak olduğumuzu hatırlayarak, pisliği temizlemek için bir peçete aradım. Zıplayan spot ışığı yaklaşıyordu, bu yüzden aceleyle elbisemin içine girip sütyenimi ve külotumu aldım. Simon piknikten arta kalanları soğutucuya attı ve battaniyeyi topladı. Ayakkabılarımı kaptım, onları çıkarmayı tercih ettim.

"Hadi gidelim." Elimi tuttu ve beni rampaya doğru götürmeye başladı. Aniden durdu. "Kahretsin. Burada çıplak ayakla yürümeni istemiyorum." Battaniyeyi ve soğutucuyu mavnanın güvertesine bıraktı ve beni kollarının arasına aldı. Beni rampadan aşağıya ve arabaya taşırken boynuna sarıldım. Güvenlik görevlisi bize ulaştığında kapımı henüz kapatmıştı. Boğuk sesler duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Simon'ın o gümüş dilini kullanarak bu durumdan kurtulmamızı sağlayacağını umuyordum. Tutuklanma ihtimalini düşününce vücudum soğuk terler döktü. Sahte kimliğim ağır inceleme altında uzun süre dayanamazdı. Gözlerimi sıkıca kapattım. *Bunun bitmesine hazır değildim. Onu bırakmaya hazır değilim.* Çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım, o sırada aklıma başka bir düşünce geldi. *Onu bırakmaya hiç hazır olabilecek miyim?* Aptalca bir soruydu ve daha düşünmeyi bitirmeden cevabını biliyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. Başka seçeneğim yoktu.

Simon sürücü kapısını açarken ışık döndü ve cipten uzaklaştı.

"Bunun için üzgünüm bebeğim. Güvenlik yüzünden. Vardiya ları de ğişmiş ve adamım yerine gelen kişiye bundan bahsetmeyi unutmuş." Solgun yüzümü ya da ete ğimin kumaşını sıkan parmaklarımı fark etmiş olmalıydı çünkü alnında endişe çizgileri belirmişti.

"İyi misin?"

Anlık pani ğimi bastırarak başımı salladım. Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak, söyleyecek sıradan bir şey düşünmeye çalıştım. Sonunda, "Ben de sonunda kuralları yıktı ğını sanıyordum." dedim.

Yüzündeki endişe çizgileri kaybolmadı, bu da beni korkumu maskeleye çabamın başarısız oldu ğuna inandırdı. Yine de yorum yapmadı ve bunun için minnettardım. "Eşyalarımızın geri kalanını almaya gidiyorum." Simon fark etmedi ğim bir el fenerini yaktı. Eliyle işaret ederek, "Güvenlik görevlisinden aldım. Anlaşılan bu gece beni ne hirden çıkarmak istememiş. Hemen dönece ğim."

Simon battaniyeyi ve so ğutucuyu cipin arkasına yükledi ve girdi ğimiz yoldan çıktık. Aramızda sessizlik uzayıp gidiyordu. Ne düşündü ğü hakkında hiçbir fikrim yoktu; hiç düşünmemeye çalışmakla meşguldüm.

Elimi ete ğimin kıvrımlarına dolandı ğı yerden çekmek için uzandı. "Benimle eve gelmek ister misin?"

Sokak lambalarının ışı ğında onu inceledim. Bir eli rahatça direksiyonda, di ğeri benimkini tutuyordu, şerit de ğiştirirken gözleri ön camdan dışarı bakıyordu. Elbette onunla eve gitmek istiyordum. Ama gidemezdim.

"İstiyorum ama yapamam."

Bana baktı. "Neden?"

"Huck. Harriet dün gece ve bu gece bana yardım etti, ben işteyken her gün onu dışarı çıkarmasından bahsetmiyorum bile. Ondan faydalanmak istemiyorum. Ayrıca Huck'ın yalnız kalmasını da istemiyorum. Zaten ço ğu zaman kafesinde oldu ğu için oldukça depresif. Gerçi yarından itibaren kısa bir tasma ile biraz daha uzun süre dışarı çıkmasına izin verilecek." Huck'ın son birkaç günde ki belirgin iyileşmesini düşünerek gülümsedim.

"O zaman senin yerin."

Sözleri üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Seni ben mi davet ettim?" "Davet etmek üzere ydin."

Üst üste ikinci sabah Simon'ın yanında uyanmak garipti. Ve bundan bu kadar hoşlanmam beni çok korkuttu. Tam boy yatağında sarılmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Ve ben doğam gereği sarılmayı seven biri değildim ya da en azından Simon'dan önce değildim. Bunun benim ve daha önce birlikte olduğum diğer erkekler hakkında ne söylediğini merak etmemeye çalıştım. Ne olursa olsun, beni saran vücudunun sıcaklığının tadını çıkaracak zamanım yoktu, çünkü Cumartesi günü Dirty Dog'dan izinli olmam karşılığında bugün saat dokuzda içeri girip envanter yapmayı kabul etmiştim.

Kendimi Simon'ın elinden kurtarmaya çalıştım ama kolu karnımı sıkıca sardı.

"Uyuyorum bebeğim. Dene bakalım." Sesi homurtulu ve sertti.

Kurtulmak için kıpırdandım, ama sabah odununun kıcımın çatlağına bastırıldığını hissettiğimde hareketsiz kaldım. "İşe gitmem gerekiyor. Ondan sonra da diğer işime gitmeliyim."

Simon homurdandı. "Çok fazla çalışıyorsun."

"Bunu dün beni yatakta çıplak bırakıp işe giden adam söylüyor.

Cumartesi."

İçini çekti ve beni serbest bıraktı. "Tamam. Ne zaman orada olman gerekiyor?" Yataktan yuvarlandım. "Yirmi dakika içinde."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve saate baktı. "Kahretsin. Sen hazırlanırken Huck'ı dışarı çıkarmamı ister misin?"

Sorusu kalbimi ısıttı. Onu yatağında sert bir şekilde bırakıyordum ve o köpeğime bakmaya yardım etmeyi teklif ediyordu. "Bu harika olur." Bir an Harriet'in sabahları her zaman bornoz giymediğini söyleyip onu uyarmayı düşündüm ama saat ikiyi biraz geçene kadar stüdyosundan *Madam Butterfly*'in seslerini duyduğumuza göre muhtemelen öğlene kadar uyuyacağını düşündüm.

Simon önceki geceden kalma pantolonunu ve gömleğini giydi ve ben aceleyle işe gitmek için hazırlanırken dairemden çıktı. Seçtiğim üniformamı giydim: siyah dar kot pantolon, sıcak pembe bir sütyen ve beyaz bir eş kazağı. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım ve biraz göz kalemi, rimel ve dudak parlaticısı sürüp tamam dedim. Chucks ayakkabılarımı giydim ve Simon Huck'ı eve geri götürürken döner merdivenlerden aşağı iniyordum. Birkaç kelime konuşup yavrumu kucakladım ve Harriet'in misafir odasından çıkmak üzereydim ki Simon yataktan bir şey aldı.

Elinde *Kriptografi ile Şifre Kırma kitabını* tutuyordu ve ben donakaldım. "Harriet son zamanlarda şifre mi kırıyor?"

Oh. Kahretsin.

Dün tüm kütüphane kitaplarımı aldığımı sanıyordum ama görünüşe göre Ha

yır. *Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin.*

Kapağı açıp içindeki yazıyı görmeden önce elinden kaptım. kütüphane barkodu.

Zorla bir kahkaha attım. "Harriet'i kim bilebilir ki? Onu kitaplığa geri koyacağım. Yoksa muhtemelen asla bulamaz."

Odadan çıkıp kitabı Georgia O'Keefe biyografisi ile Kama Sutra'nın arasına sokarken kalbim çarpıyor, ellerim nemleniyordu.

Simon arkamdan gülünce sıçradım. "Oldukça eklektik bir karışımı var."

Kendimi toparlamaya çalışarak terli avuçlarımı kotuma sürttüm, omuz silkmeye zorladım ve kapıya yöneldim. "Gerçekten gitmem gerek."

Beni dışarı kadar takip etti ve az önce bir tür kozmik testten geçemediğim hissine kapıldım. Her şeyi itiraf etmek için ürkütücü derecede mükemmel bir başlangıçtı, ama varlığımın her lifi *henüz değil* diye bağııyordu.

Dirty Dog'a doğru yürürken soğukkanlılığımı yeniden kazandım. Simon arabası ters yönde park etmiş olmasına rağmen bana eşlik etmekte ısrar etti. Hatta beni kahve ve kiş için küçük bir kafeye yönlendirdi çünkü öğün atlamam fikrinden hoşlanmıyordu.

Baristadan kahvemi aldığımda, sonunda yeniden dengede olduğumu hissettim. Kıvrımlarıma baktım ve "Birkaç tanesini atlasam da olur" dedim.

Onun cevabı: "En sevdiğim yerlerden bazılarını tehlikeye atmadan olmaz."

Yolun geri kalanını, onun parmakları benimkilere dolanırken, arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdük. Sanki sıradan bir çifttik, sıradan bir hayat yaşıyorduk. Ama değildik. Ve bu sabah yaşadığımız kıl payı kaza, muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağımızı bir kez daha göstermişti.

Ben dükkâna girerken Simon Yve'e el salladı.

"O adama ne yaptın bilmiyorum ama tatlım, *aşık* olmuş," dedi Yve el sallarken.

"Evet, şey... Bunu tam olarak planlamamıştım." "Ama iyi bir şey, değil mi?"

Kasanın arkasındaki tabureye yerleştim ve poşetten kişimi çıkardım. Hala sıcakken yiyebilirdim.

"Evet. Yani, ne halt ettiğimi bilmiyorum ve bu işin yürümesinin hiçbir yolu yok ama şimdilik gerçekten iyi."

Yve kalçasını bir vitrine yasladı ve yememi izledi. "İkimizin de neyden kaçtığını konuşmadığımızı biliyorum ama bence bu her neyse, onunla gerçek bir şeyler yapmaya çalışmana engel olmamalı."

Onun sözleri üzerine atalım havada durdu ve titredi. Kiş lokması tezgâhın üzerine düştü. Yve'a her zaman gvenebildiğim tek şey soru sormamasıydı. Karşılık istemediği için sormadığını düşünürdüm hep. Ama az önce bu söylenmemiş anlaşmayı bozmuştu. Cevap vermeden önce bir an düşündüm.

"O kadar basit değil."

"Charlie, ben 'o kadar basit değil'in kraliesiyim ama ben bile geçmişinin geleceğini belirlemesine izin veremeyeceğini biliyorum. Böyle hayat olmaz."

Durumlarımız arasındaki farkın büyüklüğünü anlamamıştı, çünkü ben ona anlatamamıştım. Esprili bir şekilde, "Sadece kötü bir ilişkiden kaçıyor olsaydım, sana katılırdım. Ama bu tamamen farklı bir düzeyde berbat bir durum."

Yve gözlerini kıstı. "Bunu hak ettiğini düşündüğün için bir adamın seni iki yıl boyunca dövmesine izin vermek, bence oldukça yüksek bir berbatlık seviyesi."

Plastik atalı elimden bıraktım ve atal tezgâha çarparak kırıldı. şüphelendiğim şey buydu ama yine de bunu yüksek sesle söylediğini duymak midemi bulandırdı. "Yve-bu... ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok. Ama o adamın beni kendi şehrimden kovmasına izin vermedim. Karmaşık ya da basit, bazı şeyler ayakta durmaya ve uğruna savaşmaya değer."

Tezgâhın aynalı yüzeyine baktım ve sözlerini düşündüm. "Ya bundan tek parça halinde kurtulmak için çok fazla yalanla hokkabazlık yapıyorsam?"

"Seni seviyor mu?"

Bir süre düşündüm. "Sanırım yle." "Onu seviyor musun?"

Bu sefer tereddüt etmedim. "Evet." "O zaman her zaman umut vardır."

Bir yıl sonra bile Con'un dövme salonunu neden Pazar geceleri saat ona kadar açık tuttuğunu henüz anlayamamıştım. Saat neredeyse dokuzdu ve çok yavaşlık. Bu da tehlikeliydi. Delilah günün son randevusundan sonra eve gitmişti, yani sadece Con ve ben kalmıştık.

"Koluna bir şey eklemek ister misin?" Con sordu.

İşler yavaşken burada olmamın tehlikeli olmasının nedeni buydu. Kaşınmaya başlamıştım.

Hayır diyemezdim. Özellikle de bundan sonra ne istediğimi zaten biliyorken.

Siktir et. "Kürek kemiğimi düşünüyordum." Fikrimi açıkladım.

Con sırtıttı. Tabii ki sırtımasının sebebinin bu dövme seanslarının genellikle onun sevişmesiyle bitmesi olduğunu düşündüm. Bu kısım gerçekleşmiyordu. Bunu bildiğinden emindim ama ikimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmam gerekiyordu. "Sonra seni becermeyeceğim."

Sırtışı soldu. "Biliyorum Lee. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum." "Neden hoşlanmıyorsun?"

"Uzun hikâye. Eğer gelmeye devam edecekse bunu aşmaya başlamam gerekiyor sanırım."

"Bana vereceğin tek şey bu mu?"

"Hepsi bu kadar." Gülümsemesi geri döndü. "Omzunun tamamına ulaşabilmem için en azından tişörtünü çıkaracak mısın?"

O sandalyesini yeniden ayarlayıp istasyonunu hazırlarken ben de tişörtümü başımın üzerine çektim.

"Sütyenini de mi?" Elini uzattı ve askıyı omzuma yapıştırdı. Ona kötü kötü baktım. "Etrafında çalış." Kayışı aşağı kaydırды, eldivenlerini çıkardı ve işe koyuldu. Tanıdık vızıltıyı duyar duymaz rahatladım. koltuğun içine.

27

simon

Charlie'yi işten almak için Voodoo'ya girdiğimde görmek istemediğim şeyler listesinde bir numara: o, üstsüz, eskiden seviştiği adamla.

Daha önce hiç kıskanç bir tip olmamıştım ama Charlie'yle ilgili bir şey en temel içgüdülerimi körükledi. Eğer Con'un elinde dövme tabancası olmasaydı, onu yere serebilirdim. Deniz Harp Okulu'nda boksa başlamıştım ve hâlâ haftada en az beş gün boks torbasına vurmaya ya da antrenman yapmaya özen gösteriyordum. Con'un benden birkaç santim üstünlüğü olabilirdi ama onu yenebilirdim. Orduya gittiğinden oldukça emindim, bu yüzden işini bitirmeden önce biraz kan dökebilirdik. Dövme tabancasını kızın teninden uzaklaştırıp ben odayı geçerken sırtıttığında duygularımı bastırmak için savaştım.

Ses tonumu hafif tuttum. "Charlie, tatlım, neden tişört giymiyorsun?" Cevap çok açıktı ve muhtemelen bunu sorarak hıyarlık ediyordum ama kendimi tutamadım.

Charlie dönüp bana gülümsedi ve sonra omzunun üzerinden, bu sabah onu Dirty Dog'da bıraktığımda orada olmayan renk patlamasına baktı. Onu yatak dışında hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyordu.

"Beğendin mi?" Küçük odaya girdim ve yeni dövmesine baktım: kürek kemiğinin kremse derisinde patlayan canlı havai fişekler. Mavi, kırmızı, yeşil ve altın sarısı, ustaca gölgelendirilmiş ve inanılmaz derecede ayrıntılı. Bu sefer gülümseyen bendim. Birlikte yarattığımız bir anıyla kendini kalıcı olarak işaretlemişti. Con'u görmezden gelerek eğildim ve onu var gücümle öptüm. Taburesinin yuvarlandığını duydum ama odadan çıkıp çıkmadığından emin değildim. Ne olursa olsun, iyice hazır olana kadar öpüşmeyi bırakmayacaktım.

Sonunda geri çekildiğimde, diğer omzunun üstünü öptüm. "Bayıldım." Bunun Charlie için ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmasam da - aklından neler geçtiğini asla tahmin edemezdim- bunu bir işaret olarak kabul edecektim

Bu işe kendini adadığını. Bize. "4 Temmuz gecesi izin alabilir misin? Cumartesi günü."

Kapı aralığına yaslanmış duran Con'a doğru baktı. "Son zamanlarda pek çok cumartesi gecesi izin aldın," diye cevap verdi.

Tartışmaya hazırdım ama o devam etti: "Ama sana hep çok fazla çalıştığını söylüyorum zaten. O yüzden devam et." Con alaycı bir bakışla bana döndü. "Olay nedir? Yoksa bilmek istemiyor muyum?"

Charlie'yi bu fikre yavaş yavaş ısındırmayı umuyordum çünkü hayır demesini istemiyordum. Ona yanımda ihtiyacım vardı. "Sadece birkaç şenlik."

Charlie sertleşti. "Halka açık şenlikler mi?" diye sordu.

"Bunu sonra konuşalım, olur mu?" Bu konuşmayı seyirci olmadan yapabileceğimizi umarak, "Bunu sonra konuşalım, olur mu?" dedim. Neyse ki başıyla onayladı.

"Con işini bitirene kadar birkaç dakika daha bekleyebilir misin?"

Eğildim ve omzunu tekrar öptüm. "Ne kadar sürerse." Ona sert bir bakış attım. Çifte anlamım karşısında dudağını ısırdı. Hiçbir zaman kurnaz olduğumu iddia etmemiştim.

Con'un içeri girip taburesine yerleşmesi için kenara çekildim. Kaldığı yerden devam etti ve Charlie dövme tabancasının vızıltısı odayı doldurur doldurmaz rahat haline geri döndü.

Rahat ruh hali Voodoo'nun dışında yaklaşık üç adım sürdü. "Bana Dört Temmuz'dan bahset."

"Amerika'nın bağımsızlığını kutlayan bir bayram."

Bana yan gözle baktı ve arabama doğru yürürken ciddi bir cevap bekledi. Charlie ile tanışana kadar New Orleans'ta park etmek beni hiç rahatsız etmemişti. En park edilemez yerlerde yaşıyor ve çalışıyordu. Kapısını açtım ve o da içeri girdi. Kaputu kapattım ve sürücü koltuğuna geçtim.

Arabadaki sessizlik beni açıklama yapmaya zorladı. "Steamboat Orleans'ta düzenlenen Özgürlük İçin Mücadele adlı bir etkinlik. Gazilere hizmet etmeye odaklanmış iki kar amacı gütmeyen kuruluş tarafından düzenleniyor ve ben de kendi kuruluşumu hayata geçirmek için ortaklık yapıyorum. Havai fişek gösterisinden önce bir akşam yemeği ve sessiz müzayedeye var." Kaldırıma yanaşım.

"Kendininki mi?"

Ona baktım ve henüz onunla paylaşmadığımı fark ettim. Hızla hayatımdaki en önemli kişi haline geliyordu ama onu her gördüğümde aklıma Charlie'den başka bir şey gelmiyordu. Bu yüzden bu konuyu konuşmamış olmamız şaşırtıcı değildi.

Arabayı sürerken daha fazla açıklama yaptım. "Herhangi bir nedenle VA'da tedavi görmeyi tercih etmeyen gazilere TSSB danışmanlığı ve alternatif terapiler sunmak için kar amacı gütmeyen bir kuruluş kuruyorum. Avukatım şirketi çoktan kurdu ve vergiden muaf statüsü için başvuru üzerinde çalışıyoruz. Hâlâ yapılması gereken tonlarca iş var ama hepsi bir araya gelmeye başladı. İşte bu yüzden bu 4 Temmuz olayı çok önemli, çünkü orada gazilerin davalarını destekleyen ve Kingman Projesi'ni başarıya ulaştırmak için yanımda olması gereken pek çok insan olacak."

"Vay canına. Bu... inanılmaz. Eğer proforma mali tablolar konusunda yardıma ihtiyacın olursa, ben senin kızınım."

Bakışlarım bir an için onunkilere kaydı, sonra tekrar yola odaklandım.

Ne oluyor be? Proforma mali tablolar mı?

"Neden-" Açıklamasını istemeye başladım ama sorumu yarıda kesti.

"Bekle, Kingman-o pilot muydu...?" Patlamayı kafamda her canlandırdığımda olduğu gibi midem bulanırken, onun konuyu değiştirmesi düşüncelerimi rayından çıkardı. *O ben olmalıydım.*

"Evet. O. Beni kurtaran kişi. Dul eşi de orada olacak. Şimdi bir arkadaşım ile yeniden evlendi. Onunla tanışmanı isterim."

Onun sokağına döndüm ve Harriet'in evinden çok uzakta olmayan bir yer buldum. Cipi park ettim ve Charlie'ye döndüm. Kaşlarını çatmış, başparmağındaki siyah ojeyi karıştırıyordu. Vücut dili tamamen yanıltıcı.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim" derken başını kaldırıp bakmadı.

Göğsümde soğuk bir his belirdi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim de ne demek?"

"Etkinlik. Dul eşiyle tanış. Basın olacak, değil mi? Kameralar?"

"Evet, ama önemli bir şey değil. Birkaç fotoğraf çekimi ve iş biter. İyi bir amaç için ve oldukça acısız."

"Ben fotoğraf çektirecek türden bir kız değilim Simon. Sana daha önce de söyledim ve şaka yapmıyordum." Sonunda bana baktı ve çenesinin inatçı duruşu beni sinirlendirdi. Bu olayın benim için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlatmaya çalıştım.

"Bunun için yanımda olmana ihtiyacım var, Charlie. Bu benim için çok önemli. Seni orada, yanımda istiyorum."

"Gitmeliyim." Kapının koluna uzandı ve sinirlerime hâkim olamadım.

"Gazetede bir fotoğrafinın çıkmasını göze alamayacak kadar neyi sakladığını bana söyleyene kadar bu arabadan inmiyorsun. Ve proforma mali tablolar? Bu da ne Charlie? Bana bir şeyler vermelisin."

Yavaşça yüzüme dönmeden önce durdu. Bakışları buz gibiydi ve duvarları hiç görmediğim kadar yüksekti. "Benimle böyle konuşma ve bana ne yapacağımı söyleme. İşler düşündüğün gibi gitmeyecek."

Avuçlarımı direksiyona vurdum, bu konuşmanın kontrolden çıkmasını engellemek için çaresizdim. "Lanet olsun. Sadece anlamak istiyorum. Eğer izin verseydin sana yardım edebilirdim. Ama bana hiçbir şey vermiyorsun. Bu beni deli ediyor. Sana aşık olduğumu açıkça belirttim ve senin de beni sevdiğini düşünüyorum." Aramızda bir işaret yaptım. "Beni içeri almazsan bu iş yürümez. Eğer bunu yapamayacaksan, denemenin ne anlamı var ki?"

Dudaklarımdan çıkar çıkamaz sözlerimi geri almak istedim ama yapamadım. Söylenmeleri gerekiyordu. Bakışlarındaki buz eriyerek parlak gözyaşlarına dönüştü. Gözlerini kırptırdı, dökülmelerine izin vermedi. Daha o konuşmadan ne söyleyeceğini biliyordum. *Yapma*, diye düşündüm. *Sakın söyleme, Charlie*. Ağzını açtı ve ben de geleceğini bildiğim darbe için kendimi güçlendirdim. "Sanırım... gerçekten bir anlamı yok. İkimiz de senin için iyi olmadığımı biliyoruz." Sanki kalbimi yerinden söküp atmamış gibi kapıyı açtı.

göğsümde. "Güle güle Simon."

Yutkundum, kendimi tutmaya kararlıyım. "Kalbimi kırmayacağını söylemiştin." Kelimeler sanki çakıllı bir yolda sürükleniyormuş gibi geliyordu.

Yüzünü bana döndü, gözyaşları yüzünden aşağı süzölüyordu. "Hayır, yapmadım. Benimkini paramparça etmeden yapmayacağımı söyledim." Gözyaşlarını elinin yanıyla sildi. "Bu konuda yalan söylemedim" derken sesi titriyordu. Kapıyı kapattı ve arkasına bakmadan caddeyi geçti. Az önce ne olduğunu anlayamadan kilidi kurcalamasını ve sonunda kapıdan içeri süzölmesini izledim. O gitmişti.

28 charlie

Yüzümü Huck'ın kürküne gömdüm ve dahili telefonda gelen sürekli vızıltıyı dinlerken gözyaşlarımın onun sert kürküne işlemesine izin verdim. Bu sahneyi gerçekleşmeden önce de yazabilirdim. Bu kaçınılmazdı. Buna daha iyi hazırlanmalıyım. Ama ondan uzaklaşmanın ne kadar acı vereceğini hesaba katmamıştım.

Vızıltı nihayet kesildiğinde Simon'ın gittiğini anladım.

Burnumu çekerek hıçkırıklarımı bastırdım ve Huck'ın iri kahverengi gözleri üzerime dikildi. Ne kadar zavallı göründüğümü ancak hayal edebilirdim.

Ham duygularla baş etmek çok zordu. Düşünmek istemiyordum. Hissetmek istemiyordum. Uyuşmam gerekiyordu, yoksa onun peşinden gitmekten kendimi alıkoyamayabilirdim.

Bourbon Caddesi'nden sadece birkaç blok ötedeydim. Bu yüzden bariz çözümü seçtim: sarhoş olmak ve kalabalığın içinde kendimi kaybetmek. Kendimi kaybetme dönemi. Bu konuda iyiydim. Yve ya da Delilah'yı aramam gerektiğini biliyordum ama o zaman bu gece olan her şeyi tekrar anlatmak zorunda kalacaktım. Ve ben buna hazır değildim. O yüzden tek başıma gidecektim. Çünkü günün sonunda güvenebileceğim tek kişi bendim.

Yani, *laissez les bon temps rouler*.

Dans pistinde kıcımlı sallayarak, yaklaştırmaya çalışan her erkeği itip kakarak shot üstüne shot attım. Tıpkı Simon'ı uzaklaştırdığım gibi.

Hareketlerim hayatım için ne yazık ki doğru bir metaforu.

Işıklar hipnotize ediciydi ve benim vızıltım düpedüz sarhoşluğa dönüşüyordu. Tökezleyerek bara gittim ve bir yirmilik attım. "İki shot daha. Tekila." Barmen paramı alıp likörü doldurmadan önce gözünü bile kırpmadı.

"Limon?"

"Gerek yok." Bir tanesini geri attım ve elimi ağzıma silmeden önce bardağı ahşap bara vurdum. Mürekkeple kaplı tenime baktım ve alaycı bir şekilde gülümsedim. İyi kızın kötü oğlana aşık olduğu hikâyelerde sonsuza dek mutlu sonlar olabilirdi ama iyi adam kötü kıza aşık olduğunda neler olduğunu hiç duymazdınız.

Görünüşe göre *bu*.

Diğer kadehi Simon'ın şerefine sessizce kaldırdım ve geri yuvarladım. O benden daha iyisini hak ediyordu. Eğer aramızdaki şeyler devam etseydi, onu da eninde sonunda değilmişim gibi davrandığım kızın etrafını saran şüphe ve küçümsemenin içine sürükleyecektim. Barmene baktım ve bir yirmilik daha çıkardım.

"İki tane daha, lütfen."

Sonra işim bitecekti. Kıçımı kaldırıp eve gidecektim ve sızacaktım. Yarın akşamdan kalma bir halde arayacaktım ve Yve kapımı çalıp beni yatağımdan sürükleyecekti. *O kıızı seviyorum*. Bu düşünce beni gerçekten de resmen kafayı bulduğum gerçeğine götürdü. Son iki shot'ı da içtim ve Bourbon'daki insan kalabalığına doğru tökezleyerek bardan çıktım. Caddeye doğru ilerlerken göğüs ve kalça görüntülerini yakaladım. Köşede Jimmy'yi gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde, sosisli sandviç kulağa lezzetli geliyordu. Huck'ın kazasından kısa bir süre sonra Simon'a artık eve yalnız yürümeyeceğime dair söz verdiğimden beri Jimmy'yi görmeye gitmemiştim.

"Jimmy!" Kalabalığı yararak ilerlerken seslendim.

"Bayan Charlie, sizi haftalardır görmüyorum." Jimmy maşasını bana doğru çevirdi. "Nerelerdeydin? Adamım Huck Finn nerede? Bu güzel akşamda senin için ne yapabilirim?"

Sorularını tekilayla ıslanmış beynimde sıralamaya çalıştım. "Umm... Huck evde. Ona bir araba çarptı... bu yüzden bir süredir eve yürüyemiyorum. Bu adam... benim için güvenli olmadığını düşündü... tek başıma." Kopuk kopuk yaptığım açıklamadan dolayı yüzüm buruştu.

Jimmy bakışlarını bana dikti. "Birini bağladın." Bu bir soru değildi. Etrafına bakındı. "Bu gece yalnız mısınız?"

Başımı salladım. "Sorun değil. Evden çok uzakta olmadığımı biliyorsun." Sözlerimi gevelememek için kendimi zor tuttum. Ailesini kandırmaya çalışan sarhoş bir ergen gibiydim.

"Hâlâ beğenmedim." Sipariş vermeme gerek kalmadan bana sosislimi uzattı. Üzerimdeki paranın geri kalanını ona uzattım. Reddetmeye çalıştı,

ama paraları önlüğünün cebine tıktırdım.

"Yarın görüşürüz, Jimmy."

"Bu bir randevu, Bayan Charlie."

Bir ısırık almadan önce birkaç adım daha attım. Çiğnedim ve yuttum. Sonra da öğürdüm. *Kötü bir fikirdi.* Tekila ve sosisli sandviç barış içinde bir arada bulunmayacaktı. Ama ziyan etmek istemedim. Ben de sokaklarda dolaşıp sahiplerine para kazandıran evsiz yavrulardan birini bulmak için sarhoş bir halde yürümeye devam ettim. Eğer Huck için yeterince iyiyse.

Sonunda Bourbon Caddesi'nden gelen arabaları engelleyen barikatın ötesindeki köşede oturan bir tane gördüm. Tasmaşının ucu bir boruya düğümlenmişti. Sahibi onu bağlayıp bırakmış gibi görünüyordu. Huck gibi kırmızıydı, bu da beni gülümsetti. Sendeleyerek ilerledim ve sosisliyi uzattım.

"Al bakalım, bebeğim. Ye bakalım." Başını savurarak iki ısırıkta yuttu. Tıpkı Huck gibi.

"Bu ne lan, sürtük?"

Arkamı döndüm ve gölgelerin arasından bir adamın çıktığını fark ettim. Hippi görünümlü evsizlerden biri değildi. Kötü görünüyordu.

"Ummm... üzgünüm. Ben gidiyorum." Köpeğe baktım ve sadece bir düzine kadar metre ötedeki kalabalığa doğru geri dönmeye başladım.

"Hiç sanmıyorum." Beni çevirip karanlık sokakta sürüklerken parmakları çıplak kolumu ısırdı. Çığlık atmaya başladım ama elinin tersi yanağımı yakaladı ve başım yana doğru kaydı. Ciğerlerimdeki hava buharlaştı ve yerini buz gibi bir korku aldı. Son kıl payı kurtuluşumun anıları beni ele geçirdi. Bu sefer Huck yoktu. Kendimi korumanın hiçbir yolu yoktu.

O ceplerimi yokluyor, para arıyordu, ben ise öylece aptal aptal duruyordum. "Bir şeylerin olmalı. Orospuların her zaman bir şeyleri vardır," diye mırıldandı, hâlâ kolumu tutuyordu. Cep telefonumu hendeğe fırlattı.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği somutlaştıkça sarhoşluk sersemliğim dağıldı. Dizimi kasığına doğru ittim ve iki büklüm olurken tutuşundan çekıştirdim. Ama tutuşu çok sıkıydı. Köpeği hırladı ve ben sadece birkaç dakika önce çok zararsız görünen dişlerinden uzak durdum. Kolumu döndürdüm, tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Ama o daha hızlıydı ve yan tarafımda bir acı hissettim. Kırmızıya dönerken beyaz atletimdeki dilime baktım. Sanki ne olduğunu anlamış gibi dondu kaldı.

Az önce yaptığı hareket sanki bir refleksmiş gibi. Yaşadığı şokla bıçağı düşürdü ve bıçak köpeğin yanındaki kaldırıma çarptı. Taşaklarına bir kez daha vurduğum. Bu sefer tökezledi ve kolumu bıraktı. Kalabalığa doğru koştum.

"Kaçsan iyi edersin, kaltak," diye bağırdı arkamdan.

Yaramdan sıcak, yapışkan kan sızarken kolumu yanıma doğru tutarak Bourbon Caddesi'nde sendeledim. Bir polis gördüm ve ona doğru koşmaya başladım. Ama sonra sağduyu devreye girdi. Polis demek hastane ve sorular demekti. Geri döndüm, kaldırıma takıldım ve bir striptiz kulübünün yanındaki bir kapıya doğru tökezledim. Kapıcı bana baktı. Sonra iki kez baktı.

"Vay canına, tatlım. Kanaman var. Siktir!" Telefonunu karıştırdı. "911'i arayacağım."

"Hayır. Arama." Terlemeye başladım ve başım dönmeye başladı. "Benim için başka birini arayabilir misin?"

Telefonu tuttu, çevirmeye hazırlanıyordu. "Numara?"

Ezbere bildiğim bir numarayı söyledim. Fedai telefonu uzattı ve ben de kulağıma götürdüm.

İkinci çalışta açtı. "Alo?" "Sana ihtiyacım var."

20 charlie

Kendime ait olmayan bir yatakta sütyenim ve iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden uyandım. Yan tarafımdaki ağrı, başımdaki çarpıntı ve yanağımdaki zonklama yüzünden gerindim ve yüzümü buruşturdum. İnledim.

Tam bir bok çuvalıydım.

Çok tanıdık olan odayı ve yanımdaki yatakta yatan adamı incelerken dün gecenin bölük pörçük anıları gözümün önüne geldi. Mavi gözleri sanki orada uzanmış, uyanmamı bekliyormuş gibi fıldır fıldır açıldı. Konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı.

"Dün gece ödümü kopardın Lee."

Tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Çoğunlukla kalp durduran bir korkunun eşlik ettiği sarhoş bir bulanıklıktı. "Telefon görüşmesinden sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Çünkü telefon görüşmesini tamamlayamadın. Bayıldın, şoka girdin. Fedai bana nerede olduğunu söylemek zorunda kaldı. Telefonunu düşürüp ekranını kırdığın için ona dört yüz dolar ödedim. Bir de ben oraya varmadan önce kanamayı durdurmak için gömleğini kullanmış."

Yan tarafıma bir göz attım. Dikiş yoktu, sadece kızgın kırmızı bir dikiş vardı. Con'a baktım.

"Hastane yok mu?"

Keskin mavi gözleri ciddileşti. "Gerçekten nerede olduğunu FBI'a bildirmemi mi istiyorsun Charlotte?"

Yüzümdeki tüm kan çekilmişti. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Korku omurgamı sarmıştı.

"Nasıl...? Ne kadar...?"

"Tanrım, bana biraz kredi ver. Gerçekten de kimliği olmayan, bir şeyden kaçtığı belli olan bir kadını işe alacağımı ve öylece bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben... Sanırım hayır?" Kelimeleri söylerken sesim titredi. Eğer o anladiysa, bu başkalarının da anlayabileceği anlamına geliyordu. *Lanet olsun. Beni.* Herhangi bir şeyim olduğu yanılsaması

Durumum üzerindeki kontrolüm trajik bir şekilde öldü.

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Seni ne tür bir belanın takip ediyor olabileceğini bilmem gerekiyordu." Bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Demek istediğim, orduda aptal bir homurtudan daha fazlasıydım. Özel Kuvvetler'deydim. Hâlâ istihbaratta çalışan arkadaşlarım var. Tek gereken senin bir fotoğrafını göndermek, birkaç iyilik istemek ve bazı devlet kaynaklarını kötüye kullanmaktı."

"Ama..."

Con açıklamasına devam etmek için sözümü kesti. "Dövmelere başlamadan ve tavrını bulmadan önce, resmen 'kaçan iyi kız' diye bağıırıyordun. Nedenini bilmek zorundaydım. Bir de kapımdan içeri girdiğın andan itibaren seni becermeyi planladığım gerçeğı vardı." Con'a çok benzeyen, açık sözlü ifadesine karşılık olarak ona pis bir bakış attım ama korkum dağılmaya başladı. Eğer Con ordunun iplerini çekmek zorunda kalsaydı zeka, kim Muhtemelen kullanılmış sofistike yüz tanıma yazılım için tanımlamak Ben, sonra o oldu mümkün I değildi.

tamamen mahvolmuştum.

Çarşafı kendime doğru daha sıkı çektim, hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum. "Neden hiç bir şey söylemedin?"

"Hepimizin sırları var. Seninki çoğundan çok daha büyük. Bulunmak istememene saygı duyabilirim. Her şeyi geride bırakmak istemene. Ayrıca sevgili babamın çevirdiğı dolapların içinde olmadığına da eminim."

Bu söz üzerine kalbim kaburgalarımaya çarptı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Birlikte olduktan sonra zam kabul etmezdin çünkü bu seni fahişe gibi hissettirirdi. Babasının 125 milyar dolar çalmasına yardım eden bir kızıdan böyle bir karakter beklemezdim."

"Belki..." Konuşmaya başladım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Onları zorla çıkarmak zorunda kaldım. "Belki de o zammı istemedim çünkü zaten bir sürü param vardı... bilirsin işte."

"Bunu söylerken kusacakmış gibi görünüyorsun. Bana doğrudan senin yaptığını söylemediğın sürece buna inanmamın imkanı yok."

Sormasını bekledim. Ona kesin olarak söylememi sağlamasını. Ama sormadı.

"Bana sormayacak mısın?" "Sana zaten söyledim. Gerek yok."

"Senin gibi arkadaşları hak etmiyorum." Gözlerim yaşardı.

Eğildi ve alnımdan öptü. "Bebeğim, kendine verdiğin değerden çok daha iyisini hak ediyorsun. Ve buna iyi arkadaşlar da dahil." "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Yerimden kıpırdandım ve yanımdaki sızı bana şunu hatırlattı Yaramı hatırladım. İlk bıçak yaramı incelemek için çarşafı tekrar çektim. *Çok güzeldi*. Umarım bu benim tek yaram olur. "Beni nasıl... iyileştirdin?"

Aşağıya baktı. "Superglue. Çoğu durumda iyi iş çıkarıyor. Bu uğraştığım ilk bıçak yarası değil. Ve o kadar da derin değildi. Yine de temizlediğimde dışarıda olmana sevindim. Her neyse, iyi olacaksın." Zonklayan yanağımda bir parmağını gezdirdi. "Yine de biraz moraracak. Bunu yapan adamla tanışmayı çok isterdim. Cesedini asla bulamazlar."

Con'un sözleri üzerine başımı kaldırdım. Yüz hatlarına soğuk, kararlı bir maske yerleşmişti. Çoğu zaman Con'un orduda görev yaptığını unutuyordum. Hiç şüphesiz insanları öldürmüştü. Benim gibi, mürekkebinin ardını görmek zor olabilirdi.

"Dün gece görmediğim başka bir yaran var mı Lee?" Çenesi gerilmişti, sanki söyleyeceklerime karşı kendini hazırlıyordu.

Başımı sallamaya başladım ama beynim yerinden çıkacakmış gibi hissedince durdum. "O... bana dokunmadı. Beni bıçaklamak dışında. Pislik herif." Kollarıma ve onları işaretleyen parmak şeklindeki çürüklere baktım. Con'un görmesi için onları uzattım. "Sanırım listeye daha fazla çürük ve akşamdan kalmalığı da ekleyebilirsin, ama hepsi bu."

"Ben de sana bunu soracaktım." Con dikkatimi çektiğinden emin olmak istercesine çenemi hafifçe yukarı kaldırdı. "Tek başına kafayı çekip sonra da başını belaya sokarak ne halt ediyordun? Sen bundan daha zekisin. Bunlar olurken Duchesne neredeydi?"

Çenemi tuttuğu yerden çektim ve çarşafa baktım.

"Bilmiyorum." Bu dürüst bir cevaptı. Ben uzaklaştıktan sonra Simon'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve arkama da bakmamıştım. Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyordum. En iyi anım değildi.

"Ne demek istiyorsun? Seni orada mı bıraktı? Onu tekmeleyeceğim-"

Con'un koluna bir el koydum. "Hayır. Bu onun hatası değil. O orada değildi. Sanırım... şey, sanırım dün gece ondan ayrıldım." Son sözcükler tek bir nefeste çıktı.

Con geri çekildi. "Buradan gün ışığı ve gökkuşakları içinde, yeni dövmenle kafayı bulmuş bir şekilde ayrıldın ve bana o andan bıçaklanmana kadar geçen sürede aşık olduğun adamdan ayrıldığını mı *söylüyorsun*?"

Çarşafın kenarını parmakladım. "Evet."

"Tanrım, Lee. Sadece sen. Aksiyon dolu bir gece." "Evet," dedim tekrar.

Con yataktan kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Akşamdan kalma olduğun ve seni rahatsız eden diğer her şey için sana biraz ibuprofen getireceğim. Burada istediğin kadar kalabilirsin ve bugün resmi olarak izinlisin. Birazdan aşağı inip dükkânı açmam gerekiyor. Saat ikide bir randevum var."

Odayı taradım ama Con'un saatini göremedim. "Saat kaç?" Saatine baktı. "Bir buçuk."

Birden ayağa fırladım ve midem, çarpan başımla aynı anda sarsıldı. "Kahretsin. İşte olmam gerekiyordu."

"Yve'yi aradım. O iyi."

Ona baktığımda başımı daha yavaş hareket ettirdim. "Ona ne söyledin?"

"Dün gece sarhoş olduğumu, kalacak bir yere ihtiyacın olduğumu ve akşamdan kalma olduğun için gelemeyeceğini söyledi. Bana çok fazla soru sormadı ama eminim daha sonra sana soracak çok şeyi olacaktır."

Yüzümü buruşturdum. "Bu konuşmayı dört gözle beklemiyorum." "Harriet'i de aradım. Huck'a göz kulak oluyor."

Şişmiş yüzümü ovuşturdum. Dün gece yüzünden şehrin her yerinde borç biriktiriyordum.

Bacaklarımı dikkatlice yatağın kenarına doğru salladım ve etrafta kot pantolonumu aradım. Köşede, yerde buruşmuş halde buldum. Biraz yalpalayarak ve yan tarafımı tutarak ayağa kalktım. Yapıştırılmış dikiş yırtılmadığında ve iki adım sonra kusmadığımda, muhtemelen sabaha kadar yaşayacağımı düşündüm. Kot pantolonumu ve altından kanlı, mahvolmuş atletimi aldım. Tişörtü çöpe attım. Siyah dar kotumu silkeledim ve birkaç koyu, kabuklu leke gördüm. *Kahretsin*. Bir an için onları da çöpe atmayı düşündüm ama onlar en sevdiğim kotlarımdı. Kottan kanın nasıl çıkarılacağını bilmiyordum ama görünüşe göre öğrenmek üzereydim. Bir tişört almak için Con'un şifonyerine geçtim.

Göğsünde ARMY yazan devasa gri bir tişört giydim ve yaramı çekiştirirken irkildim. Dün geceki hareketlerim şüphesiz

beni 'yaşamak için çok aptal' olarak nitelendirdi. Tüm yaptıklarım. Tek başıma sarhoş *olmak ve* Simon'dan uzaklaşmak.

Neden kesinlikle yapmam gerekmeden önce ondan vazgeçiyordum? Safça olabilirdi ama hâlâ o lanet kodu çözebileceğime dair bir umut besliyordum. Ve Simon'ın kamusal hayatı söz konusu olduğunda gölgede kalmamı kabul etmesini sağlayabilirsem... belki bu iş hâlâ yürüyebilirdi. En azından bir süre daha.

Dün gece tek çözüm, daha fazla düşmeme izin vermeden çekip gitmek gibi görünüyordu. Ama kimi kandırıyordum ki? Zaten çok ileri gitmiştim. Şimdi kalbimi korumaya çalışmanın ne anlamı vardı?

Ama ya Simon bana bir ultimatoma daha verirse? Bu bir anlaşma bozucu olurdu. Düşünceleri bir kenara ittim. Denemek zorundaydım.

Karanlık bir sokakta bıçaklanmak bir kıza bakış açısı kazandırır. Yve'in bazı şeylerin uğruna savaşmaya değer olduğuna dair söylediklerini düşündüm. Bundan sonra ne olursa olsun, bu şekilde bitmesine izin veremezdim.

Con odaya girerek düşüncelerimi böldü. Bir bardak su uzattı ve elime üç ibuprofen bıraktı. Onları itaatkâr bir şekilde yuttum ve bardağın tamamını içtim.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve onu yatak odasından çıkarken takip ettim.

"Seni aşağıya kadar geçireyim o zaman." Kanepeye ulaştığımızda durakladı ve ben de Chucks'larımı giymek için oturdum. "Kahretsin, seni eve bırakmam lazım. Yürümene izin veremem. Bu şekilde olmaz."

"Güpegündüz. Önemli bir şey değil."

"Ve dün gece bıçaklandın." Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Seni eve bırakacağım."

"Hayır." Ses tonum sertti. "Cidden, iyi olacağım. Çözmeme gereken bazı şeyler var ve yürümek düşünmeme yardımcı oluyor. Üstelik o kadar da uzak değil."

Con bana kaşlarını çattı ve saatine baktı. "Hayır."

Ben de ona ters ters baktım. "Yürüyeceğim. Beni zorlama." Elimle yanımı işaret ettim. "Bunu yapan adama ne yaptığımı biliyor musun?"

Con başını sallarken gözleri kısıldı.

"Taşaklarını yemek borusuna soktum. İki kez."

Uzun bir nefes verdi ve bir elini yüzünde gezdirdi. Uykusuz gecesinden kalan yorgunluğu bir an için görebiliyordum. Uykusuz bir gecenin sorumlusu bendim.

Sert omuzlarını gevşettiğinde kazandığımı anladım. "Peki, tamam. Ama oraya vardığında beni ara. Yoksa lanet kapını kırarım."

"Anlaştık."

Onu dükkâna kadar takip ettim ve kapıyı açmasını bekledim. Kaldırıma çıkarken gözlerimi öğle güneşinin parıltısından korumak zorunda kaldım. Con'a baktım. *Onun gibi arkadaşları hak etmiyordum.*

"Kıcımı kurtardın." Ellerimi göğsüne bastırdım ve parmak uçlarımın üzerine eğilerek sakallı çenesini öptüm. "O yüzden teşekkür ederim. Dün gece için. Ve ondan önceki her şey için de."

Yüzümün sol tarafını kavradı, başparmağı hassas elmacık kemiğime hafifçe dokundu. "Ne zaman istersen, Lee. Arkadaşlar bunun içindir." Eğildi ve alnıma, morarmış yanağıma ve son olarak da ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu. "Kendine iyi bak kızım. Artık ucuz atlatmak yok. Sen çok önemlisin. Eve döndüğünde beni ara. Sakın unutma, duydun mu?"

Başımı salladım. Ben uzaklaşmaya başlarken elimi yakaladı ve şakacı bir şekilde sıktı.

"Yarın görüşürüz, Con."

"Çok doğru. Bu hafta sana bir gün daha izin vermeyeceğim."

Elimi tuttuğu yerden çektim ve eve doğru yürümeden önce ona sııttım. Bir parça umudum ve çözmem gereken çok şey vardı. Bugün izinli olmam iyi bir şeydi, çünkü bunu yapmak için dokuz blok yürümekten daha fazlası gerekecekti.

30 *simon*

Pazartesi sabahı saat dört buçuk sularında bir kâbus beni uyandırdı. Odamın karanlığına karşı gözlerimi kırıştırdım ve Kingman'ın cesedinin havada yakıldığı görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. Rüya neredeyse öncekinden daha kötüydü, çünkü o kadar çok geceyi rüyasız geçirmiştim ki. Tüm gücüyle, teknik renklerle geri gelmişti. Benim hatam ve ölümcül sonuçları.

Tekrar uyumaya çalışmak yerine spor kıyafetlerimi giydim ve kahve yapmak için mutfığa indim. Omuzlarım, kollarım ve ellerim dün gece ağır çantamı dövmekten ağrıyordu. Bugün öfkemden kaçmaya çalışacaktım, çünkü onu yumruklarımla uzaklaştıramayacağımı çoktan keşfetmiştim.

Sonuç olarak: Kızgındım. Kendime kızmıştım. Ve Charlie'ye kızgındım. Onu itmemeliydim ve söylediklerimi söylememeliydim ama o da çekip gitmemeliydi. Bu kadar kolay değil. Böyle bir şey için değil.

Evet, beni hâlâ içeri almadığı için çok sinirliydim ama sabırlı olabilirdim. Ona daha önce de söylediğim gibi, uzun vadeli bir oyun oynuyordum. Bir yerlerde, onun benim için doğru kişi olduğuna karar vermiştim. Bunun bilinçli bir karar olduğundan bile emin değildim. Sadece *öyleydi*. O benim için doğru kişiydi.

Çatlak ve engebeli kaldırımda adımlarımı bulurken, oyun planımı hazırladım. Ondan vazgeçmiyordum. Bizden vazgeçmiyordum. Savaşmadan olmaz.

İstenmeyen uyandırma çağrımdan dokuz saat sonra nihayet Belediye Meclisi binasından kaçabilmiş ve Charlie'nin peşinden gidebilmişim. Dirty Dog'un karşısına park ettim ve arabadan indim. Yve tezgâhın arkasındaydı ve satışları kontrol ediyordu. Dükkânı taradım. Charlie yoktu. "Nerede o?" diye sormadan önce müşterinin gitmesini bekledim.

Yve'nin viski rengi gözleri bana dikilmişti. Sorumu duymazdan geldi. "Burada mantıklı olmayan bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Con bu sabah beni aradı ve Charlie'nin bugün işe gelmeyeceğini, çünkü onun evinde sızıp kaldığını söyledi. Yakın zamanda kalkacağını sanmıyordum. Ve şimdi buradasın, görevdeki bir adam gibi görünüyorsun. Peki dün gece ne oldu?"

"*Kahretsin.*" Benden uzaklaşıp Con'un kollarına doğru yürüdüğü görüntüler beynimden geçti. *Hayır*, yapmazdı. Muhtemelen dün gece kafayı bulmuştur. Bu kadar. Hepsi bu. Ve bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Yıkığım ağır çantayı hayal ettim. Hepimizin bir şeylerle başa çıkma yöntemi vardı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Con nerede yaşıyor? Hâlâ orada mı biliyor musun?"

"Bilmiyorum ama Voodoo'nun üstünde yaşıyor. Con bütün binanın sahibi." Söyledikleri karşısında şok geçirmeyi bekliyor gibiydi ama Con umurunda bile değildi. Sadece Charlie'yi bulmak istiyordum.

"Teşekkürler." Kapıya doğru döndüm ama kafamı kurcalayan bir soru yüzeye çıkmaya zorladı. Beni ilgilendirmezdi ama birden bilmem şart oldu. Tekrar Yve'ye baktım ve "Sen ve Con hâlâ...?" diye sordum.

Kolyesini parmakladı ve tezgâha baktı. "Hayır. Hemen hemen herkesten çok çabuk sıkılıyor. Charlie bir istisnaydı."

Duymak istediğim cevap bu değildi.

Canal'a doğru sürdüm, Voodoo'nun önünde bir yer aradım ama hepsi doluydu. İki blok öteye park ettim ve insan kalabalığının arasından manevralar yaparak dükkâna doğru yürüdüm. Marquee görünürdeydi, kavşakta durdum ve trafiğin açılmasını bekledim. Bir taksiyi atlatarak karşıya geçtim ve kaldırıma çıkar çıkmaz durdum. Bir adam tökezleyerek bana çarptı ve küfretti ama kulaklarımdaki kan hücumundan onu duyamadım.

Ne oluyor lan?

Charlie'nin giydiği çok büyük erkek tişörtü ince omzundan sarkıyordu. Saçları vahşiydi ve *az önce becerildim* diye bağıırıyordu.

Olamaz.

Beynim rasyonelleştirme moduna geçti. O sabah mutfağında, gömleğimin içinde, çılgın yatak başıyla oturmuştu ve aramızda hiçbir şey olmamıştı. Düşünmek için bir sebep yoktu.

Con'a doğru bastırıp yanağından öpmek için eğildiğinde gerekçelerim çözüldü. Yüzünü avuçladı. Yüzlerini görece kadar yakın değildim.

ama bana ve sokaktaki diğer herkese bir sevgilinin vedası gibi göründü.

Ama değildi. O yapmazdı.

Alnından öpmek için eğildi. Sonra yanağı. Ve en sonunda Dudaklarını.

Kız gülümseyip uzaklaşmak için dönerken elini tuttu. Odaklanabiliyordum Parmaklarının onunkilerle birleştiği yerden başka hiçbir şeye bakmıyordu, kolları birbirlerini bırakmaktan nefret edercesine uzanmıştı. Adamın eli mümkün olan son ana kadar kızın elini bırakmadı.

Ciğerlerimdeki nefes, karaciğerime sağlam bir yumruk yemiş gibi dışarı çıktı. Buna inanmak istemedim. Benden uzaklaştıktan sadece saatler sonra ona geri döndüğüne inanmak istemiyordum. Ama *lanet olsun. Görüyordum.* Voodoo'nun önündeki boş kaldırıma bakarak birkaç dakika durdum. Etrafımda yayalar akıyordu. Sonunda doğruldum ve kendimi toparladım. Üzerime tanıdık bir uyuşukluk çöktü. Sırtımda dövmeleleri olan adamlardan birini her kaybettiğimizde benimsemek zorunda kaldığım hissizliğin aynısıydı bu. Bir görevin ortasında durup yas tutacak zaman yoktu. Ve şimdi, gördüklerimi anlamaya çalışırken damarlarıma işleyen ihanetin yakıcılığındansa hiçbir şey hissetmemek daha iyiydi.

Uzaklaşmam gerekiyordu. Onun peşine düşüp bir açıklama talep edemezdim. Söyleyebileceklerimden korkuyordum. Suçlamalarımı dile getirmekten korkuyordum. Ama bundan da öte, nasıl cevap vereceğinden korkuyordum. Neyi itiraf edeceğinden. Çünkü gördüğüm şey gerçekten görüldüğü gibiye, Charlie ve benim için geri dönüş yoktu.

Resepsiyon alanından geçip kimseyle konuşmadan doğruca ofisime doğru yürüdüm.

"Bay Duchesne-"

"Şimdi olmaz." Asistanımın endişeli bakışlarını görmezden geldim ve kendi ofisimin hemen yanında bulunan babamın köşe ofisinin önünden geçtim. Alışkanlığımın dışında içeriye taradım ve durdum. Babam pencerenin yanında durmuş, bastonuna ağır ağır yaslanıyordu.

Bu da ne böyle?

Maine'de olmalıydı, yarın ameliyat olacaktı, ofisinde dikilmemeliydi.

Lanet olsun. Onunla uğraşacak sabrım yoktu ama ben kapıdan geri çekilmeden önce bana baktı.

"İşte buradasın. Annette yarım saat önce döneceğini söyledi. Seninle konuşmak istiyordum-"

"Neden Bar Harbor'da değilsin?"

Babamın ağzı sıkıştı, şüphesiz ses tonumdaki saygısızlıktan ve ani sorumdan dolayı.

"Critchley hafta sonu squash oynarken iki parmağını kırdı. Ameliyatımı iptal etmek zorunda kaldım. Meslektaşlarından biri önümüzdeki ay beni ameliyata alacak. Bu yüzden annen ve ben geziyi ayın dördünden sonraya ertelemeye karar verdik. Ama seninle şu konuyu konuşmak istedim-"

Annette kapı aralığından onun sözünü kesti. "Bay Duchesne, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Bay Jackson hatta. Telefonunuza geri döndüğünü ama sizinle konuşmak için sadece bir dakikası olduğunu söylüyor."

Babamın cevabını duymak için beklemedim. Ofisime girdim ve kapıyı kapattım. Birine vurmak istemeden bugün sokakta gördüğüm her ne haltsa onu yeniden değerlendirene kadar kendimi işe gömecektim. Tercihen Constantine Leahy'ye.

31 charlie

Boş öğleden sonramı iyi değerlendirdim. Önce dün gecenin iğrençliğinden arınmak için duş aldım. Kollarımı her kaldırdığımda yan tarafımın rahatsız edici bir şekilde gerildiğini ve çekildiğini düşünürsek bu zordu. Nihayet temizlendiğimde, Huck bahçedeki vahada dolaşırken onunla biraz zaman geçirdim. İyileşen bacağına daha fazla ağırlık vermeye başlamıştı ve bunun iyi bir şey olup olmadığını öğrenmek için Dr. Richelieu'yu aramam gerekiyordu. Sızlanmadığı ya da ciyaklamadığı için, bunun kendini sınırlarının ötesinde zorlamadığı anlamına geldiğini umuyordum.

Huck çimlere uzanmadan önce beceriksizce oturdu. Yanına oturdum ve başını uzattığım bacaklarıma yaslamak için kaldırdı. Dalgınca kalın kürkünü okşarken ne yapacağımı düşündüm.

Simon'a her şeyi anlatmak istiyordum. Ama söyleyemezdim.

Henüz söyleyemezdim. Babamın yarattığı pisliği temizleyene kadar olmazdı.

Ama ona daha çok şey verebilirdim... kendimi. Duvarlarımı birkaç kat indirecek ve en azından yolun bir kısmını ona bırakacaktım ve bunun şimdilik yeterli olacağını umacaktım.

Beni sevdiğini söylemişti. Bunun bir anlamı vardı. Ve onu sevdiğimden emindim. Ama ben çekip gitmiştim, o da bana izin vermişti. Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Çimenleri ittim ve ayağa kalktım. Bunu düşünerek daha fazla zaman kaybetmeyecektim. B u konuda bir şeyler yapacaktım.

Üst kattaki küçük dolabıma çıkmadan önce Huck'ı sandığına geri yerleştirdim. Günlük kıyafetlerimi bir kenara ittim ve maksi bir elbise çıkardım. Simon benim hakkımda bir şey biliyorsa, bunu giymek bile bir mesaj gönderirdi. Deniyordum. Elbisenin içine girdim ve saçlarımı yandan balık sırtı şeklinde ördüm. Makyajımı doğru yapmak ve morluğu kamufle etmek sonsuza kadar sürdü. Yve'i düşündüm ve kendi ayakları üzerinde durup eski sevgilisini terk etmeden önce kaç çürüğün üstünü örttüğünü merak ettim. Con'un bana saldıran adam hakkında neler hissettiğini anlıyordum.

Eğer Yve'in eski sevgilisi bir daha peşine düşerse, cesedi gömmek için ilk sıraya ben geçerdim.

Sokaktan taksinin korna sesini duydum. Altın halkaları taktım, ayaklarımı espadril sandaletlere geçirdim ve morarmış kollarımı örtmek için ince bir omuz silktim. Aynaya son bir kez baktığımda, Simon'la randevum hariç, son bir yılda hiç olmadığım kadar derli toplu göründüğümü fark ettim.

İvır zıvır çekmecemdeki eski telefon rehberinden Southern Cross'un adresine baktım ve ofisin, on yıl önce kitap kapı önlerine çıktığından beri taşınmamış olmasını umdum. Böyle zamanlarda bir akıllı telefona hasret kalıyordum. Taksiye bindim ve gideceğim yeri şoföre bildirdim.

Cumartesi gecesinden tanıdığım bekçi kulübesine yanaştık. Güvenlik görevlisi bizi sorgusuz sualsiz içeri aldı ve nakliye konteynırlarının arasından geçerek yüksek bir çelik deponun önüne geldik. Tek katlı bir bölüm otoparka doğru çıkıntı yapıyordu ve tuğla cephesinde "Ofis" yazan bir tabela asılıydı. Binanın yanına park etmiş Simon'un X5'ini gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. Şoföre parasını ödedim ve eve yürüyerek gitmeyeceğimi umarak taksiden indim.

Çantamı omuzlayarak, sofistike bir resepsiyon alanına açılan cam kapıyı çektim. İkiz siyah deri kanepeler, çelik gibi gri-mavi duvarlardan ikisini kaplıyordu. Aralarındaki köşede bir kaidenin üzerinde camla kaplı modern bir sanat heykeli duruyordu. Çok çirkindi ve benim tecrübelerime göre bu muhtemelen pahalı olduğu anlamına geliyordu. Üstü koyu granitle kaplı şık siyah bir masanın arkasında bir kadın oturuyordu. Hemen ötesindeki kapalı kapıya baktım, arkasında Simon'ı bulacağımı biliyordum. Başını kaldırdı ve bana gülümsedi. Omuz silkişimin altından görünen dövmelemlerimi fark edince gözleri büyüdü.

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" Gülümsemesi gergin ve ihtiyathıydı.

Duruşumu düzelttim ve annemin her zaman yaydığı, *buranın sahibi benim edasını* kendime aşıladım. "Lütfen Simon Duchesne'e Charlotte'un onu görmek için burada olduğunu söyleyin." Neden gerçek adımı kullandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım tavrıma daha çok uyuyordu.

Otoriter ses tonum istediğim etkiyi yarattı. Yumuşak bir sesle, "Evet, hanımefendi," dedi ve telefonu açtı.

"Bay Duchesne, bir ziyaretçiniz var. Adının Charlotte olduğunu söylüyor..."

Durun.

"Evet, efendim. Ona söyleyeceğim."

Neyi söyleyecektin? Eğer beni görmeyi reddederse, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu olasılık için plan yapmamıştım.

Telefonu kapattı ve ayağa kalktı. *Hay sikeyim.* Güvenliği arayıp beni dışarı mı attıracaktı?

Onun yerine kanepelerden birini işaret etti. "Bay Duchesne bekleyip beklemeyeceğinizi sordu. Hemen dışarı çıkacak."

Oturmadım. İçimde dolaşan gergin enerji bunu imkânsız kılıyordu. Bunun yerine heykele doğru yürüdüm ve kaideyi süsleyen plaketi okudum. Sanatçının adını hatırlamıyordum ama bu bir şey ifade etmiyordu. Modern heykellerden hiç hoşlanmamıştım.

"Charlotte."

Kapı sessiz menteşelerle açılmış olmalıydı, çünkü döndüğümde Simon kapının girişinde kaskatı duruyordu. Adım dudaklarında soğuk bir şekilde yankılanıyordu. Yüz ifadesi tamamen kapalıydı.

"Simon." Ona doğru bir adım

attım. "Burada ne işin var?"

Resepsiyon görevlisinden boğuk bir soluk geldi. Anlaşılan o da Simon'ın bu kesici ses tonunu kullandığını hiç duymamıştı.

"Seni görmek

istedim." "Beni

gördün."

Siktir, hayır. Beni dışarıda bırakmayacaktı. Eğer bu kendi ilacımın tadıysa, cehennem kadar acıydı.

"Birkaç dakika istiyorum. Özel olarak."

Arkasını döndü ve açık kapıdan geçerek kutsal odaya doğru yürüdü. Bunu bir işaret olarak aldım ve onu takip ettim. Bu Simon'ı tanımıyordum. Soğuk, içine kapanık ve pisliğin tekiydi. Tutunduğum umudun içimden süzülüp gittiğini hissettim.

Bir ofisin kapısında durdu ve içeri girmemi işaret etti. İçeri girdim ve o da kalın ahşap kapıyı kapattı. Pencerele Mississipp'i'ye bakıyordu ve nakliye konteynerlerini mavnalara yükleyen vinçleri görebiliyordum.

-Bir önceki gece piknik yaptığımız yer gibi. Cumartesi gününe geri dönmek ve her şeyi yeniden yapmak istiyordum, böylece bu yüzleşmeden kaçınabilecektim.

Simon deri yönetici koltuğuna yayıldı ama benim de oturmam gerektiğini işaret etmedi. Yine de oturdum. Davranışlarına bakılırsa, bir davet için sonsuza kadar bekleyebilirdim.

Konuşmadı. Ela gözleri beni delip geçiyor, kendimden emin halimi parçalıyordu. Dudakları ince, düz bir çizgi halinde kıvrıldı.

"Özür dilerim." Özrüm samimiydi ama kulağa hiç de alçakgönüllü gelmiyordu. Buraya özür dilemeye ve Simon'ıma açıklama yapmaya hazır olarak gelmişim ama karşımdaki adam o değildi.

Alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne için?"

Sabırım tükenmişti. "Bu konuda bir pislik gibi davranacak mısınız? Çünkü eğer öyleysen, ben giderim." Tırnaklarım deri kolçaklara battı ve iz bırakıp bırakmadığım umurumda değildi.

Simon süslü koltuğunda doğruldu, artık tembel bir ahmak gibi görünmüyordu. "Özrün bu mu?"

"Daha iyisini planlamıştım ama bir gecede bir pislige dönüşeceğini tahmin etmemiştim."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru çekildi ama gülümsemesinin başlangıcını geri püskürttü.

"Daha önce hiç kimse bana 'özür dilerim' dememişti ve bunu aynı zamanda kendimi becermemi söylüyormuş gibi yapmamıştı."

Bu kez ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi ama ben de bu dürtüye direndim. Bu bir açmazdı. Sözel ve duygusal bir tavuk oyunu. Bir an için kimin önce davranacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sonra benim yapmam gerektiğine karar verdim.

"Dün gece için özür dilerim. Aptalca bir şey yaptım. Daha önce burada olurum ama..." Tereddüt ettim, nasıl tek başıma gittiğimi, sarhoş olduğumu ve bıçaklandığımı açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

Ben devam edemeden ifadesi sert ve öfkeli bir şeye dönüştü. Sonraki sözleri ciğerlerimdeki havayı emdi.

"Dün gece Con'u becerdin mi? Ya da bu sabah? Çünkü eğer bana söyleyeceğin buysa, ofisimden defolup gitmelisin."

Sandalyemden fırladım, acıdan irkilmeyecek kadar öfkeliydim. Simon da aynısını yaptı, sandalyesi şiddetle devrildi. Gözleri suçlamayla parlıyordu.

"Sen mi yaptın?" diye sordu. Geceyi Con'larda geçirdiğimi nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bu konumuzun dışındaydı. Simon'ın kişilik naklinin nedeni artık açıktı.

"Benden bir cevap almaya ihtiyacın yok gibi görünüyor. Ne olduğuna zaten kendin karar vermişsin."

"Lanet olsun, Charlie. Lanet soruma cevap ver." Bu sefer neredeyse ona siktir olup gitmesini söyleyecektim ama son kelimelerde sesi titredi,

ve duruşunu inceledim. Elleri o kadar sıkıydı ki eklemleri yuvalarından çıkacakmış gibi görünüyordu. Sanki cevabımla paramparça olacakmış gibi kıpırdamadan duruyordu.

Çenemi kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "Hayır. Ama sorduğun için cehenneme gidebilirsin." Döndüm ve kapıyı açmaya niyetli bir şekilde kapı koluna uzandım. Simon'ın eli yüzümün yanındaki tahtaya çarptı. Parmak eklemleri hamdı ve yarılmıştı, dün gece ne halt *ettiğini* merak ettim. Vücudu beni çevrelediğinde bu düşünce kayboldu. Bu aramızda sürekli tekrarlanan bir durum gibi görünüyordu.

Kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyordum. Ağır *güm güm, güm güm* sesi benimkiyle eşleşiyordu. Sert nefeslerinin sesi odanın sessizliğinde yankılanıyordu. "Sakın benden uzaklaşmaya cüret etme."

Kapının ahşap damarlarını ezberledim. "Bana ne yapacağımı söyleme. Bu bizim için iyi olmaz."

Vücudunun tamamını bana doğru bastırdı ve doğrudan kulağıma konuştu. "Tekrar çekip gitmeni izleyemem. Dün gece içim parçalandı. Bugün, beni kıracak."

Alnım kapıya çarptı ve gözyaşlarım dökülmek üzereyken gözlerimi sıkıca kapattım. Dürüstlüğü bir kez daha duvarlarımı yıkarak beni hizaya getirdi. En çok olmak istediğim yer olan kollarının arasında döndüm ve ona baktım. Gözleri kapalıydı, sanki celladın baltasını kaldırıp ölümcül darbeyi indirmesini bekliyordu. Yüz hatlarına kazınmış acıyı silmek için ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu yüzden en basit gerçeği söyledim.

"Bu beni de kırırdı."

Alnını benimkine yaklaştıırken gözleri fıldır fıldır açıldı. *Bu* benim Simon'ımdı. "Tanrım, Charlie. Bana ne yaptığını bilmiyorsun. Beni yok edebilirsin." Yüzümün sağ tarafını kavrayıp dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında sözleri kesildi. Öpücük aç ve çaresizdi ve dili içeri girdiğinde ona açıldım. Ben de onu aynı tutkuyla öptüm ama bu sırada sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. *Beni yok edebilirdin.* Bu doğrudu. Bizi ayırmak zorunda bırakan kapının çalınmasına neredeyse şükredecektim.

Simon'ın kollarının güvenliğinden çıkıp masasının üzerindeki kutudan bir mendil aldım. Gözyaşlarımı silerken makyajımı kurtarmaya çalıştım. Beyaz mendili lekeleyen kapatıcı miktarına bakılırsa, bu konuda berbat bir iş çıkarıyordum. Simon kapıyı bir aralık açmadan önce birkaç derin nefes aldı.

"Simon, ne oluyor? Aç şu lanet kapıyı. Az önce Arthur Jackson'la konuştum ve senin kampanyayı yönetmeyi kabul etti. Komite belgelerini bir araya getiriyor ve bu iş resmen başlamış olacak." Simon kapının açılmasına izin verdi ve daha yaşlı, kır saçlı bir versiyonu bastonuna dayanarak odaya girdi. Simon'ın omzuna bir el attı. "Beni gururlandıracaksın oğlum."

"Baba, bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?"

Simon'ın babası önce başını kaldırıp sonra odaya baktı. Beni görünce duruşu sertleşti. Hafifçe yer değiştirdim, böylece sağ tarafım onun görüşüne hâkim oldu.

"Peki, şimdi. Bizi tanıştırmayacak mısın Simon? Bunun annenin bahsettiği arkadaşın olduğunu varsayıyorum. Çalışmak zorunda olduğu için akşam yemeğinde bize katılamayan... neydi o? Dövme salonunda mı?" Beni bir sirk ucubesiymişim gibi inceledi. "Adın neydi senin?"

Simon'ın yüz hatları granit gibi sertleşti. "Bu Charlie, baba. O benim kız arkadaşım." Simon yanımda durmak için hareket etti. "Charlie, bu benim babam, Jefferson Duchesne."

Elimi uzattım ve sıkmaya tenezzül edip etmeyeceğini merak ettim. "Sizinle tanışmak bir zevk efendim."

Elimi bırakmadan önce bir süre kavradı. "Konuşmamız gereken önemli konular var. Eğer... kız arkadaşınla işin bittiyse... belki sohbet edebiliriz."

Simon beni kendine doğru çekti ve yan tarafımdaki sancıdan dolayı irkildim. Bana bakarak sertleşti ve dalgın bir şekilde babasına, "Aslında değilim. Yarın konuşabiliriz."

Şaşkınlık Simon'ın yüz ifadesini kararttı. Elini uzatarak yüzümü kendisine doğru eğdi, böylece çürüğümü daha net görebilecekti. Makyajımı kurtarmak için berbat bir iş yaptığıma dair düşüncem doğrulanmıştı.

"Simon, bu önemli," diye ısrar etti babası.

"Baba. Şimdi olmaz." Simon'ın ses tonu amansızdı. Babası döndü, ofisten hışımla çıktı, kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Simon patladı. "Ne oldu lan? Biri mi vurdu sana?" Başparmağı elmacık kemiğimi sıyırdı.

"Ben... dün gece kötü seçimler yaptım."

"Ne tür kötü seçimler?" İki kolunu birden bana dolamaya başladı ama ben geri çekilince durdu. "Cidden Charlie, ne oluyor lan?"

Yutkundum. "Bir çeşit... bıçaklandım mı?"

Simon'ın yüzündeki tüm renk uçup gitti ve gözleri manyakça üzerimde gezindi. "Nereden? Aman Tanrım! Ne oluyor be?" Artık kükrüyordu ve kapının kapalı olmasına sevinmişim.

"Quarter'da, Bourbon'un hemen dışında. Sarhoştum ve tek başıyım."

Beni sarsmak ister gibi bir hali vardı. Maksi elbisemin eteğini topladı ve yukarı kaldırdı.

"Hey-bekle."

"Kapa çeneni." Önümde diz çökmeseydi sözlerine itiraz edebilirdim. Bükülmüş eteği ellerime doğru itti. "Tut şunu." Kızgın kırmızı dilimi incelerken dokunuşu hafifti.

"Ben iyiyim."

Sözlerimi duymazdan geldi. "Bunu

Con mu yaptı?" "Tabii ki yapmadı!"

"Hayır, demek istediğim, seni yapıştırdı mı?"

"Evet. Bayılmışım. Onu aradıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum." Ona aceleyle gecenin diğer bulanık ayrıntılarını anlattım.

Yardım için aradığım kişi olmadığım için gözlerindeki acı çok açıktı. "En azından birini arayacak kadar aklın varmış." Karnımdaki yaranın yanına bir öpücük kondurdu. "O zaman Con'a borçluyum."

Uzun bir süre sonra ayağa kalktı. Bir kez daha aptallığının kanıtını örten kumaş parçasını yere attım.

"Bıçaklandın ama yine de özür dilemek için bir elbise giydin." Sesi biraz korkmuş gibiydi.

Utançtan yanaklarım kızarıırken dudağımı ısırdım ve yere baktım. "Evet."

Çenemi tekrar yukarı kaldırdı ve beni öpmek için eğildi. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirdi. Ve sonra çürüğümü öptü.

Geri çekildiğinde yüz ifadesi ciddiydi. "İlk kavgaya göre, bu fena bir şeydi."

"Yani şimdi iyi miyiz?" diye

sordum. Simon başını salladı.

"İyiyiz."

"Sanırım bıçaklanmak makyaj seksi yapmamak anlamına geliyor?" Bu gergin ana biraz mizah katmaya çalışarak sordum. Ama bu sözüm başka bir soruyu da beraberinde getirdi. "Neden Con'la seks yaptığımı düşündün?"

"Bu öğleden sonra sokakta senin ... vedanı gördüm." Çenesi gerildi. "Oldukça arkadaşçaydı."

"Çünkü Con bir arkadaş. Onunla olan geçmişim için özür dilemeyeceğim. Sadece... bunu aşman gerekiyor."

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum diyelim." Simon parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Akşam yemeği için ne hissediyorsun?"

"Yiyebilirim."

"O zaman gidelim buradan."

"Babanla konuşman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Söyleyeceği her neyse, o kalacak."

Derin bir nefes aldım ve kelimelerimi dikkatle seçtim. Onu içeri alacaktım. Birazcık. Şu andan itibaren. "Şanslısın, aynı durumda babam çok sessizleşir ve sana öyle bir bakardı ki taşakların kuru üzüm gibi büzüşürdü. Ve sen ofisinden sıvıştıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi gülümser ve niyetlendiği konuşmaya devam ederdi."

Simon sustu. "Ailen hakkında daha önce hiç konuşmadın."

Gözlerimi yere diktim, çok fazla şey anlatmaktan korkuyordum. "Onlar artık hayatımın bir parçası değiller. Onlar... iyi insanlar değiller. Özellikle de babam. Ve annem... şey, o sadece görünüşe önem verirdi. Hiçbir zaman yakın olmadık."

Elimi dudaklarına götürdü ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Bunu bana söylediğin için."

Sonunda gözleriyle buluştum ve omuz silkdim.

"Deniyorum." "Biliyorum. Ve bu önemli. Hem de çok."

Onu kapıya doğru çektim. Ona her şeyi anlatmadan önce konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Beni besle."

"Hanımefendi ne isterse."

Gülümsedim ama zoraki bir gülümsemeydi. İtirafım beni tedirgin etmişti. Dahası, babasının Simon'ın kampanyası hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Aynı anda hem spot ışıklarının dışında kalıp hem de Simon'a nasıl tutunabilirdim ki? *Yapamazsın*, diye fısıldadı içimdeki realist. O sürtük şüphesiz haklıydı. Ama henüz pes etmiyordum.

Simon adresini benden saklıyordu ve bu beni kızdırmaya başlamıştı. Düzeltiyorum: Sinirlenmişim.

Seks yok.

İki hafta boyunca.

Hayatımda kötü seçimler yapmaya karar vermeden önce onunla cinsel olimpiyatlara katılmıyor değildik ama şimdi ortada hiçbir şey yoktu. Simon, tamamen iyileştigiime ikna olana kadar, görünüşe göre her türlü cinsel aktiviteyi içeren çok yorucu bir şey yapmamam konusunda kararlıydı. İlk kavgamızdan sonra balayı evresine geri döndüğümüz için mutlu olmalıydım. Balaylarının seks içermesi dışında. Bıçak yarası olmayan balayları öyleydi.

Kabul ediyorum, endişelenmem gereken çok daha büyük şeyler vardı ama yaşadığım cinsel kuraklığa odaklanmak daha kolaydı. Daha güvenliydi. Ve eğer bu beni bir korkak yapıyorsa, bununla yaşayabilirdim. Şimdilik.

Defterde ilerleme kaydetmek için yorulmadan çalışmışım. Con'dan yardım istemeyi bile düşündüm. Ama yapamadım. Ona güvenmediğimden değil ama gizlilik ihtiyacı beni eziyordu. İnsanlar sahip olduğum bilgi için adam öldürebilirdi. Bundan oldukça emindim.

Simon'a gerçeği söylemeyi de sayamayacağım kadar çok kez düşündüm. Ama tüm yalanlarımı itiraf etme düşüncesi bile boğazımda safra birikmesine ve kelimeleri akü asidi gibi yiyip bitirmesine neden oldu.

"Yalvarmaya devam edersen seni daha fazla bekleteceğim."

Ona ters ters baktım. "Ben iyiyim."

Çalışma odasındaki kanepede oturmuş film izliyorduk. *Bir film.*

Sadece el ele tutuşan lise birinci sınıf öğrencileri gibi.

"Kızginken çok seksisin."

"O zaman bu gece beni sikmezsen benim muhteşem olduğumu düşüneceksin. Neden bu ilişkide erkek olan benim? Neden sen de benim kadar sert olamıyorsun?"

Simon'ın gülümsemesi uğursuzlaştı. "Bana gerçekten de bu ilişkideki kız mı dedin?"

"Evet, dedim. Bana kompleks veriyorsun."

Başını yavaşça salladı. "Charlie, sen gerçekten başka bir şeysin." Koltuğun arkasına uzandı ve büyük bir kutu çıkardı. "Bu ilişkideki kız ben olsaydım, sanırım bunu bana verirdin, tersini değil." Kutuyu kucağına koydu.

"Nedir bu?" "Bir

hediye." "Ama

neden?"

"Sadece aç, tamam mı?"

Siyah harflerle yazılmış mavi kutuya baktım. 1950'ler ve rockabilly elbiseleri üzerine uzmanlaşmış muhteşem bir butikten geliyordu. On sekiz ay önce bütün mağazayı satın alabilirdim; şimdi ise sadece bakmaya gücüm yetiyordu.

Kutunun içinde muhtemelen ne olduğu konusunda ne kadar heyecanlı olmak istesem de, sonunda yine bir çıkmaza gireceğimizden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, başka bir kavga. "Simon-"

"Aç şu lanet kutuyu, Charlie."

Kapağı kaldırdım ve ona uzattım. Kâğıt mendili açtığımda muhteşem kırmızı bir elbise ile siyah ve kırmızı tüylü bir maske ortaya çıktı. Elbiseyi kaldırdım. Vitrinde ağzımın suyunu akıtarak baktığım bir elbiseydi; kabarık yakası, kalın askıları ve dolgun eteği vardı. Muhteşemdi.

Gözlerimi Simon'ın yüzüne kaldırdığımda kalbim duracak gibi oldu.

Gülümsemiyordu. "Sana ültimatom vermiyorum. Sadece bir davetiye uzatıyorum.

Aydın dördünde yanımda olmanı çok isterdim ama olamazsan bunu aşarım. Atlatamayacağım şey ise seni tekrar kaybetmek."

Gözyaşlarımın sızısına karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Kutuyu kucağımdan kaldırdı ve elbiseyi katlayıp tekrar içine koydu. Bir kez daha itiraf sözcükleri içimde fokurdadı. Ama Simon beni kendine çekip sarıldığında, kalp atışlarının gümbürtüsü ve anın tadını çıkarmak için duyduğum çaresiz ihtiyaç onları geri itti.

Ben bir korkağım. Onu hak etmeyen yalancı bir korkak.

the Steamboat Orleans'ın güvertesinde durdum ve viskimi yudumladım. Derek yanımda durmuş, küpeşteye yaslanmıştı. Mayıs ayındaki düğününden beri birbirimizi pek görmemiştik. Onun balayı ve yeni evliliği, benim de Charlie'nin peşinden koşmam yüzünden irtibatı kaybetmiştik. Ama bu gece buradaydı çünkü gelmesini ben istemiştim. Gelmesini istediğim diğer kişinin de geleceğini umuyordum. Havai fişekler yüzünden Orleans bütün akşam limanda kalacaktı. Gemiye kaçırmanın hiçbir mazereti olamazdı. Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim.

"Baban bu akşam çok formda," dedi Derek. Mandy için kalabalığı tarıyordu. Maskesini yeniden ayarlamak için kadınlar tuvaletine gitmişti. Görünüşe göre saç stilini bozuyordu.

Viskimi geri yuvarladım, sağlıklı bir yudum yuttum. "Gerçek bu değil mi?"

Babam kampanya yöneticisi olarak seçtiği Arthur Jackson'ın da katılmasını ayarlamıştı. Bara kaçamadan önce beni bitmek bilmeyen bir on beş dakika boyunca köşeye sıkıştırmışlardı. Bu gece iki büyük davayı desteklemek ve kendi davam için destek kazanmaya yardımcı olmak için buradaydım. Kampanya taktikleri, bağış toplama ya da babamın her fırsatta önüme attığı diğer saçmalıklar hakkında konuşmak için burada değildim. Kampanyayı resmen başlatma zamanı bile gelmemişti ve ben şimdiden tüm bunlardan bıkmıştım. Babama bunu unutmasını söyleme dürtüsü güçlüydü ve her geçen gün daha da güçleniyordu. Yerel siyaset neyse de, bir şeyler başarmak için başkente gidip Capitol Hill'deki herkese yalakalık yapma fikri ağzımda ekşi bir tat bırakıyordu.

Bir şeyin saçmalık olduğunu düşündüğümde dilimi tutamıyordum. Maça maça derdim. Babamın bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Entriya, entrika ve manipölasyon için benim paylaşmadığım daha yüksek bir ihtiyacı vardı. Bu ihtimali düşünmüştüm çünkü bu işe o kadar çok yatırım yapmıştı ki. Babam için hiçbir zaman hayal kırıklığı olmamıştı ama bu olayda olacaktım. Gerçeklerle yüzleşmesinin zamanı gelmişti: Kariyer politikacısı olmak için biçilmiş kaftan değildim.

İçgüdülerim bana bunun doğru karar olduğunu söylüyordu. Ve bu kararı verdikten sonra, gerçekten yapmak istediğim şeylere odaklanabilirdim: Southern Cross'un günlük operasyonlarını yürütmeye devam etmek, NOLA Şehir Konseyi'nde memleketimi geliştirmeye devam etmek, Kingman Projesi'ni ilerletmek ve Charlie ile bir geleceğin nasıl görüneceğini bulmak.

Viskimin kalanını geri attım. Benim adıma kampanya yapma yolunda daha fazla ilerlemeden önce ona bu gece söylemem gerekecekti.

"Vay anasını. Şuna bir bakar mısın?" Derek söyledi.

Bakışlarını iskeleye kadar takip ettim. Üzerinde siren kırmızısı bir elbise, siyah ve kırmızı tüylü bir maske olan bir kadın tekneye doğru yürüyordu. Siyah, kırmızı ve mor saçları her adımda dalgalanıyordu.

Boş bardağımı yanımdan geçen bir servis elemanının tepsisine bıraktım. "Sanırım bu benim randevum."

Derek omzuma bir tokat attı. "Köpekbalkıları etrafta dolaşmaya başlamadan peşinden gitsen iyi olur."

Charlie gemiye doğru ilerlerken birkaç kafa ona doğru dönmüştü. Kahretsin. Harika görünüyordu. Kalabalığın arasından geçip güverteye adım attığında onu küpeştede karşıladım.

"Geldin demek."

Başıyla onayladı. Su rengi gözleri maskesinin tüyleri arasında daha da parlak bir şekilde göze çarpıyordu. Kıp kırmızı dudaklarını lekelemek istemediğim için yanağını öpmek üzere eğildim.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Elbise için de sana doğru dürüst teşekkür edemedim. Onun için de teşekkür ederim."

Charlie o gece filmin sonuna gelemeden kollarımda uyuyakalmıştı. Onu yatağıma taşıdım ve yanıma yatırdım. Uyandığımda o yoktu ama elbise kutusu da kayıptı. Bu bana umut vermişti. Benim iş programım ve onunki arasında, bu geceye kadar birbirimizi tekrar görmeyi başaramamıştık. Dün gece kısaca konuşmuştuk ama sohbetimiz garip ve yapmacıktı. İkimiz de bu gece konusunun etrafında dans ediyorduk ve ikimizin de bu konuyu açacak cesareti yoktu. *Ama o buradaydı.*

"Bir şey değil. Size bir içki getireyim mi?" "Açık bar mı?" diye sordu.

"Nakit bar. Bu bir bağış etkinliği, bebeğim." "O zaman sen ısmarlıyorsun."

"Tamamdır."

Yedik, karıştık, kaynaştık ve sessiz müzayede ürünlerine teklif verdik. Charlie tanıştığı herkesi büyüledi. Havadan sudan konuşmak ve insanları rahatlatmak konusunda daha önce hiç fark etmediğim bir becerisi vardı. Hâlâ politikacı olarak yaşamayı düşünüyor olsaydım, daha iyi bir konuşmacı seçemezdim. Sanki bir odada çalışmak için doğmuş gibiydi. Ama onun havadan sudan konuşma becerisi umurumda değildi; sadece etkinlikten keyif alıyor gibi görüldüğü ve Kingman'ın dul eşiyle anında bağlantı kurduğu için mutluydum. Gerçi sanırım ona Carina demeliydim. Kocasını da aktif görevde olan bir denizciydi. Aynı riski tekrar aldığı için onu takdir ettim. Herkes bu kadar cesur olamazdı. Charlie'nin babamla başa çıkamayacağını düşündüğüm için değil, beni kızdırıp geceyi mahvetmesini istemediğim için bizi bilerek ailemden uzaklaştırdım. Ona söylemem gereken şeyi yarın söyleyecektim. Bu çok yakında olacaktı.

Sonra kalabalığın içinde tanıdık bir sarı saç gördüm. *Vanessa*. Bu akşam babasına eşlik etmişti ve onun gürleyen kahkahasını geminin öbür ucundan duyabiliyordum. Herkesi ve her şeyi kontrolü altında tutmayı seven boğa gibi bir adamdı.

Charlie bize doğru gelen Vanessa'yı fark etmiş olmalı ki, "Erkeğini çaldığım için pençelerinin çıkacağından endişelenmeli miyim?" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Vanessa öyle biri değil. Hem de hiç. O yüzden pençelerini kınına sok bebeğim. O iyi bir insan. Bence onu seveceksin."

Maske yüzünü gizlediği için Charlie'nin şüpheli ifadesini tam olarak göremiyordum ama yine de orada olduğunu biliyordum.

Vanessa'yı incelerken kaşlarım çatıldı. Topuklarının üzerinde sallanıyordu ve yanakları kızarmıştı. Sarhoştı. Bu da karakterine tamamen aykırıydı. Onu toplum içinde hiç *çakırkeyif* görmemiştim. Asla.

Onu sabitlemek için kolumu uzattım. Charlie durumun olağandışılığını fark etmiş gibiydi ve elini uzattı. "Ben Charlie. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum." Sözleri küçümseyici değildi; samimi ve içtendi ve bu yüzden onu sevdim.

"Senin hakkında çok şey duydum, Charlie. Sonunda seninle tanıştığıma ben de çok memnunum." Charlie'nin elini sıkarken Vanessa'nın sözleri bulanıklaştı. "Kendine iyi bir adam bulmuşsun... Kaçmasına izin verme."

Tökezledi ve bardağındaki berrak sıvı Charlie'nin ayakkabılarını ıskalayarak güverteye döküldü. Vanessa'nın yaptığını hiç görmediğim bir şey daha vardı.

sert likör içmek. Bir şeyler cidden boka sarmıştı. "Neler oluyor? Biraz..."

"Sarhoş mu?" diye bitirdi. "O zaman görev tamamlandı."

Charlie ve ben onu köşeye sıkıştırmak için birlikte çalıştık.

"Neler oluyor Vanessa?"

Cin tonik gibi kokan içkisinin geri kalanını mideye indirdi. Bardağı parmaklıkların üzerinden nehre fırlattı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Hareketleri tamamen yanlıştı. "Endişelenmene gerek yok, Simon."

Onu sorgulamaya devam etmek için ağzımı açtım ama Vanessa omzumun üzerinden güverteden geçip muhtemelen bize doğru gelen Royce Frost'a bakıyordu. Bana nispeten ağırbaşlı bir bakış fırlattı ve "Sanırım bu akşam için yeterince eğlendim. Artık gitme vaktim geldi. Özellikle de babamın senin hâlâ potansiyel bir koca adayı olduğunu düşünmesini istemiyorsan."

Charlie ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık.

"O zaman seni taksiye bindirelim. Tabii seni eve bırakmamızı istemiyorsan," diye teklif ettim.

"Hayır, taksi iyi olur." Charlie'ye döndü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ona iyi davran; o iyilerden biri."

Charlie bana baktı ve başını salladı. "Biliyorum."

Vanessa'nın iskeleden inmesine, rıhtımın özel bölümünden geçmesine ve ardından sokakları dolduran insan kalabalığının arasından geçmesine yardım ettik. Vanessa arka koltuğa tırmandıktan sonra şoföre parasını ödedim ve onu eve götürmesi için yol tarif ettim.

"Onu hiç böyle görmemiştim. Bir şeylerin ters gittiği kesin," dedim Charlie'ye, caddeden uzaklaşırken.

"Belki de yarın onu kontrol etmelisin? Ayılma fırsatı bulduktan sonra neler olup bittiğini daha iyi anlayabilir misin?" Charlie önerdi.

Elini sıktım, sadece pençelerini kınına sokmakla kalmayıp daha önce bir tehdit olarak gördüğü Vanessa için endişelenmesine sevindim.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Kalabalığı yarararak ilerledik, ama şişman bir piç aramıza girerek elimi kırdı.

"Charlie!" Döndüm, kırmızı elbisesini ararken insan kalabalığı onu bir akıntı gibi benden uzaklaştırdı. Sonunda onu gördüğümde, kalabalığın arasından dirsekleyerek ilerliyordu ve maskesi yoktu.

Ona doğru ilerledim ve nihayet ona ulaştığımda, onu kollarımın arasına aldım.

"İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

"Tanrım, dışarıda acayip bir kargaşa var. Sanırsın Mardi Gras var," dedi nefesini içine çekerek. Yüzünü işaret etti. "Maskemi kaybettim. Lastiği koptu ve onu arama riskine girmek istemedim. Ezilmeye değmez."

"İyi karar."

Çılgınlığı daha iyi görebilmesi için onu daha yükseğe kaldırdım ve özel iskeleyle geri döndük. Daha az kalabalık bir alana ulaştığımızda Charlie'yi yere bıraktım ve ikimiz de kendimizi düzeltmek için durakladık. Kızıl saçlı bir adam bizi takip etmeye çalıştı ama kapıdaki bir Orleans çalışanı tarafından durduruldu. Eliyle çılgınca işaretler yaptı ama güvenlik görevlisi geçmesine izin vermedi. Umarım biletini kaybetmiş bir misafir değildir. Geri çekilip kalabalığın arasına karıştığında, bir dakikalığına bu çılgınlıktan uzaklaşmak isteyen başka bir partici olduğunu düşündüm.

Charlie'nin başını sallayışını izledim; siyah, kırmızı ve mor dalgalar yüzüne düşüyordu. Havai fişeklerin ilk yayılım ateşi gece gökyüzünü parçaladığında onları fırçalayarak uzaklaştırdı.

Aklım en son havai fişekleri izlediğimiz zamana gitti. Elini tuttum ve onu iskeleden yukarı, geminin diğer tarafına doğru çektim. Herkesin dikkati gökyüzündeydi, bu yüzden Charlie'yi iki kat merdivenden aşağı indirip alt güvertedeki karanlık, boş bir odaya götürürken kimse fark etmedi. Bu geceki etkinliğin nispeten küçük boyutu göz önüne alındığında, sadece üst güverteler kullanılıyordu.

Rıhtım tarafındaki pencerelerden gelen parıltı gölgelerin arasından süzülerek ışık cepleri oluşturunuyordu.

"Simon, neler oluyor? İzleyeceğimizi sanıyordum-"

"İzleyeceğiz. Ama geçen seferkinin tekrarını istiyorum."

Bana doğru döndü, yüzünün yarısı gölgede, yarısı aydınlıktı. "Yapamayız! Burada olmaz."

"Seks yapmamakla ilgili onca sızlanmandan sonra, beni gerçekten vuracak mısın?" Odada biraz daha ilerleyerek, iki masanın arasında, nehri ve tepemizde patlayan havai fişekleri gören karanlık bir bölüm seçtim.

"Böyle söyleyince-" Charlie başladı.

Yüzünü kavradım ve koyu kırmızı dudaklarını öptüm, kelimelerini çaldım. Tadı şampanya ve günah gibiydi. Elleri keten takım elbisemin omuzlarını kavradı ve ben onun elbisemi kırıştırmasını istedim. Ellerimi sırtında ve elbisesinin eteğinin altında gezdirdim. Avuçlarımı kalçalarının arkasına doğru kaydırarak kıcını kavradım ve onu sertçe kendime çektim.

"Bunu hissediyor musun? Hiç seni istemediğimi düşündün mü? Sen delisin, bebeğim." Kalçalarını bana doğru bükte. Bunu onun onayı olarak kabul ettim ve dantelli külotu yere düşene ve içinden çıkana kadar yanlarından çekiştirdim. Onları almak için eğildi ve cebime soktu. Sonraki sözleri planıma tamamen katıldığını gösteriyordu.

"Benimle işin bittikten sonra bırakın külotumu, adımı bile hatırlayamayacağımı umuyorum."

"Tanrım, Charlie." Beni bir başka derin, uyuşturucu öpücük için aşağı çekerken, ereksiyonum takım elbisemin pantolonuna çarptı. Ellerini yüzümden çektim ve onu bir masaya doğru döndürdüm. "Bu sefer yetki bende tatlım. Ne de olsa erkekliğime meydan okudun."

Sözlerim karşısında ürperdi ve bir elimi sırtına koyarak onu masaya doğru bastırdım. Bu temas karşısında inledi. Üzerine eğilerek kulağına fısıldadım. "Bu ateşli inlemeleri içinde tutmalısın bebeğim. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Cevap olarak sadece başını salladı. "Aferin kızıma."

Elbisesinin eteğini yukarı ittim ve muhteşem kıcının görüntüsü beni bir iniltiyi tutmak için mücadele ettirdi. Hayatımın geri kalanını onun her kıvrımını ezberleyerek geçirmek istiyordum. Ben ayaklarını birbirinden ayırırken o beyaz masa örtüsünü yumrukladı. Kulağına bir fısıltı daha. "İşte böyle, tatlım. Sıkı tutun. Bu çok sert ve hızlı olacak."

Sırtını dikleştirdi, kıcını bana doğru itti. Beni teşvik ediyordu. Keşfedilmekten endişe etmeseydik ne söyleyeceğini hayal edebiliyordum. İğrenç bir şey olurdu ve ben buna bayılırdım.

Pantolonumdan kurtuldum ve onu sıcak, kaygan ve hazır bulmak için bacaklarının arasından kavradım. İki parmağımı içine sokarken yüzünü masa örtüsüne bastırdı. Dudaklarından kısık bir inilti kaçtı. Cevap olarak verdiğim inilti boğazımda düğümlendi. "Şşt, bebeğim. Seninle ilgileneceğim, merak etme."

Sikimin başını onun girişine dayadım ve eve doğru ittim. Çünkü Charlie benim için tam olarak böyle bir şey olmuştu. Ev.

34 charlie

Simon içindeki mağara adamının sık sık dışarı çıkmasına izin vermezdi ama çıktığında da,

Dikkat et.

Sırtıma bastırıldığı avuçlarının sıcaklığını, beni masaya bastırmasını, vücudumu kendinden emin bir şekilde ele almasını, sanki bana tam olarak istediğimi vereceğinden hiç şüphesi yokmuş gibi sevdim. İhtiyacım olanı.

Ve vereceğinden hiç şüphem yoktu. Simon ihtiyacım olan her şeydi.

Sonunda içime girdiğinde onun adını inlememek için ağzımın içini ısırdım. Parmaklarım masa örtüsüne kıvrıldı ve akıl sağlığımı korumaya ve sessizliğimi korumaya çalıştım. İtiş üstüne itiş, sert, yumuşak, yavaş, hızlı, sık, derin. Hızına yetişemiyordum, bir düzen tutturamıyordum, sadece beni ele geçiren hislerin tadını çıkarıyordum. Başımı havai fişeklerin havada patladığı ve kırmızı, mavi, yeşil ve beyaz izlerin parıldayıp karanlık nehre indiği pencereye doğru çevirdim.

Vücudum gerilirken gözlerim dalgalanarak kapandı. Simon bana doğru uzandı ve bir elini bacaklarımın arasına soktu. Başparmağını klitorisime bastırmasıyla orgazm içimi parçaladı ve ben patlarken zihnimdeki renk patlamalarından başka bir şey göremedim.

Simon, Güneyli bir centilmen olarak, bizi temizlemek için cebinden bir mendil çıkardı ve iç çamaşırlarıma geri dönmeme yardım etti. Adımı unutmamış olabilirdim -aylarca denemiş ama başaramamıştım- ama bir aydınlanma yaşamıştım. Her şeyi bilmesi gerekiyordu. Bunu ona borçluydum. Sonra da beni hayatında isteyip istemediğine karar verebilirdi. Ne istediğimi biliyordum. Sadece onu eve götürüp her şeyi anlatmam gerekiyordu.

Havai fişek gösterisi sona erdikten sonra parti sona eriyordu. Güverteyi geçip ayrılmaya hazırlanırken Simon'ın annesi bizi işaret etti.

Aşağı. Babasının gemiden tek başına inmesi konusunda endişeliydi. Simon babasına destek oldu ve küpeştenin hemen ötesinde düzinelerce kameranın yanıp söndüğü özel rıhtıma doğru ilerledik. Yüzüme dokunmak için uzandım ve donakaldım. Maske yoktu. Ama yine de fark etmezdi. Sorular yaylım ateşi yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Charlotte, ne zamandır New Orleans'tasın?" "Charlotte-para nerede?"

"Bayan Agoston, neden FBI ile işbirliği yapmıyorsunuz?"

Sanki adliyenin merdivenlerinden yeniden tökezleyerek iniyordum, adımın damgasından kaçmaya kararlıyım. Midem düğümlendi ve sıcak, nemli Louisiana gecesinde bile üzerime soğuk bir ağırlık çöktü.

Görünüşe göre çelik gibi taşakları olan kızıl saçlı genç bir adam korkuluklardan atladı ve bize doğru yürüdü. "Sen olduğunu biliyordum. Seni ilk ben gördüm! Ayrıcalığı hak ediyorum."

Özenle kurduğum hayatımı mahvettiği için mi? Kasıklarına inen bir bıçaktan başka bir şey hak etmiyordu. Düşüncemi devam ettirmek yerine, bariz olana odaklandım. Ama doğru soruyu bir türlü oluşturamıyordum.

"H... nasıl...? Ben-"

"Kalabalığın içinde. Seni gördüm. İlk başta gerçekten sen olduğunu bile düşünmedim, bu yüzden seni tekneye kadar takip ettim. Haftalarca seni ve anneni mahkeme salonuna girip çıkarken izledim. Sonra da saatlerce kürsüde seni inceledim. *The Post*'ta staj yapıyordum. Patronum babanın duruşmasını takip ediyordu. Her şeyi takip etmeme izin verecek kadar soğukkanlıydı." Durakladı. "Önce gözlerin. Sonra da yüzün. Sadece o Agoston gözlerini unutmuyorsun."

"Ama-"

"Hiçbir şey söylememeliydim ama editörüme, eğer izin verirse yılın hikayesini bulduğumu söyledim. Bu akbabaların geri kalanı nasıl duydu bilmiyorum. Kulaktan kulağa, sanırım."

"Seni bu iskeleden atmadan önce geri çekil, evlat." Simon'ın sesi sertti, şiddet vaat ediyordu. İsteddiği etkiyi yarattı. Kızıl saçlı geri çekildi ve Orleans çalışanlarından biri onu yakalayamadan çitlerden atladı.

Aşırı hevesli bir stajyer tarafından dışlandı. Bu neredeyse Al Capone'un vergi kaçakçılığından hapse girmesi kadar saçmaydı.

Simon elimi bıraktı ve bana baktı, her özelliğimi yeni bir yoğunlukla değerlendirdi. Diğer herkes ve her şey -sesler, insanlar

parıltılar kayboldu. Simon'dan başka bir şey yoktu. Bunu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey de yoktu.

O yine bir yabancıydı. Beni ofisinin kapısında karşılayan kişi. Yüz ifadesi taş gibiydi ve ela gözleri beni çırılçıplak soyarken hiçbir şey ele vermiyordu.

Kendimi geleceğini bildiğim şeye hazırlamaya çalışarak doğruldum. Kalbim çoktan çatlamaya başlamıştı. Ama bunu kendime ben yapmışım. Ona haftalar önce söyleyebilirdim. Aylar önce. Ama söylememeyi seçmişim.

Saçımın bir bölümüne uzanırken çenesindeki kaslar sıkıştı.

Başını salladı ve bana dokunmadan elini geri çekti. "Simon... Ben-"

"Neden?" Sessiz kelime üzerimden geçti ve içimi sızlattı. "Neden bana söylemedin? Eğer umursayacağımı, bunun en ufak bir fark yaratacağını düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir."

"Bunu burada yapmasak olmaz mı?"

Yalvardım. Yalvarışımı duymazdan geldi ve devam etti.

"Eğer istediğin buysa, seni korur, dünyadan uzak tutardım. Ama sen bana güvenmedin. Lanet olası adın gibi basit bir konuda bile." Durakladı, sert bir nefes aldı. "Bu gece buraya gelmenin bir anlamı olduğunu sanmışım. Sonunda bunun gerçek olduğu anlamına geliyordu. Ama hiçbir zaman gerçek olmadı, değil mi?" Dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Güven olmadan aşk olmaz, Charlotte."

Gerçek ismimi kullanarak noktaladığı sözleri kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibiydi. Kalbime saplanan acı, toplayabildiğim tüm tepkileri çaldı.

Jefferson Duchesne, Simon ve benim aramıza girerek etrafımızda oluşan balonu patlattı. Sözlerini alçak sesle söyledi ama yine de karnıma bir aparkat gibi çarptı. "Onunla birlikte görünmemelisin. Onunla arana olabildiğince mesafe koymalısın. Her şeyi mahvedecek."

Kelimeler beynimde sekti.

Her şeyi mahvedecek. Her şeyi mahvedecek. Her şeyi mahvedecek.

Ve o haklıydı. Simon'a bundan daha fazlasını borçluydum. Simon babasına döndü ve ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Koştum.

Voodoo'nun kapısını açtım, gözlerim bulamayacağımı bildiğim tek kişiyi arıyordu. Ama başka nereye bakacağımı bilmiyordum.

Her şey çok hızlı gelişti. Basın, onların soruları, stajyer. Kim olduğu gerçeği yüzüme çarptı. *Charlotte Agoston*. FBI'a göre şüpheli kişi. Kayıp eski sosyete prensesi. Herkesin nefret ettiği Alistair Agoston'ın kızı. Aylardır aklımda olan tüm sorular bir anda cevaplanmıştı. Ne yazık ki Charlie tarafından değil.

Haftalar önce ona açıkça başının belada olup olmadığını, birinden kaçıp kaçmadığını sormuştum. Cevabı 'tam olarak değil' gibi bir şeydi.

Görünüşe göre sorun tanımlarımız çılgınca farklıydı. Ama bu bile umurumda değildi. Umursadığım şey, az önce öğrendiğim lanet şeyi sindirmeye ve babamı yatıştırmaya çalışırken, bir an için arkamı dönmüş olmam ve onun kaçmış olmasıydı. *Kaçmıştı* amına *koyayım*. Benden kaçtı.

Belki sözlerim sertti ama Tanrı aşkına, aşık olduğu kadının sahte bir kimlikle yaşadığı gerçeğiyle gafil avlanan bir adamı biraz rahat bırakması gerekiyordu. Ama ben daha durumu kavrayamadan ve ona bunu birlikte halledeceğimizi kesin bir dille söyleyemeden *kaçtı*.

Ve bu konuda çok iyi olduğunu zaten biliyordum. Bulunmak istemeseydi, bulunmazdı.

Annemle babamı gazeteci sürüsünün yanından geçirip arabalarına bindirir bindirmez ava çıkmıştım.

Adının ne olduğu umurumda bile değildi. Charlie'yle işimiz bitmemişti ve benden kaçmasına izin vermeyecektim. Bizden kaçmasına.

Harriet'in evinden bir şey çıkmadı. En az yüz kere bastığım zillere cevap veren olmamıştı. Charlie'nin Harriet'in tatil boyunca kuzeyde bir yerde bir sanat festivaline gideceğinden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum.

Yve'nin nerede yaşadığını bilmiyordum, yani geriye Voodoo ve Con kalıyordu. Siyah beyaz kareli zemini geçerken gururumu bir kenara bıraktım. Ellerimi grafiti kaplı tezgâha vurdum ve iki dövme tabancasının da vızıltısı kesildi. Con ayağa kalktı ve arkadan derin bir havlama sesi yankılandı.

Huck.

Kalbim boğazımda düğümlendi ve dinlenme odasına yöneldim; Con koridoru kapattı.

"O burada değil."

"Sana inanmıyorum. Köpeği burada."

"Köpeği burada ama o burada değil."

"O zaman hangi cehennemde?" Onu boynundan tutup sarsmamak için kendimi zor t u t t u m .

"Gitti."

"Nerede? Bana nerede olduğunu söyle." Sözlerim bir yalvarış gibiydi. Eğer cevap almak için kendimi alçaltmam gerekiyorsa, yapardım.

"Duyduğuma göre, her şey ortaya çıktığında pek anlayışlı değilmişsin."

"Peki ya sen?"

"Ben kör ve aşık değilim. Onu gördüğüm bir hafta içinde kim olduğunu tam olarak biliyordum."

"Sana söyledi mi?" İhanet bıçak gibi kesilmişti.

"Hayır. Ve kendini bıçaklatana kadar bildiğimi bilmiyordu."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve enseme kavradım. Kelimelerin tadı kül gibiydi ama söylemek zorundaydım. "Lütfen beni oyalama Con. Onu bulmam gerek."

"Sana söyledim dostum, o çoktan gitti. Ayrıca, onunla birlikte olman pek de iyi bir kampanya stratejisi sayılmaz."

"Kampanya falan yok. Ben aday değilim." Bu sözleri yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi. Bu duygu doğru kararı verdiğimi pekiştirdi.

"Onun yüzünden mi?"

"Hayır, benim yüzümden. Bunu anlamam biraz zaman almış olabilir ama bu benim hayatım. Tek bir şansım var ve onu da istediğim gibi yaşayacağım. Bunu yapmak için de ona ihtiyacım var."

Babamla yaptığım konuşma hoş değildi ama gerekliydi. Bir süre daha benimle konuşması pek olası değildi. Hatta beni kovabilirdi bile. Ama bunların hepsi zamanla kurtarılabilir. Sahip olduğum şey

Charlie'yle... Tekrar ve bu sefer sonsuza dek kaçıp gitmeden önce onu bulmalıydım.

Con başıyla onayladı. "Yapabilirsin o zaman. Hadi gel." Koridorda ilerledi ve dinlenme odasının kapısını iterek açtı. Onu takip ettim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Huck sandığında duruyordu ve biz içeri girerken havlıyordu. Onu görmek bile göğsümün ağrmasına neden oldu. Onu geride bırakmak onu öldürebilirdi ve ben onu bu acıdan kurtarabilirdim.

"Onu buraya nasıl getirdi?"

"Ben yardım ettim." Con masanın çekmecesini açtı ve bir zarf çıkardı. "Bunu senin için bıraktı." Zarfı elinden aldım. "Okurken takılmaktan çekinme. Okuduktan sonra hâlâ soruların varsa... bildiklerimi anlatırım." Kapıya doğru yöneldi.

Huck'ın yanında dizlerimin üzerine çökerek zarfı yırtıp açtım. İçinde, üstünde adımın yazılı olduğu tek bir kâğıt vardı. Onun sözlerini yuttum.

SIMON,

SENİN AFFINI HAK ETMİYORUM VE BUNU İSTEMEYECEĞİM. EMINİM
ŞİMDİ ANLIYORSUNDUR Kİ BENİMLE BİRLİKTE OLMAK
PLANLADIĞIN GELECEĞİN TÜM ŞANSINI YOK ETTİM. UMARIM YİNE DE
YOK ETMEMİŞİMDİR. BU DAHA DA AFFEDİLMEZ OLURDU.

İSTER INANIN İSTER INANMAYIN, MÜMKÜN OLDUĞUNCA AZ YALAN
SÖYLEMEYE ÇALIŞTIM. YİNE DE SAYILAMAYACAK KADAR ÇOKTU.
AMA SANA OLAN HISLERİM MUHTEMELEN HAYATIMDAKİ EN DÜRÜST
ŞEYDİ. SEVGİN ÜZERİNDE HAKKIM OLMAYABİLİR, ÇALINMIŞ OLABİLİR
AMA O BENİM VE DEĞERLİ VE ONU GERİ ALAMAZSIN. KALBİMİ
SENİNLE BIRAKTIĞIMI DÜŞÜNÜRSEK.
BUNA ADIL BİR TAKAS DIYOR.

SENİN,

CHARLIE

Başımı Huck'ın kasasının metal parmaklıklarına yasladım, dizlerimin üzerine çöktüğüm için minnettardım. Sözcükler açık bir şekilde Charlie'ye aitti. Üç kez daha okuduktan sonra ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Con

orada durmuş beni izliyordu. En kötü anımı görmesinden nefret etmeliydim ama bunu umursayacak durumda değildim. Tüm düşüncelerim ve duygularım Charlie'ye odaklanmıştı. *Onu bulmaya. Onu bana geri getirmeye.*

"Nerede o?" Gerekirse yalvarırdım. Eğer bu işe yaramazsa, onu döverdim.

"İşleri yoluna koymak için gitti."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tahoe'ma bir sırt çantası atıp bana o mektubu verdiğinde söylediği şey buydu. New York'a dönüp FBI'a teslim olacağını kastettiğini düşünmüştüm."

İçimde katı bir buz parçası oluştu. "Ve sen de gitmesine izin mi verdin?"

"Başka seçeneğim yoktu. O kadının bir şey yapmasını engellemeye çalıştın mı hiç?"

Haklıydı. Saatime baktım. Saat sabahın birini geçiyordu. Yarın ilk iş bir uçak bulabilirim. Ya da belki özel bir uçak kiralayıp oraya daha erken varabilirdim...

Con düşüncelerimi böldü. "Tahmin yürütüyorum ama New York'a ne kadar hızlı gidebileceğini düşünüyorsun."

Bakışlarına karşılık verdim. "Sen düşünmez miydin?"

"Elbette, isterdim. Ama onun için gerçekten ne yapabileceksin? Onlar kelepçeleri takarken elini mi tutacaksın? Kendin gideceğine ona bir avukat göndersen daha iyi olur."

Yine haklı olduğu bir nokta vardı. Ama ikisini de yapabilirdim. Bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim. Hayatta olmaz.

Sonra Delilah köşeden kafasını uzattı ve iki sentini ekledi. "Bence onu kurtarmak istemen çok beyaz atlı bir şövalyelik, ama bunun kendi başına yapması gereken bir şey olabileceğini hiç düşündün mü? Yani, giderken onu görmedin. Charlie *kararlıydı*. O kimsenin aptalı değil ve FBI'a cehenneme gitmesini söylerken kimsenin çantasını tutmasına ihtiyacı yok."

"Tek yaptığım onun arkasında durmak olsa da umurumda değil, böylece artık bu konuda yalnız olmadığını bilir. Ben gidiyorum."

Con sıırttı. "Evet, bunu yapabilirsin, Duchesne."

Gece çantama rastgele bir şeyler attım ve saatimi kontrol ettim. Charlie'yi son gördüğümünden bu yana dört saat geçmişti ve uçağımın kalkmasına daha dört saat vardı. Saat dokuzda New York'ta olacaktım.

FBI saha ofisinin önündeki bankta ne kadar dinlenmem gerekeceği umurumda değildi; o geldiğinde orada olacaktım. Sonra da onunla mantıklı bir şekilde konuşacaktım. Yanında bir avukat köpekbalığı, arkasında da ben olmadan FBI'ın elli metre yakınına bile gidemezdi.

Cep telefonum komodinin üzerindeki tüneğinden vızıldadı. Charlie olduğunu umarak ona doğru atıldım.

Cevap verirken ekrana baktım. *Annem* mi?

Gerildim. Sabahın üçünde annemden gelen bir telefon iyi bir anlama gelemezdi.

"Anne? Her şey yolunda mı?"

Cevap veren babamın sesiydi. "Eve gelmeni istiyorum."

Merdivenlere doğru

koştum. "Ne oldu?"

Cevap vermedi. Telefonu çoktan kapatmıştı.

Kapıyı çarparak çıktım ve çimlere doğru koştum. Uzaktan siren sesleri **g e l i y o r d u** . Gittikçe daha da yükseliyorlardı.

Lanet olsun.

Ön kapıyı kırarak açtım ve merdivenlerden koşarak annemle babamın yatak odasına çıktım.

Babam annemi göğsüne bastırmış, gözyaşları yüzünden akıyordu. Annemin baygın haliyle usulca konuşuyordu.

"Maggie, lütfen. U y a n m a l ı s ı n , aşkım." Çaresiz bir adamın yakarışlarıydı bunlar.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine

çöktüm. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Beni uyandırdı. Yüzü tuhaf görünüyordu. Sonra bayıldı. Sanırım... Sanırım felç geçirdi. 911'i aradım. Sonra da seni." Kelimeler dudaklarından kopuk kopuk döküldü.

Annemin hareketsiz bedenini kollarında salladı. "Maggie... lütfen."

Sokaktan siren sesleri geliyordu. Onları bırakmak istemiyordum ama birinin sağlık görevlilerini içeri alması gerektiğini biliyordum.

"Hemen döneceğim. Yardımla birlikte."

Merdivenlerden aŗađı inerken korkuluklara tutundum. Yoğun, yasemin kokulu gece havası ciğerlerimi tıkadı. Yanıp sönen kırmızı ve beyaz ışıklara odaklandım. Kapıyı aŗtım ve ambulans evin önüne doğru ilerlerken ferforje demiri iki elimle kavradım. Kendimi toparladım, babamın gücü olmam gerektiğini biliyordum. Onu hiç bu kadar kaybolmuŗ ve kırılmıŗ g rmemiŗtim.

Onu da kaybedemezdim. Annemi değil.

Metal parmaklıklara tutunmayı bıraktım ve acil yardım ekibini merdivenlerden yukarı çıkarmak için eve doğru koŗtum.

Kesin olan bir Şey vardı: New York'a gitmiyordum.

Yirmi dört saat farklı yapabileceğiniz her şeyi düşünmek için uzun bir süreydi. Farklı yapmalıydım. JFK'de uzun süreli park yerine girdiğimde, Simon'a gerçeği söyleyebileceğim tüm anları tekrar etmeyi bırakmaya hazırdım. Yaptığım seçimleri geri alamazdım ve şimdi onlarla yaşamak zorundaydım.

Anahtarları Con'un manyetik çantasında arka tamponun altına bıraktım. Gerçekten gelip alacağından emin değildim ama üzerinde anlaştığımız plan buydu. Kendim iade etmeyi teklif ederdim ama sanırım ikimiz de geri gelmeyeceğimi biliyorduk. Harriet tüm eşyalarımı elinde tutuyordu ama ben nefesimi tutmuyordum. Kompozisyon kitabıyla ilgili ilerleme kaydedememiş olmam ve içinde ne olduğuna dair güçlü şüphelerim, yapmak üzere olduğum şey konusunda beni temkinli kılıyordu. Ama seçeneklerim tükeniyordu. Her ne kadar bu olasılığı düşünmek istesem de sonsuza kadar kaçamazdım.

Manhattan'a giden bir trene binmek için kalabalık istasyonda yolumu bulmaya çalıştım. Hayatım boyunca New York'ta yaşamış olmama rağmen, bu benim ilk metro yolculuğumdu. Tıpkı otobüsteki ilk uçuşum gibi, bu da gurur duyduğum bir şey değildi. Tek umudum bunun özgür bir kadın olarak son yeni maceram olmamasıydı.

Trene tekrar binmeden önce Federal Plaza'ya doğru bir sapak yaptım. Planımı gözden geçirirken terli ellerimi kotuma sürttüm. Milyonlarca durak geçtikten sonra, elimde sadece gerçek ehliyetim ve yüz dolar nakit parayla metrodan çıktım.

New York'a geri dönmek garipti. New Orleans'tan daha farklı kokuyordu. İnsanların hepsi bir yerlere yetişmek için koşuşturuyordu. Kimse benim alıştığım yavaş tempoda hareket etmiyordu.

Kıyafetlerime baktım. Bu durum için şık giyinmişim: siyah dar kot pantolon ve Chucks, eski Black Sabbath Heaven + Hell Tour tişörtümle eşleştirilmişti. Bu bana herkes gibi kandırıldığımı hatırlatıyordu. Masumiyetimin ince bir ilanıydı.

Metal dedektöründen geçtim, meraklı bakışları görmezden geldim ve asansöre daldım. Yirmi üçüncü katta dışarı çıktım ve önümdeki cam kapılara baktım. O kapılardan içeri adımımı attığımda, seçimim geri dönülmez olacaktı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve geri dönüp asansöre binme ve koşmaya devam etme dürtüsüyle savaştım. Nasıl kaybolacağımı biliyordum. Bunu tekrar yapabilirdim. Başka bir yerde yeniden başlayabilirdim.

Bir elimi soğuk cama bastırdım. Koşmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Kapıyı iterek açtım.

Resepsiyonda, siyah saçlarında gümüş çizgiler olan yaşlı bir kadın bir sandalyeye tünemişti. Bir parmağını kaldırıp kulaklığını işaret etti. Aramayı aktarana kadar bekledim ve tekrar başımı kaldırdım.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Kollarımın tamamını ve kıyafet seçimimi incelerken yüzünde şüpheci bir ifade vardı.

"Yetkili özel ajanlardan biriyle görüşmek istiyorum, lütfen." İsteğim üzerine bir kaşını kaldırdı.

"Randevunuz var mı?" "İhtiyacım olmadığından oldukça eminim."

Sandalyesinde kıpırdandı, güvenliği çağırmasına beş saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Affedersiniz?"

"Benim adım Charlotte Agoston. Sanırım benimle konuşmak istiyorlar. beni."

Tek yönlü aynanın bulunduğu küçük, penceresiz bir odada oturuyordum. Bir an için arkasında kimin olduğunu merak ettim ama sonra bunun önemli olmadığına karar verdim. Sorulan sorular ne olursa olsun, sadece söylemek istediklerimi söyleyecektim.

Kapı açıldı ve lacivert takım elbiseli, beyaz gömlekli ve kırmızı çizgili kravatlı, fıçı göğüslü bir adam içeri girdi. Benzer üniformalı, daha uzun boylu ikinci bir adam da onu takip etti. İlk adam elini uzattı.

"Lou Childers, Sorumlu Özel Ajan."

Elini sıktım ve gözlerinin dövmeleminin üzerinde gezinmesini izledim. "Bunlar gerçek mi?"

Gülümsedim. "Olabildiğince gerçek."

Başını salladı. "Radarın altında kalarak iyi iş çıkarmışsın. Bulunması zor bir kadınsın."

"Sadece hayatıma devam etmeye çalışıyordum." "Peki, New Orleans?" diye sordu.

"Herhangi bir yer kadar iyi bir yer gibi göründü."

"Hiç gitmedim. Ama Mardi Gras her zaman eğlenceli bir zaman gibi görünmüştür." "Öyledir."

Havadan sudan konuşmaya bir son verdim. "Demek sorularınız var."

"Var." Tüm tavrı değişti.

Bana *Miranda* haklarımı okudu ve işler ciddileşti.

37

simon

"Ne demek onu görmek için içeri giremezsin?" Yoğun bakım kanadının koridorunda volta atarken sesimi alçak tutmaya çalıştım. Çiçek desenli önlükler giymiş bir kadın koridorda aceleyle ilerlerken bana bakıyordu. Dışarıdan sakın görünme çabam başarısız oluyordu.

"Bay Duchesne," Andrew Ivers'in ses tonu soğukkanlı ve profesyoneldi,

"Bayan Agoston olumlu bir şekilde avukat talep etmediği sürece yapabileceğim bir şey yok. Lobide oturan ve avukat tutma hakkını kullandığına dair herhangi bir belirti olduğu anda beni aramak üzere bekleyen bir yardımcım var."

Charlie'nin avukat istemediği düşüncesi, işlerin tahmin ettiğim kadar kötü olmadığını ummama neden oldu. Akıllı bir kızdı. İşler ters giderse bir avukat isteyeceğinden emindim. Yine de Ivers iyi düzenlenmiş planımın içine etmişti.

"İçeri yalnız girmesini engellemen gerekiyordu." Bir elimi zaten dağınık olan saçlarımda gezdirdim. "Ne olduğunu anlamıyorum."

Ivers konuşmadan önce durakladı, sanki kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Tüm içtenliğimizle özür dileriz. Başka bir acil müşteri meselem vardı ve bu sabah gönderdiğim yardımcım alıkonuldu. Saat dokuzda oradaydı ama önce o gelmiş olmalı."

Sinirli bir nefes verdim. "Bir ara gitmesi gerekiyor, o yüzden orada bekleyen biri olsa iyi olur. Ortağının onlara ne söyleyeceği umurumda değil. FBI'a, firmanızın onu temsil ettiğini ve bir avukat olmadan tekrar sorgulanmayacağını açıkça belirtse iyi olur."

"Emin olmak için ikinci bir ortağımı göndereceğim."

"Sadece bir daha işi berbat etmediklerinden emin ol. Bu sabahtan sonra bu işi senin halletmeni beklerdim."

"Dediğim gibi, en içten özürlerimizi kabul edin Bay Duchesne." Dişlerini gıcırdatıyormuş gibi bir sesle ekledi: "Ben de seve seve giderim."

kendim beklerim. Bayan Agoston ile temasa geçer geçmez sizinle irtibata geçeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra duvara yaslandım. Dizlerimi büktüm ve endüstriyel gri muşambanın üzerine oturana kadar sıvadan aşağı kaydım. Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı ellerimin arasına aldım.

Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Annem koridorun sonunda komadaydı ve bir sürü bipleyen makineye bağlıydı. Doktorlar her türlü testi yapmış, teorileri ve fikirleri paylaşmışlardı ama sonuçta yapabileceğimiz tek şey beklemektir.

Bir gün daha babamın karşısında oturmaya dayanabilir miydim bilmiyordum. Herhangi bir iyileşme belirtisi olmadan geçen her saatle birlikte, eskiden olduğu adamın bir kabuğuna daha çok benziyordu.

Babam her zaman hayattan daha büyüktü. Kendine güvenirdi. Kendine güvenirdi. Ama bu deneyim onun fazlasıyla insan olduğunu ortaya çıkarmıştı. İki gün boyunca annemin elini tutarken baygın haliyle konuşmasını dinledim ve babamın gücünün büyük bir kısmının anneme olan sevgisinden kaynaklandığını fark ettim. Ve annem yanında olmadan, babam ... kırıldı.

Yerden kalktım ve koridordan geri dönmeye başladım. Ona birkaç saat daha verip sonra bir kez daha onu eve gitmeye, duş almaya ve biraz dinlenmeye ikna etmeye çalışacaktım. Şimdiye kadar ikimiz de onun yanından birkaç dakikadan fazla ayrılmaya korkuyorduk, biz yokken kayıp gideceğinden emindik.

Annemin başucundaki sandalyeme geri yerleşirken, babamın hafıza şeridinde başka bir yolculuğa çıkmasını dinledim. Bu kez, evli bir çift olarak ilk akşam yemeklerini yaktıktan sonra babam güldüğünde annemin ne kadar sinirlendiğini ve ona lanet hayatının geri kalanında yanmış köfte yiyeceğini ve çtırdarken gülümseyeceğini söylediğini anlatıyordu. Sessiz sözleri içime işledi ve Charlie ile bu tür anılar yaşama şansım olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamadım. Telefonuma baktım ve çalmasını diledim.

Çalmadı.

Hayatta kendiniz hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi sorgulamanıza neden olan deneyimler vardır.

Babanızın dünya tarihindeki en büyük mali dolandırıcılığı *yaptığı iddiasını* öğrendikten sonra kelepçelenerek götürülmesini izlemek gibi.

Cebinizde sahte bir kimlikle yeni bir şehre varmak ve hayatınızın geri kalanının bir yalan üzerine inşa edileceğini fark etmek gibi.

Yeterli olacağını düşündüğünüz yarım ömürden daha fazlasını istemenize neden olan biriyle tanışmak gibi.

Bugün gibi. Bugün bana her şeyi sorgulatmıştı.

Gücümü, metanetime, zekamı, akıl sağlığımı.

Rikers Adası'ndaki "nezarethane" çelik bir bankın üzerine büzülmüş bir şekilde oturdum, adrenalin sızdıkça vücudum titriyordu. Dizlerimi yukarı kaldırdım ve kollarımı onlara doladım. Gözyaşlarım ağrıyan yüzümden aşağı süzülerek tulumumun gri pamuğuna karıştı. Sol gözüm çoktan şişip kapanmıştı.

Son on sekiz saat beni tavşan deliğine sürüklemişti ve geri dönüş yolunu asla bulamayacağımdan oldukça emindim. Ve size söyleyeyim, bu tavşan deliği çok korkutucuydu.

Nasıl oldu da kendimi Rikers'ta tek kişilik hücrede buldum? Bunun uzun bir hikaye olduğunu söylemek isterdim ama gerçekten öyle değildi. Kendi kibrimin ve cehaletimin tehlikeli birleşiminin sonucuydu.

FBI saha ofisinde sorgu odasında otururken o kadar ukala ve kendimden emindim ki, bildiklerim hakkında onlarla konuşmaya tenezzül etmeden önce taleplerimi sıralıyordum. Ne kadar aptal olduğumu düşündüklerini ancak hayal edebilirdim.

Bugün öğrendiğim ilk ders: dokunulmazlık ya da teklif anlaşması bir bok ifade etmiyordu. Kendimden emin bir şekilde alt tarafa adım -gerçek adımla- yazıp imzaladım ve FBI'a defteri, ile birlikte sırt çantamı bulabilecekleri dolap numarasını ve şifresini söyledim. Dokuz saat

Childers sorguladıktan sonra işimizin bittiğini söyledi. Gitmek için ayağa kalkmışım ama kapı açıldı ve New York'un en iyi iki polisi içeri girdi. Childers'a soru sorarcasına baktığımda, memurlardan biri şöyle dedi: "Birinci dereceden hırsızlık yapmak için komplo kurmaktan tutuklusunuz." Bu tüyler ürpertici sözlerin ardından *Miranda* haklarımı bir kez daha okudu.

Bugün öğrendiğim ikinci ders: FBI sizi sorgulamayı bitirmediyse ama kaçmanızdan korktukları için sizi bırakmak istemedilerse, bölge savcısıyla temasa geçip hakkınızda eyalet yasalarına göre suç duyurusunda bulunacaklardı. Childers, kelepçelerin soğuk metali bileklerime dolanırken bana bunu açıklayacak kadar nazikti.

Bugün öğrendiğim üçüncü ders: Simon'ı hak etmemiştim. Benim için fazla iyi olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. İki NYPD memuru beni lobiye doğru götürürken, pahalı bir takım elbise giymiş seçkin görünümlü bir adam onları durdurdu.

"Benim adım Andrew Ivers," demişti. "Simon Duchesne sizi temsil etmem için beni ayarladı, Bayan Agoston. Bu sabah binaya girerken yolunuzu kesemediğim için özür dilerim."

Beni daha önce durdurmuş olsaydı bile onu dinleyip dinlemeyeceğimi merak ediyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. Olan olmuştu.

Ivers, Childers'la birkaç kelime konuşmuş ve birkaç dakika içinde hızlanmıştı. Mahkememde hazır bulunacağına söz vermişti.

Evet.

Benim mahkemem.

Bundan daha gerçek olamazdı.

Bir polis arabasının arka koltuğunda kısa bir yolculuktan sonra, memurlar beni bir karakola götürdüler ve orada parmak izlerim alındı, sabıka fotoğrafım çekildi, her şey yapıldı. Daha sonra işlemler için New York Şehir Ceza Mahkemesi'ndeki Merkezi Rezervasyon'a götürüldüm. Görünüşlerine bakılırsa çoğu fahişe ve uyuşturucu bağımlısı olan bir düzine kadınla birlikte bir hücreye tıkıldıktan sonra bekledim. Ve bekledim. Birkaç saat sonra, bir yıl önce kaçtığım mahkeme salonuna fazlasıyla benzeyen bir mahkeme salonuna götürüldüm. O zaman ile şimdi arasındaki fark neydi? Bu odadan özgür bir kadın olarak çıkmıyordum.

Duruşma beş dakikadan fazla sürmemişti. Ivers ve savcı hızlı hızlı konuşmuş, hakime laflar yağdırmışlardı. *Bir doksan elli ve yeniden tutuklama* gibi ifadeler yakaladım. Çözemediğim bir başka şifreydi bu.

Çok hızlı bir şekilde mahkeme salonundan çıkarıldım ve Ivers beni küçük bir odaya kadar takip etti. Az önce olanları ve bundan sonra olacakları anlatması ödümü koparmıştı.

Kefaletle serbest bırakılmam reddedilmişti. Ivers astronomik bir rakam talep etmişti ama kaçma riskim göz önüne alındığında yargıç kararlıydı.

Ivers'in söyleyebileceği hiçbir şey beni otobüs Rikers'a doğru ilerlerken başka bir kadının koluna zincirlenme ve varışta kıyafetlerimin ve itibarımın elimden alınması gerçeğine hazırlayamazdı. Ama söylediği üç şey aklımdan çıkmadı. Birincisi, telefon numarasıydı. Çöp kutusundan arama yapamazdım. İkincisi, Simon ona bana yardım etmek için elinden geleni yapmasını emretmişti. Ve üçüncüsü, bu cehenneme sadece 144 saat katlanmak zorundaydım. Sonra ya beni suçlayacaklar ya da hakim önünde bir ön duruşma yapacaklardı. Altı gün. Altı gün boyunca her şeye dayanabilirdim. Öyle umuyordum. O anda beni bir arada tutan tek şey ikinci bilgiydi. Her şeyi bilmesine rağmen Simon'ın benden henüz vazgeçmemiş olduğu bilgisi. Bu da benim de vazgeçmediğim anlamına geliyordu.

Simon'ı düşününce gülümsemek istedim ama kırılan dudağım çok acıyordu. Çenemi bükülmüş dizlerime dayadım ve koridorun karşısında kilitli kaldığı yerden bana küfürler yağdıran kadını duymamaya çalıştım. Büyük ranza tipi hücreye götürüldüğümde her şeyin çözülmesi yirmi dakikadan fazla sürmemişti. Kimliğim bir mahkûmdan diğerine aktarılırken fısıltıların dalgalanışını hâlâ duyabiliyordum. Ve sonra Bertha, ona taktığım isimle, öne çıktı ve bana hiçbir sıska, zengin, gösterişçi kaltağın ona yan gözle bakmayacağını söyledi. Mack kamyonu gibi yumruğu elmacık kemiğime değdiğinde hâlâ "*sen neden bahsediyorsun*" diye düşünüyordum. Beni yere yıkarken görüşümde beyaz noktalar oluşmuştu. Gardiyanlar onu üzerimden çekmekte yavaş davranmışlardı ve saçımın bir kısmını kopardığı yerde kafa derim acımişti. Birkaç dirsek darbesi almıştım ama bu mücadelede kaybedenin ben olduğuna şüphe yoktu.

Bu yüzden ikimiz de çöp kutusuna atıldık. Bu ağır bir ceza olarak görülse de, tek başıma olduğum için minnettardım ve bu dört gri beton duvarın içinde kendimi nispeten güvende hissediyordum. Hâlâ ranzada olsaydım, yorgunluğun beni sürüklemesine aldırmadan gözlerimi kapatmaya korkardım. Ama burada Bertha'nın tehditlerini duymazdan geldiğimde kendimi uykuya bırakabiliyordum. Sadece 142 saat daha...

Vızıldayan telefonuma cevap vermek için annemin hastane odasından çıktım.

Ivers. Bütün gün beni aramasını beklemiştim. "Lütfen bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

Boğazını temizledi ve konuşmadan önce tereddüt ettiğinde midem bulandı.

"Bay Duchesne, daha önce arayacaktım ama burada neyle uğraştığımızı size tam olarak anlatabilmek istedim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ne yazık ki, Bayan Agoston birinci dereceden hırsızlık yapmak için komplo kurmakla suçlanıyor ve bu akşamki duruşmasının ardından gözaltına alındı."

Nefesim sanki bir yumruk yemişim gibi ciğerlerimden dışarı fırladı. Belimden eğildim ve Ivers'ın ne dediğini anlamaya çalıştım.

"Gözaltına alındı da ne demek? Hapiste mi?" "Evet, Bay Duchesne. Rikers'da."

"Ne oluyor lan?" Ellerim titredi ve sözlerim koridorun steril beyaz duvarlarında yankılandı. Sorumlu hemşire ters ters baktı ve boynunun üzerinde kesik bir hareket yaptı. Bugün ikinci kez dizlerimin bağı çözülerek yere çöktüm. "Onu dışarı çıkaramaz mısınız?"

"Bay Duchesne, hâkime kefaletle serbest bırakılması için baskı yaptım, hatta gülünç bir rakam bile söyledim ama reddetti. Yarın sabah Bayan Agoston'un verdiği bilgileri görüşmek üzere Özel Ajan Childers ile bir toplantım var ve umuyorum ki eyalet suçlamalarının düşmesiyle sonuçlanacak bir anlaşmaya varabiliriz. Onu mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkarmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Aman *Tanrım*. Ne karmaşa ama. Gözlerimi kapattım ve Charlie'yi bir hapisane tulumu içinde hayal ettim. Kafeteryada tıka basa yediğim akşam yemeği tekrar gündeme gelmekle tehdit ediyordu.

Ivers sabırla cevap vermemi bekledi.

"Bak, bir değişiklik olursa beni ara. Gece ya da gündüz. Bir dahaki sefere bekleme. Resmin tamamına sahip olup olmaman umurumda değil. Her şeyi olduğu gibi bilmek istiyorum."

"Elbette."

Telefonu kapattım, başımı duvara yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Charlie hapisteydi ve annem komadaydı. Birkaç gün içinde hayatım uyanıkken gördüğüm bir kâbusa dönüşmüştü.

Babam annemin odasından ayaklarını sürüyerek çıktı ve başını koridorun karşısındaki banka doğru salladı.

"Benimle oturur musun?" diye sordu.

Kendimi toparladım ve deniz mavisi ve sarı çiçekli minderde ona katıldım.

Beynim yeniden ateşlenmeye başladı ve babamın hâlâ sahip olduğu bağlantıları düşündüm. "New York valisiyle yakın olan birini tanıyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

"Onu tutukladılar." Kelimeler boğazımda düğümlendi ama onları zorla çıkardım. "O... hapiste. Rikers'da. Yargıç kefaletle serbest bırakılmasını reddetti."

Babam arkasına yaslandı ve parmaklarını kucağında birleştirdi.

"Benim eski koltuğum için aday olma fikrini değiştirme ihtimalin var mı?"

Ona baktım, bunun nereye varacağından emin değildim. "Eğer bana onu ancak aday olmayı kabul edersem çıkaracağını söylersen, o zaman..."

Parmaklarının bağını çözdü, bana doğru döndü ve bir elini omzuma koydu. "Hayır, seni böyle bir seçim yapmaya zorlamazdım. Ama yapabileceğimi düşünmen, şu anda benim hakkımda pek de iyi şeyler düşünmediğini gösteriyor. Ama bu başka bir günün konusu. Demek istediğim şu ki, eğer fikrini değiştirme ihtimalin varsa, zaten zor olan bir yolu geçilmez hale getirecektir."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Tamam. O zaman söyle bana, neyle karşı karşıyayız?"

Ona hakaret ettikten sonra bile gerçekleri kabul etmesi beni alçalttı.

Durumu açıkladım ve sözümü bitirdiğimde bir elini kılıklı çenesinde gezdirdi. "Kahretsın."

"Evet. Biliyorum."

"New York'a gitmek istiyor musun?"

Gözlerim ona kayd1. "Annemi bırakamam. Şimdi olmaz. Biz öğrenene kadar olmaz..."

Başını salladı. "Biliyorum. Şu anda herhangi bir arama yapamam ama sabah kiminle irtibata geçebileceğime dair bazı fikirlerim var. Onu çıkarmak için ne yapabileceğimize bakacağız. Ve bunun dışında, onu içeride güvende tutmak için ne yapabileceğimize bakacağız."

40 charlie

Altı inç kalınlığındaki elik hücre kapım açıldı ve gardiyan ıkمامı işaret etti. Tecritte  gün geçirmiştim ve kendimi kaybetmeye başlamıştım. Tecavüze uğramadığım için mutlu olmam gerektiğini biliyordum ama yetmiş iki saat tek başıma kalmak bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Çoğunlukla New York yerine kamam gereken yerleri düşündüm. ylece ortaya çıkıp, sihirli defterimi sallayıp her şeyi daha iyi hale getirebileceğimi düşünecek kadar safmışım. Gurur falan.

Beni labirent gibi koridorlardan geçirerek bir nöbetçi istasyonuna götürdü. Birkaç dakikamı aldı ama bir transfer için işlem gördüğüm gerçeğini anladım. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Kapının diğer tarafında beni bekleyen ABD polislerini görünce bunun kötü bir şey olduğuna karar verdim.

Kimse varsayımımı düzeltme zahmetine girmedi.

Manhattan'a geri döndük ve her kilometrede midem daha da düğümlendi. Sonunda ABD Bölge Mahkemesi'nin altındaki bir garaja park ettiklerinde korkum daha da arttı. Federal sulh yargıcının karşısına ıkarıldığımda ve yargıç konuşmaya başladığında korkum katlandı.

Bana yöneltilen suçlamaların listesi o kadar uzundu ki, sıraladıka yetişemiyordum.

Posta dolandırıcılığı, tel dolandırıcılığı, menkul kıymet dolandırıcılığı, kara para aklama.

Kaydedilen suçlamaların hepsi çok tanıdıktı; babam bunların hepsinden hüküm giymişti. Kendi en kötü durum senaryom federal bir mahkemede oynanıyordu. *Neden kaçmaya devam etmemiştim?* nk işleri yoluna koymak istemiştim. Ve belki de yapardım. Kendim hariç herkes için.

Sulh yargıcı, kendi avukatımı tutamayacak durumdaysam bana bir avukat atanmasından bahsederken, Ivers'a ihtiyaım olduğunu biliyordum. EN KISA ZAMANDA. Bana ne haltlar döneceğini aptalca olmayan kelimelerle açıklayacak birine ihtiyaım vardı.

Ivers'in adı düşüncelerime girer girmez, mahkeme salonunun kapılarını zorluyordu. Yargıç beni azletti ve Ivers beni arka kapıdan çıkaran polisleri takip etti. Küçük bir odaya götürüldük ve Ivers kapıyı kapattı. Telefonunu çıkardı ve ona emirler yağdırmaya başladı. Aramasını bitirdiğinde yanıma oturdu.

"Az önce ne oldu?" diye sorarken sesim titriyordu.

"Komploya ek olarak, babanızın mahkûm olduğu suçların birçoğuyla suçlanıyorsunuz."

"Ama neden? Benim bu işle hiçbir ilgim yok."

"FBI'a verdiğin bilgiler farklı şeyler söylüyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Anlamıyorum." Son kelimelerde sesim yükseldi; kendimi zor tutuyordum.

Kapı açıldı.

Kahretsin.

Soğuk bir korku omurgamdan aşağı süzüldü.

Babamın davası sırasında çapraz sorguda içimi boşaltan Savcı Yardımcısı Michael Drake *de Charlie'yi kazıkta yakma* partisine katılmıştı.

"Bayan Agoston, sizi son gördüğümde biraz daha farklı görünüyorsunuz." Ellerim kelepçeli olmasaydı, yüzündeki kendini beğenmiş sırırtışı tokatlamak isterdim.

Alaycı ifadesine ona siktir olup gitmesini söylemekten başka nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum.

"Saçmalıkları bir kenara bırakalım ve ikimiz de müvekkilimin Agoston'un dolandırıcılığıyla hiçbir ilgisi olmadığını bildiğimiz halde neden bu saçmalığa sürüklediğinize gelemim."

Drake karşımıza oturdu.

"Onun adına olan hesaplar aksini söylüyor."

Soğuk korku omurgamdan yayılarak buz gibi bir ceket gibi tüm bedenimi sardı. "Ne... neden bahsediyorsun?"

Drake'in gülümsemesi muzafferdi. "Şimdiye kadar, FBI'a teslim ettiğin küçük defter sayesinde Cayman Adaları ve İsviçre'de senin adına birkaç hesap tespit ettik."

"Nasıl... bu nasıl mümkün olabilir?" Sığ, nefes nefese nefesler arasında kekeledim.

"Sen söyle Charlotte."

"Saçmalamayı kes," dedi Ivers. "Bunu babası yaptı. O bu işe karışmadı. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ayrıca, eğer bunu yapacak kadar zekiyse, neden hesapları kendi adına açacak ve FBI'ın onları bulmasına yardımcı olacak kanıtları teslim edecek kadar aptal olsun ki?" Ivers'ın sesi çok sakın ve kendinden emin geliyordu ama o zaman tüm hayatı gözlerinin önünden geçmiyordu. Çöp kutusunda geçirdiğim günleri düşündüm. *Ben bunu yapamam. Ben bunu yapamam.*

Drake'in kahkahası kötü bir filmin kötü karakteri için kullanılabılırdi. "Şanslıyım ki, onu hayatının geri kalanında hapse göndermek için bu soruya cevap vermeme gerek yok. Dünya üzerindeki hiçbir jüri kanıtları gördükten sonra onun serbest kalmasına izin vermez."

Çöpe doğru atıldım ve öğle yemeğinde önüme konan lastik gibi tavuk köftesini kustum. Dizlerimin üzerine çöktüm, öğürdüm ve tükürdüm, kollarımı ve kelepçeli ellerimi destek için çöp tenekesinin kenarına dayadım. Başım dönüyordu ve bayılma dürtüsü üzerime baskı yapıyordu. Bir yanımda karanlığı ve onun sunacağı kaçıışı memnuniyetle karşıladı.

"İğrenç." Drake'in alaycı sesi beni anlık sersemliğimden çekip çıkardı. Farkındalık, içimdeki kullanılmamış güç rezerviyle birlikte geri geldi. Ayağa kalkmak zorundaydım. Beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü için zaten utanıyordum.

Ivers odayı geçti ve kapıyı açtı. "Biri bize biraz su getirebilir mi?"

Ayağa kalkıp sendeledim, Ivers beni kolumdan yakaladı ve sandalyeme geri dönmeme yardım etti. Birkaç saniye sonra elime bir strafor bardak tutuşturdu. Tekrar kusmak istemediğim için yavaşça içtim.

Bardağı el yordamıyla masaya bıraktım ve kendimi toparlamak için bir süre bekledim. Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Ya da belki de sadece kulaklarımdaki kan hücumuydu.

Sonunda Ivers kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Sanki kayda değer bir şey olmamış gibi Drake'le konuşmaya devam etti.

"Tespit edebildiğiniz tüm hesaplar onun adına mı?"

Beni tekrar çöp kutusuna koşturacak cevabı duymak istemediğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Kalbim o kadar gürledi ki Drake'in kendinden memnun bir şekilde "Evet" demesini neredeyse kaçırıyordum.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama onları geri kırdım. Beni ağlarken görmesine izin vermeyecektim.

"Tüm hesapların onun adına olduğundan şüpheleniyor musunuz?" Ivers'in soğukkanlı ses tonu, duyduklarıyla tamamen çelişiyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Drake. "Ama bu noktada düzinelercesinin öyle olması açık bir olasılık." Titremeyi durdurmak için ellerimi birbirine kenetledim.

"Tüm bu yabancı bankalarla bürokrasiyi aşp parayı geri almanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Drake doğruldu ve bir kol düğmesini çevirirken yere baktı. "Biraz zaman alacak ama başaracağız."

Ivers öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Yani buraya bu kadar hızlı gelmenin nedeni Charlotte'un parayı geri almak için yardım etmesi karşılığında bir anlaşma yapmak istemen değil mi? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, para çekme makbuzlarını imzalayan ve havaleleri onaylayan o olursa, parayı geri almak için uğraşacağın bürokrasi aylarca ya da yıllarca değil, haftalarca sürecektir."

Drake sıkılmış görünerek, "Bu olasılığı tartışmaya istekli olabiliriz," dedi.

Göğsümü kavrayan buz gibi pençe bir parça geriledi. Kendime, son zamanlardaki şansıma rağmen, bir anlaşmanın hâlâ yıllarca hapis yatmak anlamına gelebileceğini hatırlattım. On yıllar değilse bile.

Sanki herhangi bir hareketimin Ivers'in az önce kazandığı zemini rayından çıkaracağından korkuyormuşum gibi tamamen hareketsiz kaldım.

"Onun adına tanımladığınız hesaplardaki fonların geri alınması, ancak sadece söz konusu banka işbirliği yapmaya istekliyse, suçlamaların önyargılı olarak tamamen reddedilmesi karşılığında. Ve Agoston'un planının herhangi bir yönünden kaynaklanan veya bununla ilgili herhangi bir eyalet veya federal suçlamayı yeniden dosyalamak yok," dedi Ivers.

"Fonların tamamen geri alınması," diye karşılık verdi Drake.

"Faiziyle birlikte, kısmi bir geri kazanım bile Agoston'un aldığı orijinal miktara yaklaşacaktır ve size parayı yalnızca FBI tarafından belirlenen kendi adına olan hesaplardan ve yalnızca banka işbirliği yaparsa alabilir. Kendi kontrolü dışında olan şeyleri kabul edemez."

Drake sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki geleceğim pamuk ipliğine bağlı değilmiş gibi Ivers'in sözlerini düşünmek için zaman ayırdı.

"Bilmiyorum..." Drake çizdi.

Ivers öldürmek için saldırdı. "Medyanın, Adalet Bakanlığı'nın şu anda parayı geri alma kabiliyetine sahip olduğunu bilmesini mi tercih edersiniz?"

Masum bir kızı hapse atarak bir şeyi kanıtlamak istediği için bu avantajı bir kenara atıp aynı sonucu elde etmek için yıllarını mı harcayacak?"

Drake'in yüz hatları taşa kazınmıştı. Ivers ve ben onun cevabını beklerken nefesimi tuttum.

"Bir telefon edeyim." Drake ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Derin bir nefes aldım ve Ivers'a baktım. "Bu gerçekten işe yarayacak mı?"

Ivers tereddüt etmedi. "Evet."

Başka bir düşünce aklıma gelmeden önce içimde tatlı bir rahatlama hissettim.

"Rikers'a geri dönmek zorunda mıyım? Çünkü... bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Alt dudağını ısırды. Bu hareket pahalı takım elbisesi ve kendinden emin havasıyla kesinlikle çelişiyordu. Bir süre sonra başını salladı.

"Parayı geri almanın anahtarı olduğunu bildiğimize göre federallerin seni gözlerinin önünden ayıracıklarını sanmıyorum. Büyük ihtimalle seni koruyucu gözetim altında bir yerde saklayacaklardır. Eğer bu ortaya çıkarsa, insanlar sana ulaşmak için adam öldürür. Bunu göze alamazlar."

Sonra Drake hesapların benim adıma olduğu bombasını patlattığından beri kafamda yankılanan soruyu sordum.

"O hesapların hiçbirini ben açmadım, o halde nasıl benim adıma olabilirler?"

Ivers'ın yüz ifadesi sempatikti, "Bence bu babana sorman gereken bir soru Charlotte," dedi.

Drake'in dönmesini beklerken ağır ve garip bir sessizlik içinde oturduk.

Ve bekledik.

Ve bekledik.

Sonunda odanın kapısı açıldı ve Drake yüz ifadesi okunamaz bir halde içeri girdi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ben bir kez daha nefesimi tuttum. "Anlaştık."

41

simon

Üç hafta sonra.

Sallanma hareketini yavaşlatmak için ağır çantasını tuttum. Ön kolumun arkasını damlayan yüzümde gezdirirken ter gözlerimi yaktı. Çantayı bırakıp iki elimle yukarı uzandım ve garajımın tavanından sarkan kirişi kavradım. Gerinerek eğildim ve birkaç derin nefes aldım. Yorgunluk, beynimi birkaç dakikalığına kapatabilmemin tek yoluydu. Ve Tanrı biliyordu ki bir molaya ihtiyacım vardı.

Son üç haftanın acımasız geçtiğini söylemek hafif kalırdı.

Uzun süreli belirsizlik insana çok zarar veriyordu. Fiziksel, zihinsel ve diğer açılardan. Hizmette geliştirdiğim bölümlere ayırma yeteneği beni bir arada tutan tek şeydi. Babam, sahip olduğunu bilmediğim bir güce sahipti. Annem gözlerini açmadan önce bile, onun için mücadele etme kapasitesinin onu kaybetme korkusundan daha güçlü olduğuna karar vermiş gibiydi. Omurgası düzelmiş, kendine çeki düzen vermiş ve gözleri görmeye alıştığım keskinliğini yeniden kazanmıştı. Annemi uçurumun kenarından sadece irade gücüyle geri getirdiğini düşünmeye başlamıştım. İki gün önce gözlerini orantısız bir gülümsemeyle açmış ve fısıldamıştı: "Jefferson? Ne oldu?" diye fısıldamıştı.

Babam annemin küçük elini dudaklarına bastırıp onu bize geri getirdiği için bilinen tüm tanrılara şükrederken yatağının yanında dizlerimin üzerine çökmüştüm. Üzerimde taşıdığım ezici ağırlığın bir kısmı kalkmıştı. Tamamen iyileşmiş değildi ama haftalarca hareketsiz yatışını izlemekten çok daha iyi bir durumdu. Doktorlar onu bir rehabilitasyon merkezine götürmeyi tartışmaya başlamışlardı bile. Bugün eve gidip biraz dinlenmem için ısrar etti. Kendime biraz zaman ayırmamı.

İşte bu yüzden son bir saatimi kollarım neredeyse kaldıramayacak kadar ağırlaşana kadar çantaya vurarak geçirdim.

Babam New York'a gitmem için ısrar etmişti ama Ivers bana bunun boşuna bir yolculuk olacağını açıkça söylemişti. FBI Charlie'nin kendisinden başka kimseyle görüşmesine izin vermiyordu ve ziyaretleri son derece sınırlıydı. Etik nedenlerden dolayı bana onun iyi olduğu dışında bir şey söyleyemiyordu. Bu küçük bir teselli idi.

Charlie'nin bulunduğu günden beri ülkedeki her medya kuruluşu röportaj için beni sıkıştırmaya çalışıyor gibiydi. Hastanedeki güvenliği arttırmak zorunda kaldık ve bir kapının ardında yaşadığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hâlâ evimin önünde bekleyen eski stajyerin ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tutuyor, haberi yapan kişi olduğu için özel haberi hak ettiğini haykırıyordum. Onu her gördüğümde, Charlie'nin bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Onun yüzünden asla bilemeyecektim ve bu gerçek içimi kemiriyor, sürekli şüphe uyandırıyor.

Cüzdanımdaki katlanmış mektup umudumu kaybetmemi engelleyen tek şeydi. Kalbini bana bıraktığını söylemişti. Ama bu yeterli değildi. Onun her şeyini istiyordum.

Mektupta yer almayan bir şey yüzünden de geceleri uykularım kaçıyordu: geri döneceğine dair bir güvence.

Ivers'tan ona bir mesaj iletmesini istemekten kendimi defalarca alıkoymuştum. Önümüzdeki yolu yumuşatmak için elimden geleni yapardım ama günün sonunda benimle birlikte bu yolda yürümek istediğine karar vermesi gerekiyordu. Bir gelecek şansımızın olabilmesi için Charlie'nin her şeyi kabul etmesi gerekiyordu. Tekrar ortadan kaybolmanın eve dönmekten daha kolay olduğuna karar verirse ne yapardım? Bu düşünce beni çantama geri götürdü. Hareket edemeyecek kadar yorgunsam, umarım düşünemeyecek kadar da yorgun olurdum.

Üç hafta daha sonra.

Siyah Suburban, Manhattan'ın sabah trafiğinin en yoğun olduğu saatlerde ilerliyordu. Bugün, FBI'ın beni sakladığı Staten Island'daki ikinci kattan ayrılmama izin verilen ilk gündü. Ve geri dönmeyecektim. Çünkü bugün özgürlüğümü yeniden kazanıyordum.

Güvenli bir evde geçirdiğim altı hafta kesinlikle bir tatil değildi, ama alternatifler göz önüne alındığında, tek bir şikâyetle bile bulunmamıştım. Bunun yerine, federallerin önüme koyduğu her kâğıt parçasını imzaladım. Her imzada, adaletin yerini bulduğunu hissediyordum. Babamın yanlışlarını düzeltiyordum. Ve bu duygu, sıkıntıyla başa çıkmama yardımcı olmak için uzun bir yol kat etti. Dış dünyayla neredeyse hiç temas kurmama izin verilmiyordu. İnternet erişimi yok, telefon görüşmesi yok ve FBI bebek bakıcılarından oluşan dönüşümlü ekiplerim ve federallerin anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirdiklerinden emin olmak için Ivers'ın nadiren ortaya çıkması dışında ziyaretçi yok. Kilitlenmemin, paranın geri alınmasıyla ilgili herhangi bir bilginin sızdırılması olasılığını önlemek için olduğunu tahmin ettim.

Sebepten ne olursa olsun, bir kez daha düşünmek için çok fazla zamanım olmuştu. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, Simon bu düşüncelere hükmediyordu. Nasıl olmasın ki? Beklediğinizin farkında olmasanız bile, hayatınız boyunca tanışmak için beklediğiniz türden bir adamdı.

Basın sorularını hançer gibi savurup özenle kurguladığım maskaralığımı paramparça ederken yüz hatlarında beliren şoku, hayal kırıklığını ve ihaneti yeniden canlandırmak için sonsuz saatlerim vardı. Sonunda itiraf etmeye karar vermiş olmamın bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey itiraf etmemeyi seçtiğim onca zamandı.

Simon, beni her zaman takip edecek bir skandalın içinde sürüklenmeyi hak edecek türden bir adam değildi. Kurtarılan paranın, çalınan paradan neredeyse daha fazla olması önemli değildi.

tahakkuk eden faizde. Kırık bir tabağı tekrar yapıştırabilirsiniz ama çatlağı her zaman görürsünüz. Bir zamanlar hasar görmüş olduğunu asla unutmazsınız.

Benim durumumda, parayı geri almak, her zaman kötü şöhretli Alistair Agoston'un rezil kızı olacağım gerçeğini ortadan kaldırmayacaktı.

Suburban bir yeraltı otoparkına girdi ve bir servis koridoruna ve ABD Savcılık Ofisi'nin arka girişine açılan bir yük asansöründen yukarı çıktık. Eskortlarım beni Drake ve Ivers'in beklediği bir konferans odasına götürdüler.

Ivers'in yanındaki sandalyeye oturdum ve Drake masanın üzerinden iki belge uzattı. Onlara uzandığımda ellerim titredi.

"Anlaştığımız gibi," dedi Drake. Sözlerinin benim için mi yoksa Ivers için mi olduğundan emin değildim ama ikisi de umurumda değildi. Bir federal yargıç ve bir eyalet mahkemesi yargıcının hakkımdaki tüm suçlamaları önyargıyla reddeden imzalı ve dosyalanmış kararlarına bakmakla meşguldüm. Bu belgeler ne federal ne de

ABD hükümeti ya da New York Eyaleti babamın işlediği suçlarla bağlantılı herhangi bir şey için bir daha peşime düşemezdi. Bana özgürlüğümü geri veriyorlardı. *Geleceğimi.*

Artık onlar benim elimde olduğuna ve kimse onları benden alamayacağına göre, daha önce sormaya korktuğum soruyu sordum. "Peki ya diğer hesaplar? Benim adıma olmayanlar? O paralar ne olacak?"

"Onlar bizim sorunumuz, senin değil." Drake başını sallayarak beni onayladı ve ayağa kalktı. "Sanırım burada işimiz bitti. İyi bir hayatınız olsun Bayan Agoston."

Sandalyemde arkama yaslandım. Her şey gerçekten bitmişti.

Ivers ayağa kalktı ve Drake'in elini sıktı. "Odayı bir iki dakika daha kullanabilir miyiz? Müvekkilimle birkaç kelime konuşmam gerekiyor."

"İstedığınız kadar zaman ayırın."

Drake konferans odasından çıkarken kapıyı kapattı. Ivers takım elbise ceketinin iç cebine uzandı ve düzgünce üçe katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Bana doğru uzattı.

"Nedir bu?" diye sordum. diye sordum.

Dudakları kıvrıldı. İlk kez yüzünde gülümsemeye yaklaşan bir şey görüyordum.

"Sadece al."

Ona uydum ve açtım. Bir e-biletin çıktısıydı. JFK'den New Orleans'a bir uçuş. Yarın için.

Kafamı kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Nedir bu?" "Bence bu çok açık."

Gözlerimi kırıştıtararak e-bilete tekrar baktım. "Ama... neden?"

"Bay Duchesne benden bunu aldığınızdan emin olmamı istedi. Ona işten çıkarmaların bu sabah yapılacağını bildirdim. Eve gitmeden önce buradaki işleri toparlamak için biraz zamana ihtiyacınız olabileceğini düşündüğü için yarın için rezervasyon yaptırdı."

Kalbim göğsümde güm güm attı.

Eve.

Yutkundum, sanki uçuş bilgileri bir şekilde Simon'dan gelen bir mesaja dönüşecekmiş gibi kâğıt parçasına bakmaya devam ettim.

Eve gelmemi istiyor.

Benim Zihin yarıştı ile ve imkanlar.

Onun motivasyonlar.Sonuçları.

Sadece ona yakın olmak bile onu kötü şöhretimle lekelerdi. Charlie Stone'muşum gibi davranmaya devam edemezdım, o gemi çoktan batmıştı. Ya da belki battı demek daha doğru olur. Ama adım Charlotte Agoston olmasaydı bile, kollarımı kaplayan dövmeler, tezahürat yapan bir kalabalığa coşkulu bir konuşma yaparken arkasında dururken, bir elbisenin içinde asla ağırbaşlı görünmeyeceğimi garanti ediyordu. Ben politik siyanürdüm ve onun hayaliyle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalacağına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Elimdeki kâğıt parçasını parmakladım. Bununla ne yapmam gerekiyordu? Bencil mi yoksa özverili mi olacaktım? Tanrı onunla birlikte olmak istediğimi biliyordu. Ama beni her zaman takip edecek olan karanlıkla onun geleceğini lekelemeyi nasıl seçebilirdim?

"Ayrıca bu gece için Waldorf'ta sizin adınıza bir rezervasyon var.

Her şey halledildi; tek yapmanız gereken check-in yapmak."

Tekrar e-bilete baktım ve kalkış saatini iki kez kontrol ettim.

Karar vermek için yirmi dört saat vardı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Baskı yoktu. Sadece hayatımın geri kalanının gidişatını belirleyecek bir seçim yapacaktım. Ona mı koşacaktım yoksa ondan mı kaçacaktım?

Ivers ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Başını hafifçe eğdi ve beni inceledi. Sanki düşüncelerimdeki kaotik kararsızlığı analiz ediyor gibiydi. "Rica ederim, Bayan Agoston. Bay Duchesne ile konuştuğumda ona söylememi istediğiniz bir şey var mı? Bileti kullanacak mısınız?"

Kapı çalındı ve Drake kafasını içeri uzattığında cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

"Lobide bir ziyaretçiniz var Bayan Agoston. Son birkaç haftadır çok ısrarcı olan biri. Hem burada hem de FBI saha ofisinde."

Kimin beni görmeye çalıştığını anlamaya çalışarak kaşlarımı çatmıştım. "Kim?"

"Annen."

Annem mi? Ellerim saçlarıma gitti ve saçlarımı düzeltmeye başladım ki onunla yüzleşme düşüncesinin bile beni eski alışkanlıklarıma geri döndürdüğünü fark ettim. Ellerimi zorla yanlarıma indirdim. Görünüşümle ilgili annemin kabul edilebilir bulacağı hiçbir şey yoktu, öyleyse ne anlamı vardı? Beni gördüğüne sevineceğini umabilirdim. *Doğru ya*. Nefesimi tutmayacaktım.

Yaklaşan yüzleşmeyi geciktirmek için yavaşça hareket ederek e-bileti ve işten çıkarma emirlerini katladım ve sırt çantama yerleştirdim. FBI ajanlarının bana sağladıkları ekstra kıyafetleri koymak için verdikleri spor çantasını kaldırdım. Gardırobumu tamamlamak için daha fazla kot pantolon ve tişört.

Ivers'a "Her şey için tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Benim için bir zevkti. Size iyi şanslar Bayan Agoston."

Drake'i kapıda karşıladım. "Yolu göster."

ABD Savcılık Ofisi'nin panelli lobisi resepsiyon görevlisi ve annem dışında boştu. Annem bir şekilde kırıksız tutmayı başardığı keten bir pantolon takım giymişti. *Buna şaşırmadım*. Kırıksızlıklar düşmandı. Ancak şu anki bütçesinin düzenli botoksa izin vermediği açıktı, çünkü hayatımda ilk kez annemin kaz ayakları vardı ve gerçek yaşına çok yakın görünüyordu. Bu bana geçen yılın sadece benim için zor geçmediğini hatırlattı. Ben kaçıp saklanmayı seçerken onun New York'ta kalıp dedikodulara ve çirkin sonuçlara göğüs gerdiğini düşündüğümde ona karşı hislerim yumuşadı. Başka ne olursa olsun, güçlü bir kadındı.

"Anne. Nasılsın?"

Gözleri beni tepeden tırnağa taradı ve hissettiğim tüm yumuşaklık kayboldu. Sadece kusurlarını katalogladığını hayal edebiliyordum. saçları (ki

umutsuzca yeni bir boyaya ihtiyacı vardı), birbirine bağılı düzinelerce dövme, düz siyah atlet ve kot pantolon ve eski püskü Chucks ayakkabılarım (umutsuzca değıştirilmesi gerekiyordu). Eleştirisi için hazırlandım ama eleştiri gelmedi.

"Haftalardır seni görmeye çalışıyorum ama izin vermediler." Ses tonu mağdur ediciydi.

Belki de... beni özlemişti? Bir yılın ona neyin gerçekten önemli olduğı konusunda bir bakış açısı kazandırmış olması mümkündü. Para değıil. Statü değıil. Nüfuz değıil. *İnsanlar. Aile.*

"Özür dilerim. Bunun üzerinde gerçekten kontrolüm yoktu."

Cevabımı altın sarısı saçlarını savurarak geçiştirdi.

"Görünüşüne rağmen... New Orleans'ta kendine iyi bir yer edinmiş gibisin. Ne de olsa annenin kızıydın. Kendi ayaklarının üzerinde durmuşsun."

Neden bahsediyordu bu kadın?

Bir yılı aşkın bir süre boyunca herkese yalan söyleyip sahte bir kimlikle yaşamaya 'kendim için iyi şeyler yapmak' ve 'ayaklarımın üzerinde durmak' diyorsa, o zaman bu ifadeleri çok farklı yorumluyorduk.

Sonra ne demek istediğini anladım. Burada bulunma nedeni çok net bir şekilde ortaya çıktı. Sonraki sözleri düşüncelerimi doğrulayınca içimi soğuk bir hayal kırıklığı kapladı.

"Eski bir kongre üyesinin oğlu mu? Bunu yapabileceğini düşünmemiştim Charlotte. Haberlerde gördüğümde çok şaşırdım. Aday olmamaya karar vermesi çok kötü. Annesinin durumunu suçluyorlar ama umarım senin yüzünden değildir. Eğer öyleyse onu geri getirmek çok daha zor olacak."

Annesinin durumu mu? Kaçmamaya mı karar verdi?

"Bayan Duchesne'e ne oldu?"

"Her şey aynı anda gazetelere yansıdı. Felç geçirmiş. Birkaç hafta komada kaldı. Hastaneden çıkıp eve döneli bir hafta kadar oldu. Bu koşullar altında olayı oldukça yakından takip ediyorum."

Tökezleyerek bir sandalyeye oturdum.

Aman Tanrım. Simon.

"Yine de iyi mi? İyi olacak mı?" Göğsüm onun için ağrırken sordum. Babası için. *Aman Tanrım.*

"Gazetelere göre ne kadar iyileştiğı belli değıil ve ailesi de çok az bilgi verdi. Onu teselli etmek için yanına koştüğünüzda uygun bir şekilde giyinmiş olmanız için size bazı şeyler getirmeye geldim.

ihtiyacı olduğu zaman. FBI'ın bu saçma karmaşayı çözmesinin bu kadar uzun sürmesi büyük talihsizlik."

Paralı asker. Kaltak.

Odanın karşı tarafındaki kanepeden bir giysi çantası almak için lobiye geçti.

"Bu senin için."

Çantaya tehlikeli atık varmış gibi baktım. Eğer içinde eski hayatıma dair bir şeyler varsa, bu tanım zihnimde çok da uzak değildi.

"Sende kalsın."

"Ama Charlotte, senin-"

Kollarımı kavuşturdum. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme." Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim ama başarıml çok düşüktü. "Beni tanıyorsun. Hiç tanımadın."

Zaten mükemmel olan duruşunu düzeltirken bakışları sertleşti.

"Babanın bizi sürüklediği bataktan çıkarmak için bir şansın var." Sıkılmış dişlerinin arasından sessiz sözcükleri tısladı. "Ve bunu boşa harcamayacaksın. Beni duyuyor musun Charlotte? Başına açtığın onca utanç verici reklamdan sonra o adamın seni geri alma şansı varsa, bunu sen yapacaksın. Yapacaksın. Harcamayacaksın. Boşa. Zıyan Etmeyeceksin." Uzanıp kolumu tuttu, tırnakları derimi ısıırıyordu.

"Bırak. Beni. Bırak."

Aşağı baktı ve sanki kolumu tuttuğuna şaşırmış gibi elini bıraktı.

El değmemiş keten takım elbisesinin ceketini düzelterek duygularının alevini bastırmaya çalıştı. Bu muhtemelen ondan gördüğüm en dürüst tepkiydi. Ama boğulmakta olan bir kadının çaresiz bakışını tam olarak saklayamıyordu. Kızını cankurtaran salı olarak kullanmayı düşünen birinin. *Anne*, diye düşündüm, *kendimi kurtarabileceğimden bile emin değilim*. Ama Simon'ın onun düştüğü sosyal çevrelere geri dönüş bileti olmayacağını bilmesi gerekiyordu. Kimsenin onu kullanmasına izin veremezdim. Kendi annemin bile.

"Simon'la olan ilişkim -ya da ilişkisizliğim- seni ilgilendirmez. *Asla* da ilgilendirmeyecek. Lütfen çıkarıcı bir kaltak yerine düzgün bir insan gibi davranmaya karar verene kadar bir daha beni aramaya gelme. Gitmem gerekiyor. İyi şanslar anne."

Asansöre doğru ilerlemek için etraftan dolanırken olduğu yerde donup kaldı. Kapılar kapanırken, bunun onu son görüşüm olup olmayacağını merak ettim.

Gazetelerde 'Club Fed' olarak anılsa da, FCI Otisville'in jiletli telleri, taş suratlı gardiyanları ve kaypak gözlü mahkûmları bana fazlasıyla Rikers'ı hatırlatıyordu. Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyordu. Simon'ın yönlendirmesiyle Ivers'in müdahalesi olmasaydı, hayatımın geri kalanını böyle bir yerde geçiriyor olabilirdim.

Gardiyanlardan birini takip ederek, yontulmuş, gri formika kaplı masalar ve turuncu sandalyelerle dolu, hepsi yere sürgülenmiş geniş bir odaya girdim. Kapının açılmasını beklerken etrafımı inceledim.

Babam hâlâ bir kral gibi yürüyordu, etki alanındaki herkese karşı üstünlüğünden emin bir adamdı. Ne hapishane ne de haki renkli tulum onun otorite havasını azaltmıştı. Gümüş rengi saçlarının tepesi incelmış ve haftalık beş yüz dolarlık saç kesimlerinin sağladığı mükemmel stilini kaybetmişti. Odaya girdiğinde gözleri irileşti. Anlaşılan *yeni* halimin fotoğraflarını görmemişti.

Gardiyan geri çekilirken o da karşımdaki sandalyeye yerleşti.

"Yirmi dakikan var, Agoston." Babam gardiyanın sözlerine cevap verme zahmetine girmedi. Dikkati tamamen bana kaymıştı.

"Charlotte. Tanrım, senin için çok endişelendim."

Sustum. Ebeveyn ilgisi ondan beklediğim son şeydi. "Affedersiniz?"

"Lanet olası bir yıl boyunca ortadan kayboluyorsun, kimseye haber vermiyorsun ve sonra birdenbire ortaya çıkıp kendini FBI'nın merhametine bırakıyorsun. Tanrı biliyor ya, hiç merhametleri yok. Aklından ne geçiyordu? Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum. Bundan daha zeki olduğumu *biliyorum*."

Cidden mi? Beni eleştirecek miydi? Öne doğru eğildim, parmaklarım masanın kenarını kavradı.

"Görünüşe göre kendi babamın bana komplo kurmaya çalıştığını anlayacak kadar zeki değilmişim. Kim kendi çocuğuna bunu yapar ki?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Defter. Dolabımda saklı olan. Tüm hesap numaralarının ve para yatırma işlemlerinin olduğu defter. Yaptığın her şeyle *beni* ilişkilendiren defter. Senin yüzünden hâlâ bir hücrede oturmadığım için şanslıyım. Bunu neden yaptın?"

Çenesi düştü.

"Ben asla... O değildi... Sen değildin..." Babamın daha önce kekelediğini hiç duymamıştım. Onun mutlak ve sarsılmaz bir özgüven dışında konuştuğunu hiç duymamıştım. Boğazını temizledi, kendini toplar gibi oldu ve öne doğru eğilerek fısıldadı: "Ben aileme bakıyordum. Senin o lanet aklını kullanıp ülkeden defolup gitmen gerekiyordu. Annenin bunu asla anlayamayacağını biliyordum ama senin anlayabileceğini biliyordum. Kitabı odana bıraktım, böylece her şey darmadağın olduğunda kendine ve annene bakabilecek kaynaklara sahip olacaktın."

Bu kez çenem düştü. Masayı kavrayışım neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı. Son haftalarda babama atfettiğim tüm nedenler arasında bu hiç aklıma gelmemişti.

"Lanet olsun." Bu sözleri yüksek sesle söylemek istememiştim.

"Aynen öyle. Ama sen bu planı suya düşürdün. Bir yıldan uzun bir süre boyunca seninle ilgilenildiğini düşünmüştüm. Her şeyi çözmeyi başardığını. Ama sonra kıt kanaat geçinmeye çalıştığını öğrendim ve sonra da FBI'a mı gittin?" Tiksintiyle başını salladı. "Sen akıllı bir kızsın Charlotte. Senden daha fazlasını beklerdim."

"Benden daha fazlasını mı bekliyordun? Senden daha fazlasını beklerdim!" Öfkem sıcak ve şiddetli bir şekilde alevlendi. "Benimki de dahil olmak üzere binlerce hayatı mahvettin ve benden daha fazlasını mı bekliyordun?"

"Sesini alçalt." Sesi sabırsızlıkla kısılmıştı.

İnançsızlıkla başımı salladım. "Sana inanamıyorum." Almak için geldiğim cevapları almıştım. Almayı beklediğim cevaplar değildi bunlar ama yine de almıştım. "Senin lanet olası acil durum planın yüzünden neredeyse hayatımın geri kalanını hapiste geçiriyordum. Bu yüzden bana iyilik yaptığın için sana teşekkür etmemi bekleme."

"Aklını kullanıp parayı bulsaydın ve başını öne eğmeseydin bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ama bir şeyleri *düzeltmeye* çalışmak zorundaydın. Kendi haline bırakmalıydın. Açıkçası, beni hayal kırıklığına uğrattın. Tanıdığımı sandığım kız sen değilmişsin."

Masadan kalktım. Bir kez daha, işim bitmişti.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Güle güle baba."

Madison Avenue'deki Agoston Investments binasının mermer dış cephesini süsleyen stilize A harfinin bıraktığı izi inceledim. On sekiz ay önce buranın dünyamın merkezi olacağını düşünmüştüm. Duygusal inişli çıkışlı bir günün ardından kaldırımda dururken, bu varoluşun ne kadar soğuk ve boş olduğunu görebiliyordum. Yüce doların mihrabında ibadet ederek geçirilen sayısız saat. Sosyal sermaye ve nüfuza dayalı yüzeysel arkadaşlıklar. Ve muhtemelen ebeveyn ve toplum baskısından doğan sevgisiz bir evlilik. Şimdi, sadece düşüncesi bile beni ürpertti.

Daha önce babama bir konuda yalan söylemiştim: O benim hayatımı mahvetmemiştir. *Kurtarmıştır*. Yaptıkları beni konfor alanımdan çıkmaya zorlamış ve bana *yaşamayı* öğretmiştir.

Kurbanlarının karşılaştığı zorluklardan dolayı derin bir pişmanlık duyuyordum ama onun doymak bilmez açgözlülüğü kafesimin kapısını aralamıştı. New York'tan ayrıldığımda kaybolmaya çalışıyor olabilirdim ama onun yerine kendimi bulmuştum.

New Orleans'taki hayatımı düşününce gözlerim sinsî yaşlarla doldu. Bir parçam geri dönebilmeyi ve her şeyin gitmeden önceki gibi olmasını diliyordu. Ama o zaman hâlâ bir yalanı yaşıyor olurdum.

Şimdi nasıl geri dönebilirdim? Aşık olduğum şehir benim için bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Charlotte Agoston'ın Charlie Stone'un basit hayatına sahip olmasına izin verilmeyecekti.

"Charlotte, tatlım. Bu gerçekten sen misin?"

Tanıdık ses savaştan düşüncelerimi kovaladı. Binaya doğru döndüm; geçmişimden ve kaçtığım gelecekte uzağa.

Juanita'nın koyu renk saçları New York'tan ayrıldığım güne kıyasla daha fazla gümüşle kaplanmıştı ama bana hiç bu kadar iyi görünmemiştir. Mutlu görünüyordu. Beni kollarına çekerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Tanrım, seni çok özledim kızım." Beni incelemek için geri adım atmadan önce beni daha sıkı sıktı. "Şu haline bak."

Annemin incelemesinin aksine, Juanita'nın beni zırhımı çıkarmaya hazır hale getirmedi.

"Çok güzel görünüyorsun. Sanki... sonunda kendi teninde rahatmışsın gibi."

Her zamanki gibi sezgileri çok kuvvetliydi.

"Seni özledim. İletişim kurmadığım için özür dilerim. Nerede olduğumu bilersen..."

"Özür dilemeye bile kalkma. Bana göre hiçbir haber iyi haber değildir. Şimdi sokaktan çıkıp bir fincan kahve içelim. Mutfağımdan çıktığından beri olan her şeyi duymak istiyorum." Juanita kolunu benim koluma doladı ve beni caddenin karşısına, buluşmak üzere sözleştiğimiz kafeye doğru çekti.

Aklıma bir düşünce geldi. "Az önce nerede olduğumu nereden biliyordun?" Kafede bekliyor olmalıydım ama istemeden de olsa Manhattan silüetinde yükselen geçmişimin sembolüne doğru çekilmiştim.

"Şehrin bu kısmında çok göze batıyorsun Charlotte. Sokağın karşısındaki lastik boyunluları gördüm. Anlamak zor olmadı."

Yeterince makul.

Önümüzde dumanı tüten kupalarla arka taraftaki bir masaya yerleştik ve Juanita hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu.

"Bana her şeyi anlat. Ama önce, her şey gazetelere yansıdığına birlikte fotoğraf çektiirdiğin şu Güneyli beyefendiden bahset."

Suçluluk duygusu beni hırpalarken bir an için gözlerimi kapattım. O fotoğraflar muhtemelen Simon'ın siyasette bir geleceği olması ihtimalini öldürmüştü.

Ama uzak durursam ve annesi iyileştikten sonra aday olmaya karar verirse, etrafındaki dedikoduların azalması ve sonunda seçilme şansının artması ihtimali vardı. Ama eğer geri dönersem

... şey, adım ve renkli görünüşüm arasında Simon'ın siyasi kariyerinin ölü kalacağını söylemek yeterli.

"Charlotte?"

Juanita'nın sorusuna cevap vermemi beklediğini fark ederek başımı kaldırdım.

Konuyu saptırmak için ciddiyetsiz davranmaya çalıştım. "Tanrım. Neden daha kolay bir şeyle başlamıyorsun? Mesela neden mükemmel kollarımı dövmeyle kaplatmaya karar verdiğimden."

Konuyu saptırma girişimim başarısız oldu. Juanita sadece kaşlarını kaldırdı. "Yani, o önemli biri. Duchesne, değil mi?" Konuşması hoşuma gitmemişti.

geçmiş zamanda.

"Adı Simon Duchesne."

Bana kurnazca baktı. "Ve o önemli biri miydi?"

Yutkundum. "Önemliydi."

"Ve onu seviyorsun."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Evet." "Peki şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi fincanımdan yükselen buhara diktim. Dürüst olmak için kendime izin verdim. "Geri dönmek istiyorum ama daha iyi bir insan olsaydım bunu düşünmezdim bile. Ters yönde koşabildiğim kadar uzağa ve hızlı koşmalıyım. Ve bunu yapacak kadar güçlü olmadığım için kendimden nefret ediyorum. Bu da onun daha iyisini hak etmesi için bir neden daha."

"Yani kendi kendinin yargıcı, jürisi ve celladı olmaya mı karar verdin? Bir şehit haline geldiğini fark etmemiştim."

Kıllandım. "Bu nasıl şehit olmak oluyor? Sevdiğin insanları kendinden önce düşünmen gerekmiyor mu?"

Sorumu duymazdan geldi ve başka bir soruyla karşılık verdi. "Senin Simon burada olsaydı ve bunları dinleseydi ne derdi?"

Simon'ın güçlü yüz hatlarını, parıldayan ela gözlerini ve dağınık siyah saçlarını hayal ettim. Ne derdi acaba? Aklıma uçak bileti geldi. Bu, gönderebileceği en açık mesajdı. "Muhtemelen 'ait olduğun yere, evine git' gibi bir şey."

"O zaman cevabın bu." "O kadar basit değil."

"Neden karmaşık olmak zorunda?"

"Çünkü bensiz daha iyi durumda. Kabul etmek istemese bile

"

Juanita kıpırdayan elimi kendi eliyle kapattı. "Peki ya sen? Sen de mi onsuz daha mı iyi? Cevaplamaya çalışman gereken asıl soru bu değil mi?"

"Kendim için endişelenmiyorum-"

"Neden olmasın? Sen de aynı saygıyı hak etmiyor musun?" Sesi çok sertti. "Babanın yaptığı şey yüzünden kendini daha az önemliymiş gibi görmeyi bırakmalısın. Sana daha önce de söyledim ama belli ki bir etki yaratmamış. Babanın yaptıkları senin karakterinin bir yansıması değil Charlotte. Öyle olduklarını düşünmekten vazgeçmelisin, yoksa hayatının geri kalanını asla kaçamayacağın bir şeyden kaçarak geçireceksin."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Simon yetişkin bir adam. Kendi kararını vermesine izin vermelisiniz. Eğer onu seviyorsanız, o da bunu hak ediyor demektir. Başka türlü ikinize de kötülük olur." Koyu renk gözleri beni sabitledi. "Sen aptal bir kız değilsin Charlotte. Öyleymişsin gibi davranmayı bırak. Başka ne planın var? Kaçmaya devam etmek mi?"

Başımı eğdim ve saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim. "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Benim tavsiyem karar vermek için çok uzun süre beklememen. Hayat bize mutluluk için sadece çok fazla şans verir. Bunu boşa harcamasan iyi edersin."

44

simon

Aynı iki parça sahipsiz bagajın bagaj karuselinin etrafında dönüp durmasını izledim. Biri golf sopalarıyla dolu sert bir antaydı, diğeri ise bir büyükannenin taşıyacağı bir şeye benzeyen goblen desenli bir antaydı. Bir havaalanı çalışanı çiçeklerle kaplı çantayı, taba rengi ortopedik ayakkabılar giyen yaşlı bir kadının ittiğı bir arabaya yüklediğinde   phelerim doğrulandı. Cep telefonuyla konuşan bir adam golf sopalarını alıp götürdü.

Umutlarım azalıyordu ama ondan vazgeçmeyi reddettim. Hafif seyahat ediyordu. Bagajının olmaması Charlie'nin olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama oturduğum yerden gelen yolcuları m kemmел bir şekilde görebiliyordum ve o aralarında değildi. Kapı görevlisi New York'tan kalkan uçağın r tar yaptığını teyit edebilmişti ama uçaktaki yolcuların New Orleans aktarmasını yapmak için muhtemelen yeterli zamanları vardı. En çekici halimle bile, kadın bana Charlie'nin her iki uağda binip binmediğini söylemeyi reddetmişti. Politikalar ve veri gizliliğı hakkında mırıldandığı  z rl r midemdeki düğümleri yatı tırmadı. Ivers'ı aramam da bana bir şey söylemedi. Charlie'nin onu ABD Savcılığı'nda bıraktıktan sonra ne yaptığını dair hiçbir fikri yoktu. Uçuş için yer ayırttığımda, Ivers'a iletmesi için bir mesaj ekleyip eklememeyi bir kez daha d   n m  t m. Ama bir şey beni engelledi. Charlie ve benim yapmamız gereken konuşma bir aracı vasıtasıyla gerekle emezdi. Uak biletinin kendi adına konuşacağı gerçeğine güveniyordum.

Onun eve gelmesini istediğimi daha ne kadar açıkça söyleyebilirdim?
Kim olduğunun umurumda olmadığını?

Ama bana güvenmemiş olmasını  nemsiyordum. Ne sakladığının önemli olmadığını açıkça belirtmiş olmama rağmen, gerçeğı saklamak için bilinçli bir karar verdiğini bilmekten nefret ediyordum.   kocası ve bir dizi seri cinayeti olmadığı sürece. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım ama o zaman bile bana g venemeyeceğini hissettiğini bilmek berbatı.

Ben de bankıma oturdum ve bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

Sonunda ayağa kalktığımda, metal çıtalar kıcıma basılmış gibi hissettiğimde, gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım: Dört saatten çok daha uzun süredir bekliyordum. Aylardır bekliyordum, hatta o kaçmadan önce bile. Ondan tek istediğim bu işte benimle birlikte olduğuna dair bir işaretti. Birlikte gerçek bir şeyler yapma şansımız olduğuna dair bir işaret. Ve hiçbir şey elde edemedim.

Hiçbir şey beklememiştim.

Bu kadını daha ne kadar bekleyebileceğimi merak ederek havaalanından ayrıldım.

Derek beni barda karşıladı.

"Sanırım uçakta değildi."

"Hayır." Ses tonum kesikti. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordum. Onun hakkında. Sarhoş olmak istiyordum. "Maker's. Neat," dedim barmene.

"Evet, efendim."

"Peki ne yapacaksın? Oraya mı gidiyorsun?" Derek'e döndüm. "Sadece içebilir miyiz?"

"Hadi ama dostum. Bir planın olmalı. Seni tanıyorum. *Her zaman* bir planın vardır."

O haklıydı. Ama hayatımda ilk kez ben haklı değildim. "Charlie'nin tüm planlarımı alt üst etmek gibi bir huyu var." Barmen burbonu önüme koydu, ben de alıp bir yudum aldım. "Bugünkü planımın ne olduğunu bilmek ister misin? Onu havaalanından alacaktım ve çok romantik olacaktı. Bunun yerine, dört saat boyunca bagajların bagaj alımında dönüp durmasını izledim ve o hiç gelmedi. Romantizm duygumu öldürdü." İçkimin geri kalanını yudumladım ve bardağı bardağa vurdum. "Şimdi sadece yeterince sarhoş olmak istiyorum, böylece birkaç saatliğine her şeyi düşünmeyi bırakabilirim. Kulağa nasıl geliyor?"

Derek çok bilmiş gözlerle beni inceledi. "Sonunda ondan vazgeçmeden önce bu kızın peşinden daha ne kadar koşacaksın?"

Sizi çocukluğunuzdan beri tanıyan bir en iyi arkadaşına sahip olmanın en kötü yanı, cevaplamaya hazır olmadığınız bir soruyu sormaktan çekinmemesiydi. Henüz Charlie'den vazgeçmeye hazır değildim ama metanetim sınıra yaklaşıyordum.

Barmene bana bir tane daha doldurmasını işaret ettim. Derek sessiz kaldı, belli ki bir yanıt bekliyordu. Doldurduğum içkiyi elime alıp ona döndüm. "Ne? Buna nasıl cevap vermemi bekliyorsun?"

Omuz silkti ve içkisini yudumladı. "Gerçekle sanırım."

"Gerçek şu ki, bilmiyorum. Sen benim yerimde olsaydın Mandy'nin peşini bırakır mıydın?"

Bardağındaki likörü döndürdü. "Hayır. Ama yine de, onun da tüm kozlarını ortaya koyması gereken bir nokta var. İkiniz de her şeyinizi ortaya koymalısınız."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hayal kırıklığım birkaç kademe daha arttı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum dostum. Sanırım senin yerinde olsam birkaç gün daha bekler, sonra da kendime bazı zor sorular sormaya başladım. Çünkü kaçma geçmişine bakılırsa, bir daha asla geri dönmeme ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalabilirsin."

Burbonumun kalanını içtim. Barmene el salladım. "Şişeyi bize bırakabilir misiniz?"

Derek yan gözle bana baktı. "Kafayı bulmak pek yardımcı olmaz."

Bardağıma likör doldurdum. "Zarar vermeyeceği kesin."

Mekanik sorunlar nedeniyle geciken bir uçuş, biniş kartımı yanlış okuduğum için kaçırdığım bir bağlantı ve Atlanta havaalanındaki bir bankta uykusuz geçen rahatsız bir geceden sonra, uçak sabah on birde New Orleans'a indi. Sabırsızlıkla önümdeki yolcuların bagajlarını alıp uçaktan inmelerini bekledim. 'Bir gün geç ve bir dolar kısa' deyişi kafamda dönüp duruyordu.

Taksi, tepesinde karmaşık çiçek motifleri bulunan tanıdık demir kapılara yaklaşırken, ne söyleyeceğimi toparlamakta zorlanıyordum.

Özür dilerim... çok yetersiz görünüyordu.

Şoföre parasını ödedim ve dışarı çıktım. Beni Simon'dan ayıran çitlerle yüzleştim. İroni gözümünden kaçmamıştı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, aramızda metalden fazlası vardı. Yalanlar, gerçekler ve diğer her şey vardı. Acaba gerçekten üstesinden gelebilir miydik? Dahili telefonun düğmesine uzandım ama asma kaplı parmaklıkların arasından Simon'ı görünce durakladım.

Elinde bir tasma vardı.

Büyük köpeğime bağlıydı.

Huck'ın kafası yukarı kalktı ve bir dizi derin havlama sabahın geç saatlerinin durgunluğunu yırttı. Kocaman vücudu öne doğru atılarak Simon'ın elindeki tasmayı çekip aldı.

Simon döndü ve dondu kaldı.

Berbat görünüyordu. Yorgun. Kenarları yırtık pırtıktı. Yalınayaktı, haki kargo şortu ve siyah bir tişört giymişti. Saçları dağınıktı ve berbere gitmek için zaman ayırmaktan daha önemli işleri olduğunu düşündürecek şekilde kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Birkaç günlük sakalı çenesini kaplamıştı. Hâlâ muhteşemdi ama bir kez daha, daha önce hiç görmediğim kadar farklı bir Simon'la karşı karşıyaydım. İfadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Ve kesinlikle içimi umutla doldurmuyordu.

Huck topallayarak çitlere doğru koştu. Sızlandı, pençeledi ve parmaklıkların arasından elimi yaladı.

Kulağının arkasını kaşıdım ve dokunuşuma doğru eğildi. "Ben de seni özledim bebeğim," diye fısıldadım.

Simon çimenleri geçerken acele etmedi. Sonunda yeterince yaklaştığında gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordum.

"Merhaba." En saçma açılış cümlesiydi ama başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

söyl

e. Simon kapının önünde durdu ve beni izledi. Cevap vermedi. Ne kadar durduğumuzu bilmiyorum, sadece bakıyor ve ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyorduk.

diğeri düşünüyordu. Saniyeler neredeyse acı verici bir sessizlik içinde geçip gidiyordu.

En son duygusal tavuk oynadığımız zamanı hatırladım. Görünüşe göre bu sefer de önce benim direksiyonu kırmam gerekecekti. "I-"

Tam olarak aynı anda konuştu. "Dün havaalanında bekledim. Dört saat boyunca. Ortaya çıkmayınca, kaçmaya devam etmeye karar verdiğini düşündüm."

Yutkundum. Sonunda mutlak dürüstlüğün zamanı gelmişti. "Bunu düşündüm." Yüz hatlarında bir ıstırap parıltısı belirdi ama devam ettim. "Muhtemelen düşünmeliydim. Muhtemelen uzun vadede beni bir daha görmemen senin için daha iyi olurdu."

Mizahsızca güldü ve bir eliyle ensesini kavradı. Gökyüzüne doğru baktı. "Bana iyilik yapma, Charlie."

"Güven bana, yapmıyorum. Bu işte senin için iyi bir taraf göremiyorum. Senin açıdan olumsuzluklardan başka bir şey görmüyorum. Benimle olmak kötü bir anlaşma. Sır ortaya çıktı ve kaçıp saklanmazsam ve yeniden başka biri olmazsam, herkes kim olduğumu bilecek - bir hırsızın kızı ve kendi başıma bir yalancı. Hayatımın geri kalanında böyle olacağım. Benim yanımda duran herkes bu yüzden mahvolacak." Derin bir nefes aldım ve konunun özüne indim. "Ama senden tekrar uzaklaşacak kadar güçlü olmadığım ortaya çıktı. Bu sefer bana gitmemi söylemen gerekecek. Çünkü aksi takdirde gitmiyorum."

Konuşmamın bir noktasında Simon kapıya yaklaştı. Parmaklıklardan birini sıkıca kavradı. Çenesindeki kaslar kıpırdadı ve ben çok fazla şey söylemediğimi umarak kendimi hazırladım. Sonunda onu buna değmediğime ikna etmediğimi umuyordum.

"Bütün günümü kaçmaya karar verirken ne yapacağımı düşünerek geçirdim. Geri gelmeyebileceğin gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı düşündüm."

İçime bir acı saplandı. *Beni hayatından nasıl çıkaracağını düşünmeye başlamış mıydı?* "Simon-"

"Hayır. Sen söyleyeceğini söyledin. Sıra bende." Bir elini çitin arasından uzatıp saçımın bir tutamıyla oynadı. "Çünkü hâlâ anlamadığın bir şey var: Kim olduğun umurumda değil. Charlie, Charlotte, Lee ya da başka biri olman umurumda değil. Çünkü önemli olan tek şey *benim* olman. Savaşmadan gitmene izin vermeyecektim. Eğer kaçsaydın, seni kovalardım. Tıpkı en başından beri yaptığım gibi."

"Ama-"

Eliyle yüzümü kavradı ve beni susturmak için başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Eğer benim için ne kadar kötü olduğunu bir kez daha söyleyeceksen, bunu duymak istemiyorum. Ağzından duymak istediğim tek şey beni sevdiğini söylemen."

Başparmağı dudaklarımdan uzaklaştı ve kelimeler ağzımdan döküldü. "Seni seviyorum."

Simon çitlere yaslandı ve bir an için gözlerini kapadı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Evine hoş geldin, Charlie. Seni özledim."

Elini parmaklıkların arasından geri çekti ve kapıyı açmak için bir düğmeye uzandı. Yeterince yer kalır kalmaz çantalarımı kaldırıma bıraktım, boşluktan kayarak geçtim ve kendimi ona doğru fırlattım.

Simon'ın güçlü kolları beni yakaladı ve ayağa kaldırdı. Kendimi ona sardım. Bu adam benimdi ve onu bir daha asla bırakmayacaktım. Dudaklarını saçlarıma bastırdı ve fısıldadı, "Seni çok özledim. Seni bir yıl boyunca gözümün önünden ayırmayacağım." Tek cevabım daha sıkı sarılmak oldu.

Sonunda beni yere bıraktığında neşem kaçtı ve yüz ifadem ciddileşti. "Annen nasıl? İyi olacak mı?"

Simon'ın gülümsemesi solmadı. "İyileşecek. Çok terapi göreceksin ama iyi olacak."

"Peki kampanya yapmama kararınız... benim yüzümden miydi? Çünkü ben-"

Simon sözümü kesti. "Hayır. Ben buna 4 Temmuz'dan önce karar vermiştim. Sen sadece bunu sana söyleyecek kadar uzun kalmadın."

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. "Seninle bir şansım olmasını istiyorsam, işleri yoluna koymam gerektiğini biliyordum." Yere ve eski püskü Chucks ayakkabılarımdan ayak uçlarına baktım. "Her şey planladığım gibi gitmedi."

"Eğer Ivers sana daha önce ulaşmış olsaydı-"

Bu sefer sözünü kestim. "Bir fark yaratmazdı. Bu şekilde olması gerekiyordu. Kesinlikle Rikers'a ayak basmadan da yaşayabilirdim ama en azından insanlar kaybettiklerini geri alıyorlar."

Simon kaşlarını çatı. "Dediğim gibi. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Ön kapı açıldı ve ikimiz de sese doğru döndük.

Simon'ın babası annesinin tekerlekli sandalyesinin arkasında duruyordu. Gülümsedi, yüzü hâlâ biraz çarpıktı ama bir elini kaldırıp el salladı. Bay Duchesne seslendi, "Eve hoş geldin Charlie. Maggie seni öğle yemeğine davet etmek istiyor. Süslü bir şey değil. Sadece aile yemeği."

Boğazımda bir yumru oluşurken gülümsedim. *Sadece aile*. Onların kolay kabulü beni alçalttı. Ve gerçekten evimde olduğumu biliyordum.

"Çok isterim."

Simon saçlarıma bir öpücük daha kondurdu ve "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve el ele eve doğru yürüdük.

46 *simon*

Harriet'in evinin karşısındaki sokağa park ettim ve Charlie'ye döndüm.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağımı söylediğimde şaka yapmıyordum. Eğer bu gece burada kalmak istiyorsan, bir arkadaşına hazır olsan iyi edersin." Umarım ne kadar ciddi olduğumu anlamıştır. Aramızda sorulardan ve bilinmeyenlerden başka bir şey olmadan geçen altı haftadan fazla bir süreden sonra, geleceğimiz söz konusu olduğunda aynı sayfada olmamızı istiyordum. Ne istediğimi biliyordum: Charlie'nin her gece yatağında olmasını ve yüzüğümün parmağında olmasını. Sabır depom tükenmişti. Onu kaybetme olasılığıyla yüzleştikten sonra, bu kadınla sonsuza dek birlikte olmadan rahat edemezdim.

Kara kirpiklerinin altından başını kaldırdı ve bana arsız bir sırıtış fırlattı. "Gitmene izin vermeyi düşünmediğime göre, bu bana uyar."

Kapımın koluna uzandım ama Charlie çoktan arabadan inmiş ve caddenin karşısına geçmişti. Acelesi neydi?

Sabırsızlık, endişe ya da tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey, akşam yemeğinden sonra onu eve geri getirmemi istediğinden beri yüzünden akıp gidiyordu. Her ne kadar onu yatağıma yatırmak istesem de itiraz etmemiştim. Garip bir şekilde, Huck'ı annemin ayaklarının dibinde kıvrılmış bir şekilde bırakmayı önermişti. Bir şeyler dönüyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Charlie söz konusu olduğunda, her şey olabilirdi.

Arabadan indiğimde, anahtarını eski kilide sokmaya başlamıştı bile. "Harriet'i göreceğin için heyecanlı mısın?" diye sordum.

Gülümsedi ve kapıyı açtı. "Önce sen." "Burada neler oluyor?"

Dudağını ısırdı, gülmemek için kendini zor tuttu. "Sadece devam et, Simon."

Eğildim ve saçlarına bir öpücük kondurdum. "Sadece senin için."

Dar geçitten Charlie'nin bahçe vahasına doğru yürüdüm ve durdum. Masanın üzerinde düzinelerce tombul, beyaz sütun mum duruyordu.

Fıskiye'nin ve koi havuzunun kenarında, tuğla duvarların çıkıntılarında ve su sıçratma havuzunun etrafında. Sarı alevler akşam esintisinde titriyordu.

Yavaş bir daire çizerek döndüm, her şeyi içime çektim. Charlie'den romantik bir jest. Bu işin gidişatı hoşuma gitmişti.

"Bunu yapmayı nasıl başardın?" Siyah tişörtünü başından çekip yere bıraktığı anda çemberimi tamamlayarak sordum. İçimde bir tür déjà vu hissi uyandı.

"Harriet. Ve bizi biraz yalnız bırakacak kadar nazikti." Arkasına uzandı ve sütyenini çözdü. Gömleğinin üzerine düşmeden önce bir an parmak uçlarından sarktı. O kadar güzeldi ki aklımdaki diğer tüm düşünceleri silip süpürdü.

Chucks ayakkabılarını çıkarıp kot pantolonunun fermuarına uzanmasını saf bir erkek takdiriyle izledim. "Bunu en son denediğimde, hızlı bir sikişten daha fazlasına hazır olduğumda sana haber vermemi söylemiştin."

Kot pantolonunu ve külotunu kenara atarken bacaklarının soluk, beyaz tenini ortaya çıkardı ve ben onun konuşma çizgisini takip etmek için mücadele ettim. "Böyle bir şey söylediğimi hatırlıyorum."

"Bu sana, tek bir çekince olmadan, daha fazlasını istediğimi söylüyorum. Çok daha fazlasını, Simon. Hepsini istiyorum. Seninle birlikte."

Kalbim onun sözleriyle ve karşımdaki görüntüsüyle çarpıyordu. Her yönden çıplaktı. Duvarlar yoktu. Maske yok. Sır yoktu. Yalan yok. Sadece Charlie. Benim mürekkepli, piercingli, güzel Charlie'm.

Zaten geniş olan gülümsemem daha da genişledi. "Bu çok uygun, çünkü hayır cevabını kabul etmeyecektim."

Başını eğdi. "Neye cevap olarak?"

Elimi cebime attım ve dün sabahtan beri yanımda taşıdığım yüzüğü hissettim. Büyük havaalanı buluşması planım raydan çıktıktan sonra kendime bekleyeceğimi söyledim. Bunu bu gece yapmayacaktım. Konuyu açmadan önce birkaç gün daha yerleşmesine izin verecektim. Ama nedense yüzüğü yine de cebimde tuttum. Buna çok sevinmişim çünkü bu anın sormadan geçmesine izin veremezdim.

Önündeki betonun üzerinde tek dizimin üzerine çöktüm, yüzüğü çıkardım ve havaya kaldırdım.

Elini ağzına kapattı. "Ciddi misin sen? Şimdi mi? Bunu şimdi mi yapıyorsun? Ben çıplakken mi? Ciddi misin?"

Sırıttım. Şimdi mükemmel bir zamandı. Sol eline uzandım.

"Charlotte Agoston, seni seviyorum. Her bir parçanı, geçmişin de dâhil olmak üzere, çünkü seni sen yapan ve bana getiren şey bu. Hayatımın geri kalanını yanımda seninle geçirmek istiyorum. Tanrı'nın ve herkesin önünde ayağa kalkmak ve seni benim yapmak istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "Neden yapacağını düşündüğüm şeyi hiç yapmıyorsun?"

Elini dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Beklediğim cevap bu değildi bebeğim."

"Tanrım, Simon. Bu hikâyeyi kimseye anlatamayacağımızın farkındasın değil mi?"

"Çünkü eğer birine ben çıplakken nişanlandığımızı söylersen..."

Ayağa kalktım ve onu kendime çektim. "Bu bir evet mi?"

Kollarını boynuma dolamak için uzandı. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce, "Tabii ki evet" diye fısıldadı.

Öpüşme tatlı başladı ama kendimi onu ele geçirmekten alıkoyamadım. Ona asla doyamayacaktım. *Asla*. Sonunda ayrıldığımızda, düşürmemeyi başardığım yüzüğü hatırladım. Tekrar sol eline uzandım ve parmağına takarken parıldayan su rengi gözlerine baktım.

Parmaklarını benimkilerle birleştirmeden önce bir an yüzüğe baktı. Charlie beni havuzun kenarına doğru götürürken elmas mum ışığında parıldıyordu. Elimi bırakarak merdivenlerden indi ve suya daldı.

Saçları suyun yüzeyinde yüzerken bir pagan tanrıçası gibi görünüyordu. *Tanrıya şükür Derek, Mandy'nin adının kışına dövme yapılmasını isteyecek kadar sarhoş olmuştu.*

"İçeri geliyor musun?" diye sordu.

Tişörtümü çekiştirdim ve kısa sürede şortumu ve boxer külotumu çıkardım.

"Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum."

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve hayatımın geri kalanında onu her gün böyle gülümsetebilirim çok şanslı bir adam olacağımı biliyordum.

Havuzda indim ve geriye doğru yüzerken onu takip ettim. Onu betonun kenarına sıkıştırarak başımı eğip omzunu, boynunu ve sonra çenesini öptüm. "Yani çok daha fazlasına hazır olduğunu söylüyorsun..."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve gözlerimle buluştu. "Seninle olduğu sürece her şeye hazırım."

"Sadece her şeye değil, Charlie. *Her şeye.*"

EPILIQUE

charlie

Öğleden sonra güneşi tenimi ısıttı; gözlerimi kapadım ve onu içime çektim. Aziz Louis Katedrali'nin kemerli kapılarından bir insan kalabalığı dökülüyordu. Simon omzuma bir öpücük kondurdu.

"İnanılmaz görünüyorsun. Ve ben gezegendeki en şanslı piçim."

Vintage Dior elbisem bana çok sevdiğim işimden (Kingman Projesi Finans Direktörü) neredeyse iki aylık maaşıma mal olmuştu. Belki de şimdiye kadar yaptığım en şımarık alışverişti ama gül yaprakları saçılmış koridorda babasının kolunda yürürken Simon'ın yüzündeki ifadeyi görmek her kuruşuna değdi. Straplez, şampanya rengi korsaj, aynı renkte ince katmanlı tül bir eteğe dönüşüyordu. Güneşte elmas gibi parlayan yüzlerce kristal ile kaplanmıştı.

Gözlerim Simon'ı yuttu. Her zamanki gibi smokinin içinde büyüleyici bir yakışıklılığa sahipti. "Sen de hiç fena görünmüyorsun." Bir öpücük için yüzümü yukarı kaldırdım. "Sanırım bu beni şanslı bir kız yapıyor."

Şanslıydım da. Babam beni vermemiş olabilirdi, annem de kızı sevdiği adamla evlenirken gözyaşları içinde bakmamış olabilirdi ama bugün -her gün- etrafım beni olduğum gibi kabul eden insanlarla çevriliydi. Geçmişim yokken beni sorgusuz sualsiz kabul etmişler ve sırlarım ortaya çıktıktan sonra bile beni koşulsuzca kucaklamışlardı. Bana gerçek ailenin nasıl olması gerektiğini göstermişlerdi.

Simon dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdikten sonra Con, yanında Huck olduğu halde yaklaşırken doğruldu. Tasmaını Simon'a uzatan Con, "Ona iyi davransan iyi olur Duchesne. Yoksa bana hesap verirsin." Sözleri bir uyarı niteliği taşısa da tonu sert değildi. Simon ve Con birkaç iniş çıkıştan sonra kendi aralarında sağlam bir dostluk kurmuşlardı.

Adamlar el sıkıştılar. "Eğer yapmazsam kıcıma tekme basmak için iznim var."

Con Simon'ın elini bıraktı ve bana odaklandı. Eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Happy sana çok yakışıyor, Lee. Ona gününü göster."

"Teşekkür ederim. Her şey için," diye fısıldadım. Con başını salladı ve sevgilisini bulmak için yanımdan uzaklaştı.

"Haklı; Happy sana çok yakışıyor." Tanıdık sese doğru döndüğümde Juanita'nın narin bir mendille gözlerini sildiğini gördüm.

Kollarımı ona dolamak için Simon'dan uzaklaştım.

"Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Bunu hayatta kaçırmazdım." Beni bırakmadan önce uzun bir süre sıkıca sarıldı.

"Bunu unutma kızım," dedi Yve, tüylü bir şemsiye uzatarak. "Neredeyse zamanı geldi."

Sarılmamla birlikte şemsiyeyi ondan aldım.

"Teşekkür ederim. İkinize de." Yüzüme yayılan gülümseme yanaklarımı acıtacak kadar genişti. Günlerdir bu şekildeydi. Duygusal gözyaşlarımı kırıştırarak şemsiyeyi döndürdüm ve tüylerin zıplamasını sağladım.

Simon yanıma döndü ve hem Yve'nin hem de Juanita'nın sarılmalarını kabul etti. Sonra boştaki elini uzattı. "Hazır mısınız, Bayan Duchesne?"

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve ona gülümsedim. "Şimdi hazırım."

Orkestra şefi bir ritim çaldı ve düğün ekibi, ardından da tüm konuklarımız topluca Fransız Mahallesi'nin sokaklarına doğru ilerlerken cazın sesi havayı doldurdu.

Son

Seksi, dövmeli kötü çocuklar hakkında ne düşünüyorsunuz? Sırada Con'un hikayesi var! *Beneath This Ink* bu kış geliyor. Özel ön gösterimler ve içeriden Bilgi? İşaret yukarı için benim haber bülteni: <http://www.meghanmarch.com/#!newsletter/c1uhp>

acknowledgments

Beneath This Mask'in hayata geçmesine yardımcı olan pek çok kişiye teşekkür borçluyum. Kocama, onu Fransız Mahallesi ve Garden District sokaklarında sürüklerken çılgın bir komplo hakkında gevezelik etmemi dinlediği ve ardından kendimi klavyeme zincirlerken önümüzdeki birkaç ay boyunca onu görmezden gelmeye devam ettiği için. Sonsuz desteğiniz ve sabrınız için aileme. Beta okuyucularına -Angela Smith, Serena Knautz ve Megan Simpson- zaman ayırdığınız, düşünceleriniz, dostluğunuz ve Charlie ile Simon'ı benim kadar çok sevdiğiniz için teşekkür ederim. Siz bayanlar harikasınız. Sizin katkınız olmadan bu kitap bu hale gelemezdi. MCL'ye, teknik kıvrımlarda yardımcı olduğu için. Kalan tüm hatalar bana aittir. Editörüm Madison Seidler'a. Zilyon tane sorumu yanıtladınız ve paha biçilmez, saçma olmayan geri bildirimler sağladınız. Seni bulduğum için çok mutluyum! Parlayana kadar parlattığı için Katie Spillner-Goodale'e. Okay Creations'dan Sarah Hansen'a muhteşem kapağı yarattığı için. Güzel biçimlendirme için Unforeseen Editing'den Jovana Shirley'e. Tanıtımı düzenleyen Shh Moms Reading'den Christine Estevez'e ve bir şans verip kitabı okuyan tüm kitap blogcularına. Ve son olarak, en büyük teşekkürüm, New Orleans'a uçarken 30.000 feet yükseklikte kısacık bir düşünceden doğan bir hikayeyi satın almak için zor kazandıkları paralarını yatıran tüm okuyuculara gidiyor. Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır ve bana katıldığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sırada Con'un hikayesi var! *Beneath This Ink* için bizi izlemeye devam edin!

Gelin beni bulun!

WEB SITESİ: [HTTP://WWW.MEGHANMARCH.COM](http://www.meghanmarch.com)

FACEBOOK: [HTTP://WWW.FACEBOOK.COM/MEGHANMARCAUTHOR](http://www.facebook.com/meghanmarchauthor)

TWITTER: [HTTP://WWW.TWITTER.COM/MEGHAN_MARCH](http://www.twitter.com/meghan_march)

PINTEREST: [HTTP://WWW.PINTEREST.COM/MEGHANMARCH1](http://www.pinterest.com/meghanmarch1)

INSTAGRAM [HTTP://WWW.INSTAGRAM.COM/MEGHANMARCH:](http://www.instagram.com/meghanmarch)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

